

С А Р А Д Ж О У З Е Ф

*С този пръстен
Любовта да пребъде*

Сега и завинаги

Третият от трите най-четени
романи на прочутата американска
авторка на бестселъри: обещаващо
начало, страстна любов
и безкрайно щастливи край...

НОВ ЗЛАТОРОГ

САРА ДЖОУЗЕФ СЕГА И ЗАВИНАГИ

Превод: Силвияна Златева

chitanka.info

С ТОЗИ ПРЪСТЕН

ЛЮБОВТА ДА ПРЕБЪДЕ

СЕГА И ЗА ВИНАГИ

Третият от трите най-четени романи на прочутата американска авторка на бестселъри: обещаващо начало, страстна любов и безкрайно щастлив край...

Адвокатката Кортни и нейният шеф Дейвид винаги са се привличали, но едва когато заминават в командировка и се оказват в капана на хотелска стая, искрата най-сетне пламва. Кортни решава да приеме приключението като мимолетна забежка и да съсредоточи усилията си единствено върху кариерата си на юрист.

Нещата обаче неочеквано се усложняват и тя е на път да открие, че любовта си има свои закони.

*Ha Хилъри, за нейното търпение и помощ, с
благодарност.*

ПЪРВА ГЛАВА

Кортни Еймис изглеждаше спокойна и ведра, когато прекоси фоайето на хотела и се отправи към асансьорите. Черният ѝ копринен костюм и бледорозовата ѝ копринена блуза, както и коженото куфарче, което подхождаше на обувките ѝ от черна кожа с високи токове — всичко внушаваше усещането за увереност и висока класа. В същото време, късата ѝ пола, стигаща до средата на бедрата, недвусмислено заявяваше безспорната ѝ женственост на всички, които я погледнеха.

Но това бе само на повърхността. Вътре душата на Кортни правеше кълба напред и премятания назад и повтаряше жизнерадостния припев от „Щастливите дни отново са тук“. Тя бе победител и един от най-новите членове на големия екип на онези, които създаваха и движеха нещата в света на бизнеса. Тя бе влязла в заседателната зала на „Силватек Корпорейшън“ и буквално бе сразила отбора на адвокатите, отишли там, за да „обсъждат“, както те го нарекоха, споразумението за сливане, което самата тя бе съставила за своя клиент, старецът мистър Брайънт. Но не се получи никакво обсъждане по същество. Когато момчетата от „Силватек“ се опитаха да съмкнат продажната цена, започвайки със смешно ниска оферта, тя непоколебимо се бе придържала към убеждението си, че Брайънт очаква да получи всяко пени, всяка отстъпка, всяка подробност, упоменати вече в договора. Иначе тя трябваше да си вземе споразумението, да отлети обратно за Далас и с това да сложи край на всичко.

След поредица от опити за заяждане и пазарене, представителите на „Силватек Корпорейшън“ разбраха, че има един-единствен начин да установят контрол върху компанията на Брайънт и този начин бе да приемат исканията на Кортни. В края на краишата, те отстъпиха, полагайки подписите си под договора, с което отдаеха на мистър Брайънт това, което по право му се полагаше.

Вратите на асансьора се отвориха и Кортни влезе вътре, следвана от Дейвид Балард, който през тези три дни на преговори бе неотменно

до нея. И двамата мълчаха, докато машината ги изкачваше към единадесетия етаж, където работеха.

Кортни Еймис може би всяваше респект у някои от познатите си, а вероятно дори и малко ги плашеше, но в представите си Дейвид не я свързваше нито с едното, нито с другото. Докато пътуваха нагоре, той хвърли незаангажиращ поглед към нея, напълно удовлетворен от гледката. Високо вдигнатата ѝ глава с леко заострена брадичка, ѝ придаваше почти царствена осанка, а в очите на Дейвид тя бе самото въплъщение на хладнокръвното женско самообладание. Но, след като я бе наблюдавал в действие през последните три дни, той разбра, че тя притежава и невероятна упоритост.

— Кортни?

Дълбокият и леко дрезгав глас на Дейвид прекъсна размишленията ѝ:

— Да?

— Сега, когато уредихме въпроса на Брайънт и приключихме, мисля, че е време ти и аз да...

— Шшт. — Тя допря дългия си показалец до устните си. — Моля те, Дейвид, не бързай. Дай ми още няколко минути, моля те.

— Той кимна с разбиране и леко се усмихна.

— Разбирам. Искаш да се насладиш на успеха си насаме, нали?

— Да се наслаждавам? Не, не е точно това. По-скоро ми се щеше — тя затвори очи и пое дълбоко дъх — да вкуся удоволствието на момента.

Начинът, по който мекият ѝ глас спадна до невероятно дрезгав шепот накара Дейвид да се почувства като че ли под лъжичката му бе попаднала оловна тежест с огнено ядро. Тя се загнезди там и започна да тлее, постепенно ставаше все по-топла и по-топла, а след това все по-гореща. Той почувства, че влага изби по горната му устна и дланите му. Още по-лошо, тежестта в стомаха му започна да подскача.

Странно, помисли си той. Подобни усещания стомахът му не беше изпитвал от години, от времето, когато бе в шести клас, всъщност от момента, когато пред него бе застанала Джули Ан Ингълхард, потрепвайки с мигли, и му бе казала, че го харесва и иска той да я заведе на пролетния бал.

Той се намръщи, недоумявайки защо му бе хрумнало подобно сравнение. Кортни нямаше нищо общо с Джули Ан Ингълхард.

Доколкото си спомняше, на дванадесет години Джули Ан бе ниска, слабичка, невзрачна брюнетка с лешникови очи. От друга страна, Кортни бе жена на двадесет и осем или двадесет и девет години, висока и с внушителна осанка, с черна коса и тъмносиви очи.

Не, реши той, двете нямаха ни най-малка прилика помежду си. Освен че и двете бяха жени. Е, във всеки случай и двете бяха в женски род.

— Добре — каза той. — Наслаждавай се на момента колкото си искаш.

— Благодаря, Дейвид.

— Пак заповядай, Кортни.

Асансьорът спря и вратата се отвори с леко съскане. Кортни излезе първа, последвана от Дейвид, и двамата се отправиха в една и съща посока по дългия, застлан с килим хотелски коридор.

— Искаш ли да вечеряме заедно по-късно? — попита я той, когато стигнаха до нейната стая.

— С удоволствие. — Тя се усмихна широко, докато пъхваше в процепа магнитната си карта за отключване.

Той кимна, изваждайки своята карта от джоба на палтото си.

— Добре. Ще се обадя да ни направят резервация за...

— Не, не си прави труда. Аз ще го уредя — усмихна се тя още по-широко при вида на учудено повдигнатите му вежди. — Все още искам да изпитвам усещането, че държа нещата в свои ръце. Нали нямаш нищо против?

— Против? Не, нямам нищо против.

Дръж в ръцете си каквото искаш, помисли си той. Само ми позволи да гледам как го правиш.

— Е, ще се видим по-късно.

— Да, по-късно.

Той изчака докато тя влезе в стаята си и затвори вратата след себе си, а туптенето на сърцето му все по-силно отекваше в гърдите му. „Имаше ли тя представа какво бе направила с него?“ питаше се той. Самото му присъствие в една и съща стая с нея му идваше твърде много. А да я наблюдава на срещата този следобед и да се прави, че напълно контролира нея, себе си и положението, бе пълна лудост. Ако онези от „Силватек Корпорейшън“ знаеха, че той се интересува повече от нея, отколкото от разговора за сливането на предприятията, който тя

водеше, сигурно биха изяли живи и него, и Кортни, в резултат на което бедния Брайънт не би се превърнал в мултимилионера, който сега беше.

Жени, мислеше си той отивайки към своята стая, съседна на тази на Кортни. Какво могат да направят на един мъж без даже да го подозират.

Но за разлика от Кортни, която бе успяла още от първия опит да отвори вратата си с магнитната карта, на Дейвид бяха необходими няколко минути преди механизъмът да разчете кода и да освободи ключалката.

— Защо не използват старите метални ключове и не зарежат тези модерни технологични боклуци? — промърмори той, когато влезе в стаята и затръшна вратата след себе си. Техническият прогрес, в някой свои форми, определено си имаше недостатъци.

Той хвърли бегъл поглед към вратата, която свързваше стаята му с тази на Кортни — вратата, която бе останала затворена и заключена през всичките три дни на престоя им в Сан Франциско. Вратата, към която три дни той бе отправял молитви да се отвори откъм другата страна и да го пусне да влезе.

— Никакъв шанс — измърмори той навъсено.

Дейвид метна куфарчето си на бюрото, свали палтото и вратовръзката си и ги захвърли върху стола до себе си. Очевидно Кортни не бе в настроение да предприеме рискуван флирт с шефа, а той беше твърде голям джентълмен, за да си позволи да настоява прекалено. Бе направил достатъчно намеци, с които да й покаже, че проявява интерес към нея — дори нещо повече от *интерес*, ако трябваше да бъде честен пред себе си — но сега бе решил, че е по-разумно да изчака и да я остави тя да направи първата стъпка. Досега, обаче, тя не бе направила нищо. Но когато се решеше, ако въобще някога това станеше, той възнамеряваше да се възползва цялостно от обстоятелствата, и от Кортни.

Засега, обаче, тъй като работата бе свършена и нямаше какво да прави през следващите един-два часа докато дойдеше време за вечерята с Кортни, той изхлузи обувките си, просна се на леглото, протегна ръка и напипа върху нощното шкафче устройството за дистанционно управление на телевизора. С едно натискане на бутона, той вдъхна живот в цветове на телевизора, поставен върху вградения

шкаф. Дейвид хвърли едно око на новините, после превключи на друг канал. Същото се повтори почти синхронизирано още четири пъти.

Тъкмо когато се канеше отново да превключи канала, на вратата откъм стаята на Кортни се почука.

За момент Дейвид се питаше дали наистина бе чул почукване или пък звукът е бил само плод на възбуденото му въображение.

Но второто почукване го накара да скочи и да прекоси стаята на два големи подскока.

— Надявам се да не ти преча на някое важно занимание? — попита Кортни, когато той отвори вратата.

— Не, разбира се, че не. Просто гледах телевизия, хванах някакви местни новини. — Той бързо я огледа от горе до долу, забелязвайки, че тя бе свалила обувките и сакото си и бе разкопчала двете горни копчета на блузата си, което разкриваше част от издължената ѝ шия и деликатните ѝ рамене. Гарвановочерната ѝ коса, падаща свободно върху раменете ѝ я правеше по-малко внушителна, отколкото само преди няколко минути в заседателната зала, когато косата ѝ бе прибрана в делова прическа. Сега тя изглеждаше мека, женствена, подканваща. Жена от главата до петите, Господ да му е на помощ.

— Случило ли се е нещо интересно? — попита Кортни.

В душата ми? Да, много неща, помисли той.

— По телевизията ли? Не.

— Тогава искаш ли да пийнем нещо?

— Да пийнем?

Дейвид бе изненадан от нейното предложение. Да говорят за работа — да; или за нейния дял от процентната печалба на фирмата може би; или за шансовете ѝ да се издигне до старши съдружник — по всяка вероятност. Всичко друго, но не и „Искаш ли да пийнем нещо?“. Но щом вече го бе казала...

— Да, разбира се, защо не? — отвърна той. — Само за минутка да си сменя ризата и да си обуя обувките и ще слезем заедно в бара.

— Не, сега не ми се слиза в бара. Мислех си, че първо можем тук да пийнем нещо. Вече се обадих и поръчах бутилка шампанско, и ордьоври.

— Шампанско и ордьоври? — Светлината в края на тунела започваше да става по-забележима.

— Аз черпя — усмихна се тя. — След днешния ден, мисля, че мога да си го позволя. Дори няма да го впиша в разходите си около тази командировка.

— Защо? Аз бих го сторил.

Той влезе в стаята ѝ, като не си направи труда да затваря свързвашите врати.

— Е, Дейвид, аз не съм като теб.

Слава богу, помисли си той. Ако беше като мен, щеше да знаеш какви мисли минават през главата ми и двамата с теб сега щяхме да сме съвсем голи на сред голямото ти легло, което би сложило край на моите терзания.

Тя посочи един стол до прозореца и той седна.

— Прекрасна гледка, нали? — попита тя, когато дръпна завесите и погледна навън.

Той извърна глава и погледна през рамо, като за части от секундата задържа невиждащия си поглед върху моста „Голдън Гейт“. След това погледна отново към Кортни, при което от напрежение стомахът му се сви на топка, която ставаше все по-голяма.

— Поразителна гледка!

— Бил ли си преди това тук?

В подобен ад от сексуални мъчения ли? — помисли той. Много пъти, но ми се струва, че никога не съм се чувствал така зле, както сега.

— В Сан Франциско ли? — попита той.

Тя кимна.

— Да, няколко пъти.

— По работа или за удоволствие?

Скъпа, онази работа, за която си мисля, като те гледам, би била удоволствие.

— Първият път бе по работа — каза той, — а после дойдох да си почина.

— Колко време остана?

— Две седмици.

Кортни затвори очи и се усмихна, при което шията ѝ леко се издължи. От това просто движение кръвното налягане на Дейвид подскочи. Искаше му се да я притегли върху коленете си, да зарови пръсти в косите ѝ и да покрие с целувки всеки сантиметър от тази

бледорозова шия. Но, вместо това, той кръстоса крака, за да прикрие очевидните признаци на вълнението си.

— Не мисля, че две седмици са достатъчно време, за да се изживее всичко в Сан Франциско — каза тя. — Може би месец... Толкова е неповторимо, толкова е различно от всяко друго място, не мислиш ли?

Дейвид не се реши да отговори, от страх, че гласът му ще издаде на бдителната Кортни неговите помисли и усещания. — Ммм... — измърмори той.

— Няма нищо общо с Далас, това поне е сигурно. — Тя се отдалечи от прозореца и тъкмо се канеше да приседне на леглото, когато на вратата се почука. — Ако това е шампанското, което поръчах, те са много точни. Мислех, че ще чакаме поне половин час.

Дейвид се постара да възвърне самообладанието си, докато тя се насочи към вратата. Трябаше да се овладее, да потисне тези свои проклети хормонални импулси. Тя не го бе поканила в стаята си за кратко сексуално мероприятие, или в този случай — за късно следобедно мероприятие. Тя го бе поканила в стаята си, за да отпразнуват заедно нейния успех. И, въпреки че буйстващите му хормони го подтикваха да се възползва от ситуацията, той съзнаваше, че не трябва. Друг път, на друго място — може би, но не сега.

Дейвид успя да си наложи да се усмихне полулюбезно на сервитъора, който влезе с количка, отрупана с куполообразни подноси, празни чинии и високи чаши, както и с кофа лед, в която бе бутилката с шампанско. После, спомняйки си, че младият мъж очаква материален израз на благодарността му, той стана и написа върху чека името си, сумата на бакшиша и номера на стаята си.

Младият мъж се усмихна при вида на сумата.

— Благодаря ви, сър. О, ръководството на хотела се извинява за това, че телефоните временно не работят.

— Не работят ли? — попита Дейвид.

— Да. Опитваме се да отстраним повредата, колкото се може по-скоро.

— Какъв е проблемът? — попита Кортни, намръщено.

— Наистина не бих могъл да кажа, госпожо — отвърна сервитърът. — Зная само, че има повреда някъде в централата. Нова е, и — между нас да си остане — не е като предишната. По цял ден

гостите ни се опитват да се свържат чрез телефонистката и непрекъснато им прекъсват разговорите.

— Колко мислите, че ще продължи? — попита Дейвид.

— Вероятно не много дълго. Цяла група техници работят долу.

— Трябва да са отстранили повредата — каза Кортни. — Когато направих поръчката по телефона преди малко, нямаше проблеми.

— Не, още не е готово. Вие просто сте имали късмет да се свържете. Много от гостите слизат долу на receptionията и се оплакват. Съжалявам за неприятностите.

Дейвид отвори на сервитьора вратата, но младият мъж се спря точно на входа.

— Ако наистина ви се налага да се обадите по телефона, има дрогерия точно отсреща, където има телефонен автомат. Може да има доста голяма опашка от чакащи, но, все пак, е по-добре от нищо, нали?

— Точно така — каза Дейвид, затваряйки вратата.

— Нови телефонни системи... — каза Кортни, докато измъкна от леда бутилката с шампанско и започна да избутва тапата. — Те са нищо и половина, нали?

— Това се казва да си в крак с прогреса. Дай аз да я отворя. Ще си счупиш някой нокът.

Дейвид сръчно побутна тапата с палец и тя с леко пукване изскочи от гърлото на бутилката. Нито капка от шампанското не се разля по пода, но по ръцете му се полепи лека мъгла от пенливи мехурчета — сигурен признак, че питието бе достатъчно изстудено. Той щедро напълни двете чаши и подаде едната на Кортни.

— За добре свършената работа! — каза той, докосвайки чашата си до нейната.

— Те отпиха от скъпото питие, а Кортни се усмихна, когато пенливата течност погъделичка езика и гърлото ѝ.

— Мм, добро е — каза Дейвид, оставяйки чашата си. — Ти наистина разбираш от шампанско.

— Хей, почакай малко. Сега е мой ред да вдигна тост.

Той сви рамене и отново взе чашата си.

— За чудесния шеф! Наистина не се налагаше да идваш с мен в Сан Франциско, но веднъж дошъл, ти ми оказа тъкмо онази подкрепа и насърчение, от които се нуждаех и ми позволи да действам както смятах, че е правилно. Благодаря, Дейвид.

Поласкан от признанието на Кортни, Дейвид чукна чашата си в нейната. Той понечи да отпие, но тя го възпря, като протегна длан и докосна ръката му. После се приближи до него, повдигна се на пръсти и за момент допря устните си до неговите.

Огънят, който той бе успял да потуши временно, сега отново избухна под лъжичката му. Без да разсърждава повече, оставяйки се в плен на хормоните си, той обви ръка около талията ѝ, докато тя правеше опит да се измъкне. Той я придърпа към себе си, а пламтящите му устни покриха нейните.

Кортни бе така замаяна от този внезапен порив, че не можеше въобще да мисли, а още по-малко — да реагира. И тогава тя попадна в плен на чувствата и емоциите си. Неговата сила, близостта на този мъж, вкусът на неговата целувка — всичко това допринесе за нейното падение.

Високата чаша за шампанско се изплъзна от ръката ѝ и падна на килима, а съдържанието ѝ незабелязано се разплиска, докато тя вдигна ръцете си и ги обви около врата му. Пръстите на едната ѝ ръка се заровиха в гъстата коса на тила му, а другата ѝ ръка погали мускулестите очертания на широките му рамене.

Нейното докосване засили огъня в него, накара го да се разгори с по-ярък пламък. Ръцете му не можеха достатъчно бързо да я обхванат. Пръстите му галеха стройния ѝ гръб, плъзгаха се по закръгления ѝ ханш, после отново се връщаха нагоре по гърба ѝ и се насочваха към пълните ѝ гърди. В желанието си да я обхване все по-пълно, в стремежа си да разбере всичко за нея, палците му се спуснаха в подножието на гърдите ѝ, после се издигнаха и докоснаха двете връхчета. Бушуващият в него огън се изплъзна от контрол и той усети, че е невероятно възбуден.

Дейвид откъсна устните си от нейните и зарови лицето си в извивката на шията ѝ.

— Господи, Корт — изстена той.

Кортни вдигна ръцете си и обхвани главата му, опитвайки се да докосне устните му. Тя дълго време се бе чудила как ли ще бъде с Дейвид — как ли целува той, как ли би се чувствала тя, как ли ще изгуби контрол под него.

— Не мислиш ли, че трябва... — започна той.

Но тя го пресече.

— Не, не мисля. Нито пък ти. Мълкни и ме целуни.

Устните им отново се срещнаха, ръцете им ненаситно се търсеха. Огънят на Дейвид започна да погълща Кортни и тя почувства, че земята под нея се разлюява. Стори ѝ се, че плътно затворените прозорци се бълскат зад нея, а празната чаша за шампанско на Дейвид потраква върху стъклена повърхност на таблата с ордьоврите.

Господи, помисли си тя. Ако това означаваше да си в плен на неконтролируемата страсть, то бе наистина страхотно. Абсолютно, невероятно страхотно!

Два дни по-късно, управителят и помощник-управителят на хотела изхвръкнаха от асансьора с извънредно загрижени лица и притичаха през фоайето. Двама техници, облечени в сиви работни комбинезони с името на хотела, изписано с яркочервени букви на гърбовете им, използваха лостове, за да отворят вратата.

— Готово ли е? — попита управителят.

— Още не — отвърна един от техниците.

— Не мога да повярвам, че е станало такова нещо — каза управителят на своя помощник — привлекателна млада жена. — При последното голямо земетресение нямахме почти никакви щети. Е, някоя и друга счупена чаша и чиния, но в никакъв случай чак счупени прозорци. Дори инспекторът по строителството ни издаде съвсем безупречно свидетелство за експертизата. Оттогава насам, винаги сме успявали да покрием нормативните изисквания. Как е могло да се случи подобно нещо?

— Аз си представям — каза по-възрастния от двамата техници, — че рамката на вратата вероятно се е изместила при последното земетресение отпреди няколко дни.

— Да — добави другия работник, като отново напъна вратата с лоста. — Вратата се е заклещила и не може да се отвори.

— И не е имало никакъв начин тези младоженци да се измъкнат, дори и да са опитвали.

— Те не са младоженци — промърмори управителят.

— Пък и телефоните не работят от два дни насам... — обади се помощник-управителят с глух глас, отчасти издавайки опасенията си.

— Ще ни съдят — каза управителят. — Ще ни осъдят да им платим всеки цент, който можем да съберем. И тогава кариерата ми, пенсията ми, всичките години, през които съм работил в тази хотелска верига, всичко отива по дяволите. Господ ми е свидетел, че нямам власт върху природните бедствия, включително и земетресенията, но се съмнявам, че за тях това има значение. Така или иначе, ще ни съдят.

Помощник-управителят се намръщи.

— Защо да ни съдят? Нищо не сме им сторили.

— Те са адвокати — отвърна управителят. — Адвокатите винаги съдят.

Тя погледна към вратата, а после отново към него.

— И двамата ли?

— Да. От Далас са. А нали знаете какви са ония енергични тексаски адвокати.

— Не. Мисля, че не зная.

— Е, знайте от мен, че могат да са много противни.

— Почекайте — каза по-възрастният техник, удряйки силно с чука по лоста. — Мисля, че сме на път да успеем.

След още един удар рамката на вратата изскочи от мястото си и откри малка пролука между стената и вратата.

— О, господи, дано все още са живи — молеше се управителят.

Но мисълта, че когато отворят вратата ще намерят два трупа в двете съседни стаи, продължи да го беспокои. Адвокатите от Далас бяха стояли заключени вътре цели два дни. От поръчките за обслужване по стаите се виждаше, че преди земетресението не са им носили никакви по-съществени количества храна, с изключение на малко ордьоври и бутилка шампанско. И с този негов късмет, сигурно нещо бе станало и с водопровода. Телефоните не работеха, а стените към съседните апартаменти бяха специално уплътнени, за да изолират шума, така че те едва ли бяха имали някакъв шанс да извикат помощ и някой да ги чуе. Възможно ли беше човек да умре от глад и обезводняване за два дни? Защо, по дяволите, ги беше настанил в съседни ъглови стаи на един и същи етаж?

— Защото те настояваха за гледка към залива, ето защо — промърмори той.

— Моля? — попита помощник-управителят.

— Не, нищо — каза той.

Техниците се наведоха и погледнаха през малкия процеп, който се бе открил.

— Виждате ли някакво движение вътре? — попита управителят.

— Не — отвърна техникът. — Виждам само легло. И като че ли никой не е спал в него.

— Може би и двамата са в другата стая — предположи помощник-управителят.

— Възможно е — съгласи се управителят. — Вижда ли се дали вратата между стаите е отворена?

— Не — каза техникът. — Вече ви казах, че виждам само леглото.

— Извикайте ги — каза управителят и се обърна към своя помощник. — Как се казват?

— Балард и Еймис — отвърна тя. — Дейвид Балард и Кортни Еймис.

Господ да ми е на помощ, помисли си управителят. Дори имената им му звучаха като звънец на съдебно заседание.

Той побутна рамото на техника.

— Извикайте ги.

Работникът сви рамене и пое дълбоко дъх.

— Хей! — извика той. — Мистър Балард! Мис Еймис! Добре ли сте там?

Четиримата в антрето затаиха дъх в напрегнато очакване и на най-слабия звук. Но неоловиха нищо.

— Повикайте ги отново — каза управителят. — По-силно.

— Мистър Балард, мис Еймис, тук е управата на хотела — извика отново работникът. — Дойдохме да ви измъкнем. Добре ли сте?

Отново нито звук. Управителят се облегна на стената и затвори очи. Никога не бе знаел, че е силно религиозен, но сега бе моментът да промени представата си за себе си. Ровейки се в паметта си, той започна да повтаря всички молитви, които бе учил като дете.

— Съвземете се — каза помощник-управителят, побутвайки шефа си по лакътя. — Те са добре. Трябва да са добре, какво толкова може да им се е случило докато са стояли в стаята?

— Безброй неща — каза управителят. — Най-малкото, може да са извършили групово самоубийство, или единият да е убил другия, или...

— Шшт! — по-възрастният техник направи знак да замълчат. —
Мисля, че чувам нещо.

Управителят впери взор в тавана и прошепна:

— Моля те, моля те, моля те...

— Хей! — извика работникът.

— Хей? — дочу се сънен глас отвътре, но нищо не се виждаше.

— Хей! — техникът отново извика. — Опитваме се да ви измъкнем. Добре ли сте?

— Екстра сме — чу се мъжки глас, този път по-отблизо. —
Малко сме гладни — не, *страхотно* сме гладни. Но, като изключим
това, добре сме.

Управителят коленичи до техника, като леко го избута встрани,
за да може да говори през пролуката.

— Мистър Балард?

— Да?

— Аз съм Харолд Уинтърс, управителят на хотела.

— Какво стана? — попита Дейвид.

— Като че ли хотелът претърпя някои леки поражения след
земетресението онзи ден. Въщност, те бяха толкова незначителни, че
ние дори не бяхме разбрали за вас, докато не се обадиха от кантората
ви тази сутрин, за да ви търсят. Не мога да ви опиша колко
съжаляваме, но веднага щом ви измъкнем, ще се погрижим за всичко.

— Благодаря, но точно сега искаме да станем и да хапнем нещо.

— Всичко, което пожелаете, мистър Балард. Абсолютно всичко.
Само кажете. Главният ни готвач веднага ще го приготви.

Дейвид стоеше на прага между неговата стая и тази на Кортни,
подпрян с едната си ръка на изкъртената рамка на вратата, а с другата
ръка придържаше чаршафа, който бе омотал около кръста си.

— Мисля, че бих могъл да започна с дебела пържола и няколко
яйца. — Той се обърна към Кортни, която бе гола под чаршфите. —
Ти какво искаш?

— Пържола и яйца звучи добре — каза тя сънливо. — А може би
и няколко кроасана с плодове. И кафе. Да, плодов сок и много кафе.

Дейвид съобщи желанието й на управителя.

— Ще получите всичко, веднага щом успеем да отворим вратата
— бе отговорът.

— Благодаря — отвърна Дейвид. — Ще ви бъдем много задължени.

Той погледна отново към Кортни, а устните му се разтегнаха в сънлива усмивка.

— Е, като че ли уикендът свърши, а?

— Да, така изглежда — каза тя, като се надигна бавно, придържайки свенливо чаршафа около себе си.

— Май е време да се върнем към действителността.

— Да, действителността.

Но щеше да бъде много трудно да забравят двета дни, които бяха прекарали заедно, помисли си Кортни.

ВТОРА ГЛАВА

У дома. Кортни изпитваше наслада от самата дума, и се остави цялото това усещане, което бе доволила при отключването на входната врата, да я завладее изцяло. Нямаше друго такова място. И след всичко, което бе преживяла с Дейвид в Сан Франциско, тя никога вече не би смятала, че домът е някаква даденост. И никога вече не би изпитвала желание да се махне и да отиде на някое по-екзотично и вълнуващо място. Въпреки че на моменти Далас бе скучен, поне не се тресеше.

Тя качи двата куфара в спалнята си на горния етаж, остави ги до голямото си легло и бавно се върна през хола в кабинета си. Ръцете ѝ леко трепереха, когато постави куфарчето си върху бюрото и го отвори. Вътрешните, най-отгоре, точно там, където ще поставила, бе онзи договор за сливането на предприятията, който законно бе превърнал „Брайънт Електроникс“ в част от „Силватек корпорейшън“. За нея притежаването на този документ означаваше много. Възможно беше стойността на високия процент, който бе спечелила с подписането на този договор да се изрази с шестцифрен число. В края на краищата, тя бе успяла да го направи и сега бе една от големите в сложния свят на деловите и търговските взаимоотношения. Тя беше някой, с когото трябваше да се съобразяват.

Кортни прелисти страниците, пръстите ѝ преминаха през черно-белите параграфи, над които бе прекарала толкова много безсънни нощи. Стигна до последния лист и множеството подписи, положени там. Видът на подписа на мистър Брайънт я накара да изпита лека тъга. Почекът му бе толкова слaboхарактерен и несигурен, също като самия осемдесет и осем годишен старец. Но тя си спомни, че по време на срещата той не бе показал ни най-малка слaboхарактерност или несигурност. Той бе сдържан, ясен и много благосклонен към хората, които щяха да купуват неговата компания.

С изключение на един, всички останали подписи ѝ изглеждаха като драсканици на мъже, твърде заети с разни други неща, за да могат да си позволят да губят време да изписват четливо имената си. Само

Дейвид, който бе свидетел на подписването на Брайънт, се беше подписан четливо.

Тя разгледа неговия подпись, забелязвайки с каква сила и сигурност дясната му ръка бе изписала всяка буква.

Дясната му ръка...

Силни пръсти, милващи шията ѝ с изумителна и опияняваща нежност...

Кортни затвори очи и се пренесе в спомените си.

Лявата му ръка — плъзваща се надолу по шията ѝ, пъхвайки се в блузата ѝ и по-надолу...

Топли, влажни, устни, които обхващаха...

Нахален език, разтварящ нейните устни и проникващ зад зъбите ѝ...

Силен, мускулест крак, плъзнал се между нейните, от което коленете ѝ се подкосиха...

Парещо удоволствие, обхващащо цялото ѝ тяло...

Мекотата на сатена под голия ѝ гръб...

Силата на обвитите му около нея рамене...

Топлината на тялото, му надвесило се над нея...

Тръпнещата сладост, която тя най-после изпита, когато той...

Звънът на телефона я извади от топлите вълни на унеса, в които бе потънала и я върна към действителността. Тя отвори очи, задъхана и с разтуптяно сърце.

— Глупак такъв — измърмори тя ядовито. — Ах, ти, ужасен глупак.

Повторното иззвъняване на телефона я накара да се опита да си възвърне обичайното спокойствие, което обаче не ѝ се удаде лесно. Тя силно се стараеше да се успокои, но дъхът ѝ секваше при спомена за Дейвид и за двата дни, които бяха прекарали заедно. Тя просто не можеше да мисли за нищо друго.

Дейвид...

— О, господи, нека да прекъсне! — каза си тя, питайки се дали Дейвид не се опитва да ѝ се обади.

След всичко, което им се бе случило, след всичко, което бяха направили заедно през последните два дни, колкото и чудесно и приказно да беше то, тя нямаше ни най-малката представа какво трябва да му каже. Трябваше ли да се държи като че ли нищо не се е случило?

Та нали, в края на краищата, след, спасението си, те бяха решили, че така ще бъде най-добре и за двамата. Но това споразумение се отнасяше до поведението им в кантората. Сега тя беше у дома си и никой не я наблюдаваше.

Но, така или иначе, Дейвид все пак ѝ беше шеф. Той — не ѝ беше любовник. Или поне не ѝ беше такъв официално. Двете денонощия, прекарани, заедно, не бяха кой знае каква любовна авантюра, поне не им даваха основание да се обявяват за „любовници“.

Малко след като телефонът бе иззвънял за трети път, Кортни вдигна слушалката.

— Ало. — Тя се молеше гласът ѝ да звучи нормално и да не трепери от вълнение. Но в това ѝ състояние той едва ли можеше да не бъде емоционален. Емоционален, възбуден, треперещ до възбуда от спомените за любовното им приключение с Дейвид.

— Корт, как мина в Сан Франциско?

Гласът на Кендис ѝ възвърна онова спокойствие, от което тя така силно се нуждаеше.

— Чудесно, Кенди.

— Чудесно, а? Искаш да кажеш, че успяхте?

— Точно така.

— Трябва ли да разбирам, че мистър Брайънт е получил всичко, което е очаквал от тази сделка?

— Може и така да се каже. — Кортни се усмихна. Кенди имаше способността да улучва право в целта.

— Охoo! И това означава ли, че наред с мистър Брайънт, и ти си направила големия удар?

— В действителност, спечели фирмата — каза Кортни. — Но моят процент от тяхната печалба също не е за пренебрегване, смея да кажа.

— Хайде, хайде, стига си скромничила. Няма да ти мине номера, така че престани, Корт, Познавам те. Веднага ще изтичаш да си купиш дълго палто от норки, каквото винаги си искала, познах ли?

— Не всъщност, няма да го направя. Поне няма да е истинско. Може би имитация на норка. Напоследък мисълта за носене на палта от кожите на убити животни ме отвращава.

— Е, че ако не си купиш палто от норки, за какво тогава ще похарчиш парите? Трябва нещо да си купиш. Трябва да ги вложиш в

нещо. Но нали си те знам, ти вече си го обмислила. О, господи, Корт, кажи ми, че няма да натикаш всичките тези чудесни пари в някоя безмълвна, безлична банкова сметка. Кажи ми, че ще направиш някое лудо пазаруване и ще ме вземеш със себе си.

Кортни се изсмя. Кендис бе омъжена от по-малко от месец и вече се съобразяваше със строгия семеен бюджет. Очевидно ѝ липсваше усещането за пръскане на пари. Не че Кортни прахосваше много пари. Всъщност — да, обичаше да живее удобно. Може да се каже дори комфортно. Но в никакъв случай не пилееше пари.

— Добре — каза тя, — ще отидем да пазаруваме.

Щастливото бъбрене на Кенди накара Кортни да се изсмее по-силно.

— Кога? — попита Кенди. — Утре ли?

— Не, не утре. Трябва да ходя в кантората и да свърша някои неща. Цяла седмица ме нямаше и съм поизостанала с работата. В сравнение с останалите, ако разбираш какво имам предвид.

— Е, кога тогава? В края на седмицата?

Кортни помисли малко, опитвайки се да си спомни дали има някакви неотложни планове за предстоящия уикенд. Но не се сети за нищо.

— Да — каза тя, — в края на седмицата е много удобно. Ще мина да те взема към десет часа. Ще отидем в „Галерията“ и ще обядваме там.

— „Галерията“? Милостиви боже, ти трябва да си спечелила цяло състояние.

— Може и да съм, но това не означава, че съм милионерка. Виж, Кенди, искаш ли да говорим за това в събота?

— Защо да не говорим за това сега?

— Защото се прибрах преди по-малко от четвърт час. Още не съм започнала да си разопаковам нещата, а на бюрото ми има цяла купчина писма, които трябва да прегледам. Ако и това не ти е достатъчно — съсирана съм от умора.

— Добре, добре. Само ми кажи още нещо и после ще те пусна. Ще умра, ако трябва да чакам до събота, за да го разбера.

Кортни въздъхна уморено.

— Само ако е нещо много малко и бързо.

В момента съвсем не ѝ беше до това да обсъжда с Кортни подробностите от пътуването си. Въобще нямаше подобно намерение. Някои неща, и тя добре го знаеше, не биваше да се излагат на показ.

— Прекарахте ли добре с Дейвид?

Да прекарат добре? С Дейвид? Кортни усети, че буцата в стомаха ѝ отново се разтопява. Ако Кортни знаеше...

— Искам да кажа, разгледахте ли Сан Франциско? — попита Кендис — Казват, че бил толкова романтичен.

— Е, видяхме това-онова — отвърна Кортни съвсем искрено. — Но се боя, че то съвсем не беше романтично. Хотелските ни стаи, заседателната зала на „Силватек корпорейшън“ и части от града през прозореца на таксито.

— И не е имало безцелни разходки по Ломбард стрийт? Нито лудешки съботни изживявания в Китайския квартал? Не сте се шляли в неделя по рибарския кей?

Двамата с Дейвид не бяха дори приближавали до Ломбард стрийт. В събота бяха останали в хотелската стая, а в неделя бяха в трескава подготовка, опаковане на багажа, уреждане на нещата в хотела, съвсем набързо, за да хванат полета за Далас.

— Не — каза тя, — нищо подобно.

— Дявол да го вземе.

Разочарованият глас на приятелката ѝ накара Кортни да се усмихне.

— Това беше чисто и просто командировка, Кенди, а не пътуване за удоволствие.

Въпреки че бе имало и удоволствия, помисли тя. Нещата можеше и да не се бяха развили така, но в края на краищата, това се бе случило. Удоволствието бе наистина доста голямо. Поне за нея. Тя не знаеше как е било за Дейвид.

— И така, нищо ли не се случи? — попита Кендис.

— Е, не бих казала.

— Тогава, *нещо* се е случило. Какво? Кажи ми, Корт.

— Ами, ако искаш да знаеш, двамата с Дейвид се заклещихме в стаята в хотела по време на земетресението.

— На какво?

— Земетресението. Виж, Кенди, не беше кой знае какво.

— Имало е земетресение и ти казваш, че не е било кой знае какво!

— Точно така. И двамата сме добре. Но сега не мога да говоря за това. Ще ти разкажа, докато обядваме заедно в събота.

— Кортни!

— Не, нито дума повече — каза тя. — Не сега. Трябва да вървя. До скоро.

Без повече да чака Кенди да я засипе с нови въпроси и забележки, Кортни бързо затвори слушалката. Тя поклати глава, излизайки от кабинета си и се отправи отново към спалнята си.

От двадесет и осемте години на своето съществуване тя бе познавала Кендис точно в продължение на двадесет и три. Досегашният ѝ опит я караше да не вярва в съществуването на понятие като „кратък разговор“ в общуването между жени. Часове на бърборене — да, но не и кратък, съдържателен диалог. Тя нямаше време за празни приказки с Кендис. Трябваше да разопакова куфара си, да се къпе, да почива след уморителното пътуване... и да изживява спомените от една тъй незабравима седмица.

Това бе всичко, каза си тя, когато започна да се съблича. Една паметна седмица с Дейвид Балард в Сан Франциско. Промеждутьк между по-важни събития, чудесно преживяване, нещо, което се случва веднъж в живота и което не се повтаря повече.

— Най-добре е просто да забравя — промълви Кортни. — В понеделник ще отида в кантората и ще се държа, като че ли нищо не се е случило.

Освен това, имайки предвид слуховете, които се носеха за неговите похождения, сигурно и той щеше да постъпи така.

ТРЕТА ГЛАВА

Утрото на понеделника настъпи твърде слънчево и доста прибързано за Кортни. Повреденият ѝ будилник, нерешителността ѝ какво да облече — сивия си костюм, или синия, или пък черния? — както и обичайните сутрешни задръствания по улиците ѝ позволиха да пристигне в кантората броени минути преди първата си уговорена среща. Целият ден ѝ вървеше зле, още от сутринта. Когато не бе ангажирана в кабинета си с някой клиент, бе на събрание със старшите съдружници и партньори на компанията. Дейвид обаче не бе сред тях.

— Клиентът на Боби Бушнел е призован да се яви пред съда този следобед. — Нормън Станхоуп, един от тримата старши съдружници, я погледна над рамките на очилата си, докато стояха на входа на залата за събрания. — Дейвид ще присъства на делото заедно с него.

— Да, вярно — каза тя. — Бях забравила, че днес е първата поява на Боби в съда. — След миналия уикенд, тя вече се учудваше, че въобще може да си спомня разни неща, още повече че се отнасяше за програмата на най-новия колега в кантората.

— Той ще се справи — каза Норман. — Боби е добро момче. Твърде е млад и е малко наплашен, може би, но аз твърдо вярвам в него. Дейвид реши да отиде, просто за да е спокоен, че всичко ще мине нормално и че помощник районният прокурор няма да прекалява с провокиращите си въпроси.

— Да не искате да кажете, че той е отишъл, за да държи ръката на Боби?

Нормън се ухили, а хълтналите му поради възрастта бузи се изпънаха изпод очилата, при което той заприлича на стара катерица.

— Може и така да се каже.

Кортни усети на рамото си докосването на една топла ръка. Обърна се и я видя Милтън Фрейзър, вторият старши съдружник във фирмата, който стоеше зад нея на входа.

— Поздравления за делото на Брайънт, Кортни — каза той.

— Благодаря.

— Дейвид ни каза, че си се справила много добре.

Тя разцъфна от гордост. Да получиш комплимент от Милтън Фрейзър, дори и в такава смекчена форма, означаваше много. Покъсно, когато дойдеше време за оценка на участието на партньорите, би могло да значи още повече.

— Радвам се, че мислите така — каза тя.

— Не бъди толкова скромна. Постигнала си голям успех. На моята възраст предпочитам да чувам за успехи, вместо за провали. А твой успех, щастлив съм да го кажа, ще бъде вписан в регистрите на фирмата. Е, Нормън, ще започваме ли събранието?

Нормън Станхуп надзърна, в стаята за срещи с клиенти, която се използваше и за събрания на служителите. Той огледа лицата на хората, насядали около лъскавата махагонова маса и сви рамене.

— Бихме могли да започваме — каза той. — Като че ли всички са се събрали.

Кортни зае мястото си, редом с другите адвокати от кантората, в по-далечния край на масата, срещу старшите съдружници. Един ден, помисли си тя, ще седя там, редом с големите.

Дейвид не се върна в кантората нито този ден, нито на следващия. Носеха се слухове, че делото на Боби Бушнел се е развило в неочеквана и драматична насока още през първия ден, когато районния прокурор бе обвинил клиента на Боби не само във влизане с взлом, но и в опит за убийство. По всяка вероятност старата дама е била заспала в една стая в задната част на къщата, когато клиентът на Боби се е промъкнал вътре. И когато полицайт пристигнали, повикани от съседите, я намерили да лежи в безсъзнание, с тежка рана на главата.

Когато Кортни най-после видя Дейвид на събранието в четвъртък сутринта, той изглеждаше толкова зает, че тя реши, че е по-уместно да не споменава нищо за изминалата седмица, която те бяха прекарали заедно. Ако искаше да говори с нея, реши тя, той достатъчно добре знаеше къде е кабинетът й.

Към края на седмицата животът й се бе върнал към обичайния си ритъм отпреди пътуването в Сан Франциско.

— Ще има ли още нещо, мис Еймис?

Кортни, седнала зад бюрото си, вдигна поглед към секретарката си, която бе застанала на вратата.

— Не, благодаря, Алиша. Можеш да си отиваш. Приятна почивка.

— И на вас. До понеделник сутринта.

Тя погледна часовника си — беше пет и половина. Време беше да свърши за днес. Започна да прибира нещата от бюрото си, да слага книжата, които ѝ трябваха, в куфарчето си, а останалите папки заключи в едно чекмедже.

Малко след това, тя тъкмо бе загасила лампата и заключваше вратата на кабинета си, когато видя Дейвид да излиза от своята стая. Ръкавите на ризата му бяха навити, до лактите, вратовръзката му бе разхлабена и той бе забил поглед в книжата, които държеше. За момент тя бе почти склонна, да го остави да си гледа работата, но любопитството ѝ, както и непреодолимото ѝ желание да говори с него, се оказаха по-силни.

— Как върви делото на Боби? — попита тя, приближавайки се усмихната към него.

— Какво?

Дейвид вдигна разсеяно поглед, като че ли леко намръщен от това, че му пречат. Но когато видя Кортни, намръщеното му изражение изчезна и устните му се разтегнаха в лека усмивка, издаваща умората му.

— О, здравей.

Тя също се усмихна.

— Здравей.

— Къде се губиш?

— Да се губя? Тук бях. Цялата седмица.

— Наистина ли? Странно, не те видях.

— И аз не те видях, но бях тук през цялото време.

— Да. — Лицето му отново придоби намръщения си израз на заетост. — Е, предполагам, че аз губя, така ли?

— Да, така поне се говори. Как се развива делото на Боби?

Дейвид въздъхна и поклати глава.

— Лошо, колкото и да ми е неприятно да го кажа.

— Мислиш ли, че районният прокурор ще признае младежа за виновен?

— Натам отиват нещата. Започна като влизане с взлом, но може да се обърне на убийство, ако жертвата умре.

— Какви са шансовете да оживее?

— Засега почти никакви — отговори Дейвид. — Тя е на седемдесет и осем години и здравето ѝ е доста пораз клатено. Така е било и преди нашият клиент да нахлуе в къщата ѝ, а сега с още по-голяма сигурност е така. Ако по някакво чудо успее да прескочи трапа и съдебните заседатели бъдат снизходителни, предполагам, че клиентът на Боби ще получи от три до пет години за обир, вместо условна присъда за първо престъпление, за която ние пледирахме.

Кортни поклати съчувственно глава.

— Горкият Боби. Ако загуби първото си дело, може и да не загуби вярата си съвсем, но съм готова да се обзаложа, че това значително ще накърни самочувствието му.

— Да, но в крайна сметка, едно накърнено самочувствие не е толкова фатално за хлапе като него. Ще го превъзмогне.

„Хлапе като него?“ помисли си Кортни. Боби Бушнел беше на двадесет и девет, с година по-възрастен от нея и поради това бе смешно да го нарича хлапе. Но Дейвид очевидно не го осъзнаваше. Той вероятно я смяташе за по-възрастна, по-зряла, способна да устои на разочарования и несполуки.

— Е, ако не друго — каза Дейвид, — поне ще се научи да не се доверява толкова много на клиентите си.

— Предполагам — каза Кортни.

Те останаха още минута в тесния коридор, Дейвид очевидно обръщащ повече внимание на нея, отколкото на документите си.

— Е, накъде?

— Към къщи.

— Към къщи? — Той се намръщи и погледна златния „Ролекс“ на китката си, а на лицето му се изписа учудване. — Нима е толкова късно?

— Да. Освен това е петък, но се обзалагам, че ти и това не си разбрал.

— Господи, къде се изнiza тази седмица?

— Където и останалите — в архивите на историята. — Разбира се, някои седмици бяха изпълнени с по-значими исторически събития

от останалите, помисли си тя. Например тази, която двамата бяха прекарали в Сан Франциско.

— Да, вероятно е така — каза той.

Тя прехвърли куфарчето си в другата си ръка.

— Е, по-добре да тръгвам, да те оставя да работиш.

— Да, да работя — той леко се изпъна. — Предполагам, че имаш вълнуващи планове за уикенда.

— Зависи какво наричаш „вълнуващо“. Начело в списъка ми са прането и пазаруването от кварталния супермаркет, а след това идва обяд с приятелката ми Кендис. Но това едва ли са забележителни дейности.

— И никакви жарки срещи с любимия довечера или утре?

Дали ѝ се бе сторило, че в гласа му прозвучва леко колебание, или надежда? Ако беше така, нещата вероятно можеше да бъдат и по-розови, отколкото си мислеше.

— Нито даже хладки срещи с предполагаемия любим.

Той пристъпи към нея и в тъмносините му очи, засенчени от гъсти мигли, се таеше някакво очакване.

— Тогава, ако не е твърде късно, какво ще кажеш да...

Телефонът в неговия кабинет рязко иззвъня, което накара надеждите в погледа му да се разсеят. Той се обърна и с омраза изгледа вратата на стаята си.

— Дявол го взел.

— По-добре е да се обадиш — каза тя. — Може да е нещо важно.

— Да. Една част от мен се надява да грешиш, но по-силно ми се ще да си права. Очаквам обаждане от един човек, който често работи с полицията в Далас. С други думи — платен информатор.

Тя видя как той влезе в кабинета си, дългите му крака се насочиха към бюрото му, а силната му ръка сграбчи слушалката, преди телефонът да успее да звънне втори път. Той говореше отривисто, после гласът му стана по-настойчив. Когато се обърна с гръб към нея, тя разбра, че той изцяло е погълнат от бизнеса, от професията си и съвсем е забравил за нея.

— До понеделник, Дейвид — промълви тя и се отправи по коридора към асансьорите.

До края на месеца, а и в началото на следващия, нещата вървяха както през тази седмица. Когато не помагаше на Боби Бушнел в неговото все по-заплитащо се дело, Дейвид имаше консултации с клиентите си в своя кабинет или в разни луксозни заведения из града. Често се срещаше с някакъв опърпан тип, когото секретарките в кантората определиха като уличен информатор. Наказателното право, реши Кортни, водеше до странни познанства.

После, внезапно, всичко в кантората като че ли тръгна наопаки.

— Трябва да затворим това място и да поставим под карантина помещението до второ нареждане — каза секретарката й, когато изключи компютъра и се приготви да си тръгва. — Ако не го направим сами, от здравната служба ще дойдат и ще го направят вместо нас.

Незнайно откъде се бе появил някакъв летен стомашен вирус, който покосяваше наред. Вече почти всички секретарки и повечето адвокати бяха заразени. Те си отиваха вкъщи бледи и с болnav вид и идваха на работа чак след четири-пет дни отслабнали, бледни и измършавели.

— Забрави за нас и за това място — каза Кортни. — Най-добре е да се прибереш вкъщи и да си починеш.

— Как да си почина с тия две деца?

— Да не мислиш, че ще ги заразиш?

— Ти шегуваш ли се? Разбира се, че ще ги заразя. Направих голяма грешка, че ги научих да делят всичко с нас. Сега те се справят твърде добре. Те ще ми предадат своите бащи, а аз на тях — своите. А може би ще се зарази и баща им. Единствените същества в тая къща, които успяват да се отърват от подобни вирусни заболявания, са кучето и котката.

— Но какво ще ги правиш докато си болна? Доколкото виждам, този грип трае почти цяла седмица. Но може и да не го прихватат, щом през деня излизат и ходят на училище.

— Възможно е — каза Алиша. — Но ако все пак се заразят, аз си имам резервен план за подобни случаи. Ще ги изпратя на свекърва ми. Тя умира за тях. Бедната женица живее с мисълта, че двете малки чудовища са светци. Ужасно ги глези!

— Я по-добре си върви вкъщи. И пий много течности.

Алиша изохка и пребледня.

— О, моля те. Не ми споменавай за ядене или пиене. Стомахът ми се бунтува само при мисълта.

На следващата сутрин Нормън Станхоуп и Милтън Фрейзър не дойдоха на работа. Нямаха насрочени дела в съда и Кортни направи извода, че те са станали жертва на масовото заболяване. Тя започна да осъзнава, че беше само въпрос на време противният бацил да порази и нея, и останалите ѝ колеги.

Гриповете, вирусите и настинките бяха основните врагове на иначе сплотената им общност. Достатъчно беше един да се тръшне и скоро и останалите го последваха. Струваше ѝ се, че в това отношение. Дейвид е по-голям късметлия от останалите. А може би това се дължеше на по-продължителното му отсъствие от кантората, което просто не му бе дало възможност да стане жертва на миниепидемията.

Но към следобеда на следващия ден и самата Кортни се почувства неразположена.

— О, не! Нима и ти? — каза Бърнис, секретарката на кантората, когато Кортни се приготви да си тръгва.

Кортни само кимна.

— Не ми казвай. Вече знам какво ще ми кажеш. Всички наоколо повтарят едно и също. Да отложа ангажиментите ти до второ нареждане, нали?

Кортни отново кимна и бавно се затътри към вратата. Тя застана пред асансьора и когато той пристигна, вратата се отвори и отвътре излезе Дейвид, дразнещо здрав и бодър. Той я видя и без много да обръща внимание на болnavия ѝ вид я сграбчи в яка мечешка прегръдка.

— Спечелихме! Доста време ни отне, дявол да го вземе, но в края на краишата момчето получи условна присъда за първо проникване с взлом. Като че ли племенникът на старата се е опитал да я пречука. Вмъкнал се е веднага след като нашия човек е избягал и я е ударил по главата със собствения ѝ бастун. Но, стига гадости. Иска ми се да празнувам. Какво ще кажеш да си вземем шампанско и заедно да...

Кортни изведнъж пребледня, прикри устата си с една ръка, а с другата леко го отблъсна.

Това изненада Дейвид и той най-после забеляза в какво окаяно състояние беше тя.

— Господи, Корт, изглеждаш ужасно. Какво ти е?

— Вирус — отговори тя и се вмъкна в асансьора тъкмо когато вратите вече започваха да се затварят.

— Какво?

Объркан и смутен, Дейвид остана още известно време пред затворените врати на асансьора. След това се обърна и заслиза към централния вход на сградата.

— Бърнис — попита той, — какво ѝ е на мис Еймис? Току-що я видях да се вмъква в асансьора. Приличаше на зеленикаво привидение.

Той поклати глава и взе купчината с писма, адресирани до него.

— Най-накрая и тя бе поразена.

— Поразена? От кого?

— От вируса — каза Бърнис. Забелязвайки намръщената физиономия на Дейвид, тя добави:

— Същият, който се подвизава тук от две седмици. Той вече успя да натръшка всички, с изключение на вас и Боби, тъй като вие не сте прекарали тук достатъчно време, за да го пипнете. Но, ако не внимавате... — тя размаха предупредително пръст.

— Кога е станало всичко това? Защо аз не знам нищо? Сериозно ли е?

— Достатъчно сериозно — каза Бърнис, потръпвайки при мисълта как самата тя се бе чувствала. — Е, не искам да кажа, че е толкова зле, че чак да се налага да влизате в болница, когато вирусът ви нападне. Но аз чак сега успявам да се съвзема след премеждието, а бях първата, която го пипна тук преди около месец.

Дейвид поклати учудено глава.

— Виж ти. И всички са го пипнали?

— Почти.

— Дори и Норм и Милт?

Бърнис кимна с добре фризираната си глава.

— И двамата се обадиха преди няколко дни, че са болни, така че не очаквайте да ги видите до края на тази седмица. Мис Еймис може да се очаква към средата на следващата седмица. Но това са само предположения. Аз съм секретарка, не съм лекар.

— Може би е по-добре да си уредя някое едноседмично презоceanско пътуване — каза Дейвид, прибирайки купчината си с писма от бюрото на Бърнис.

— По това време на годината е по-подходящо да отидете на риболовен излет. Казват, че костурът и морската котка кълвели добре на езерото Уитни.

Сериозно ще се замисля — каза той и се насочи към изхода.

Кортни се върна в кантората в началото на следващата седмица, няколко дни по-рано, отколкото бе предсказала Бърнис. Подобно на всички останали жертви на вируса, и тя изглеждаше бледа и отслабнала.

— Трябваше да си останете вкъщи още някой и друг ден — каза Алиша, подавайки на Кортни папката с кореспонденцията ѝ.

— Не можех. Толкова много работа имам.

— Работата щеше да почака.

— Знам, но там е проблемът. Щеше да чака, докато се върна, тъй като никой, освен мен нямаше да я пипне. По-добре е да седна и да свърша всичко, преди да настъпи времето на отпуските.

— Като говорим за отпуски... — Алиша се усмихна широко и се отпусна на един стол пред бюрото на Кортни, държейки стенографския си бележник и един подострен молив.

— Да, какво има?

— Вие кога планирате да излизате в отпуск?

— Както миналата година, от първи август.

Алиша се усмихна още по-широко.

— Добре, тъкмо това се надявах да чуя.

— Вие не сте ли планирали семейната си почивка по същото време?

Алиша кимна.

— Да, но тази година ще е различна от миналата. Ще ходим с Брус и децата на къмпинг в Колорадо, в Скалистите планини.

— Ох! На къмпинг в Скалистите планини! — Кортни се надяваше, че успява да вложи поне малко ентузиазъм в гласа си, тъй като всъщност ѝ беше все едно. Къмпингът означаваше през цялото време да се готви на открит огън, да се спи в палатка — ако въобще имаше такава — и да се водят сражения с всевъзможни насекоми. Всичко това изобщо не и изглеждаше привлекателно. Повече ѝ

харесваше да си поръчва храна в стаята и да се излежава край басейна, или на някой чист плаж.

— Да, планираме това пътешествие от две години. Смятахме да го осъществим миналата година, но майката на Брус се разболя и отидохме да я видим в Тулса.

— Спомням си.

— А какви са вашите планове?

— О, не зная — каза Кортни. — Всъщност, още не съм мислила.

— Доколкото ви познавам, мисля, че ще отидете на някое вълнуващо и блъскаво място, като Ню Йорк, или Сан Франциско.

— Не, само не Сан Франциско. Там бях преди няколко месеца.

— Да, но това беше по работа.

— Въпреки това, успях да видя там всичко, което исках, въпреки че нямах много време.

Пък и повторното пребиваване в Сан Франциско едва ли би имало същото въздействие както първия път, реши тя. Щеше да е сама, без Дейвид. Навсякъде, където отидеше, щеше да се пита какво ли би било ако и той бе там, всяка забележителност щеше да изживява като двойка, не като индивид.

— Но, стига за това — каза тя, отваряйки първото писмо. — Ако не се заемем с тази кореспонденция, никога няма да успеем да приключим.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не разбирам — каза Кортни няколко седмици по-късно, легната на кушетката в лекарския кабинет. — Всички, които се заразиха от вируса, се оправиха за няколко дни. Е, не чак всички. Мистър Фрейзър го нямаше цяла седмица, но той е почти на седемдесет години. Аз все пак не съм на седемдесет. Дори не ги приближавам, за бога. И все пак, неизвестно защо, не се чувствам добре. Непрекъснато ми се повръща.

— Стомашните вируси понякога могат да са много неприятни, ако това е причината — каза д-р Уелман. — Тъкмо си мислиш, че си се отървал от вируса и хоп — идва някой негов пръв братовчед и отново те поваля по гръб.

Но Кортни бе озадачена от една негова фраза.

— Какво искате да кажете с „ако това е причината“? Аз съм болна точно от това, от което и всички останали в службата.

— Не непременно. Може да ви има и нещо друго.

— Какво например?

— О, например чревна инфекция. Или нещо съвсем просто, като синузит.

— Е, може и да е синузит — съгласи се тя. — Понякога имам болки в синусите.

— А, освен това — продължи д-р Уелман, — може да си и бременна.

Кортни избухна в смях.

— Не, не съм. Сигурно е синузит, или чревна инфекция.

— Нека все пак да проверим, а? Легни, ако обичаш.

Малко след като бе приключил прегледа, д-р Уелман направи сензационното съобщение, което накара Кортни да седне на кушетката, притискайки с две ръце увития около себе си чаршаф.

— Какво?

— Бременна си — каза той и я погледна над очилата с усмихнатите си кафяви очи. — На около три месеца.

— Не може да бъде. — Тя не обърна внимание на кискането на сестрата зад себе си.

— Напротив, напротив — възрази докторът.

— Не, не съм. Това е само инфекция, която ще премине.

— Е, и това ще премине... след около шест месеца, ако добре съм определил.

— Сигурно грешите. — Тя набързо легна отново. — По-добре проверете пак.

Той се изсмя.

— Няма нужда отново да проверявам, Кортни. От двадесет години насам помагам на бебетата да идват на този свят. Повярвай ми. Мога да позная дали една жена е бременна. Подпухване, чувствителност, гадене сутрин, притичвания до банята.

— Да, но това се дължи на стомашния вирус — каза тя, а в гласа ѝ се прокрадваше чистосърдечно недоверие.

— При стомашни инфекции гърдите не се увеличават. Бременна си.

Тя като че ли започна да осъзнава положението си.

— Господи — прошепна тя.

— Разбира се, ако искаш конкретни доказателства, трябва да изчакаш резултатите от лабораторните изследвания. До ден-два ще дойдат. Но още сега мога да ти кажа какъв ще е резултатът.

— Бременна — промълви тя отново.

— Точно, така — д-р Уелман деликатно побутна коленете ѝ, завити с чаршафа. — Защо не се облечеш и дойдеш в кабинета ми. Джина, дай на Кортни един комплект документи за бременни. И кажете на секретарката да ѝ запише дати за консултации.

— Да, докторе.

Сестрата, жизнена, червенокоса жена, го последва в кабинета, усмихвайки се на Кортни.

— Бременна, помисли си тя, като седна и спусна босите си крака на пода. Как по дяволите, се бе случило това...

Е, тя знаеше как е станало. Знаеше и от кого — Дейвид. Нещо повече, знаеше и кога е станало. През онези дни, които бяха прекарали затворени в хотелската стая в Сан Франциско. Не още първия ден. Колкото и да е странно, въпреки заслепяващата страст, се бяха сетили

да внимават. На втория ден, обаче, бяха в стихията си и всичките им предпазни мерки бяха отишли по дяволите.

— Е, госпожице, така става, когато човек си играе с огъня — тя се усмихна, иронизирайки себе си, отметна чаршафа и се пресегна за дрехите си. — Сега ще си платиш за забавленията и волностите, които си си позволила.

Тя обу чорапите си и мушна краката си в обувките. Изведнъж ръцете ѝ застинаха и топла вълна на удоволствие се разля из тялото ѝ, блокирайки цялата ѝ способност да мисли и да се движи.

Бременна. Тя ще има бебе! Едно малко същество ще ѝ назова „мамо“, а тя ще го прегръща и обича, както много пъти си е мечтала.

После, както внезапно я бе обхванала, еуфорията я напусна и тя отново се върна към действителността. Да имаш бебе не беше като да имаш кукла, с която да си играеш. Бебетата бяха човешки същества. Малки ревливи човечета. Които се разболяват, капризничат, правят бели, цапат си пелените...

— О, господи, пелени — каза тя и лицето ѝ се сви в гримаса.

Е, пелените не могат да се избегнат, реши тя, но що се отнася до капризите... Нейното бебе няма да проявява капризи. Тя лично ще се постарае. Ще го отгледа както нейните родители са я отгледали — възпитали са я да бъде независима, интелигентна и, въпреки това, сладка и любезна.

— Доколкото разбирам, тази бременност не е била предвидена? — попита д-р Уелман, когато тя се появи в кабинета му след малко.

Тя се поколеба.

— Може и така да се каже.

— Изненадана ли си?

— Това е меко казано.

— Тогава първо да попитам: имаш ли намерение...

— Да — прекъсна го тя, — възнамерявам да изживея всичко.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. Трябваха ми няколко минути, за да го обмисля, да свикна с тази мисъл, но сега съм сигурна. Аз съм на двадесет и осем години, докторе. Не съм някое незряло девойче, което се е залюбило с капитана на футболния отбор. Знам какви са рисковете, знам, че е трябвало да внимавам, но не съм го направила. Това, обаче, не ми дава право да се измъквам като някоя страхливка.

— Не знам дали би могло да се нарече страхливост, Кортни, но това все пак си е твоето решение. Не искам да ти влияя. Познавам те от години и знам, че си умна и уравновесена млада жена. Но трябва да знаеш, че няма да ти е лесно. Дори и при двама родители отглеждането на дете не е като да отидеш на пикник.

— Мисля, че във финансово отношение ще се справя — каза тя.

— Тук поне съм добре. Работата ми е повече от добра, както знаете. Всъщност, напредвам в кариерата. Къщата ми е изплатена, дори имам известно количество акции и облигации и...

— Тоест, смяташ, че ще можете да осигурите на бебето всичко, от което той или тя ще има нужда — поклати глава лекарят.

— Точно така. Дори мога да му дам, или да й дам и обич. Всъщност, мога да дам много обич.

— Е, многото обич определено помага. Парите — също, разбира се. Но понякога си мисля, че най-ценно е търпението — той се усмихна на себе си. — Като баща на пет деца, би трявало да го знам. Но самото раждане на детето е нищо в сравнение с това, че ще се грижиш сама за него. Правилно ли съм разбрали, че ще го гледаш сама?

До този момент тя не бе се замислила особено за Дейвид. В края на краишата, той беше бащата на детето и в даден момент щеше да се появи като величина в така оформилото се уравнение. Но не сега. Новината беше все още твърде нова за нея, твърде — вълнуваща.

— Да, така е, сама ще го гледам — каза тя. — За в бъдеще — не знам.

— Значи ли това, че бащата не подозира нищо?

— Как иначе? Самата аз не подозирах нищо допреди малко, когато вие ми казахте. Мислех, че имам някакъв стомашен вирус, нямах и представа...

Д-р Уелман поклати глава.

— Как може? Би трявало да си го подозирала от два месеца насам.

— Не знам. Имах твърде много други занимания, за да се замислям за тялото си.

— Какви занимания?

— Ами, например, ходих в една много важна командировка в Сан Франциско, а когато се върнах в кантората, се разболях от онзи стомашен вирус. Което, между другото, си беше факт.

— О, сигурен съм — каза лекарят, а в този момент влезе Джина с купчина брошури. — Но все пак ми е трудно да повярвам.

Сестрата постави в скута ѝ листовките и Кортни видя, че всички материали бяха свързани с профилактиката на бременните.

— Искам да прочетеш всичко — каза д-р Уелман.

— Всички тези неща?

Той кимна.

— От кора до кора. И ако междувременно възникнат някакви въпроси, ела да ми кажеш. Искам да си добре информирана, преди да настъпи момента след шест месеца.

— Това означава ли, че периодично ще се явявам на препитвания пред вас?

— Е, един-два пъти — ухили се той. — И, преди да съм забравил, трябва да помислиш как ще родиш бебето.

— Как така „как“?

— Със или без упойка?

— Кое е за предпочтане?

— Без — каза той. — Аз предпочитам моите родилки да прилагат методите на Ламаз, или на Брадли. Разбира се, някои непредвидени усложнения по време на бременността, или на раждането, могат да наложат и други решения. Но за това имам грижата аз.

— Имате предвид Цезарово сечение?

— Да, но засега не виждам защо трябва да го обсъждаме. Извини грубостта ми, но ти си здрава като кобила и си създадена да раждаш деца.

— Създадена да раждам деца?

— Същинска Майка Земя. Все пак, човек никога не може да е сигурен. Всяка бременност е различна, а даже и при една и съща майка отделните деца са раждат различно. Искам да си готова за всичко. А това означава да подготвиш и бащата, ако той е съгласен. В края на краишата, двамата сте създали тази ситуация и той трябва да бъде с теб докрай. Но, разбира се, това си е ваше решение, а не мое.

— Ще му кажа — увери го тя и стана. Но щеше да му каже, когато тя намереше за добре.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, Кортни. И той има права, все пак.

— Знам.

— Е, ще се видим след три седмици.

— Три седмици?

— Да. Искам редовно да следя теглото ти и нарастването на бебето.

— Добре — съгласи се тя. — Ще си отбележа в програмата.

ПЕТА ГЛАВА

— Е, какво е това толкова важно нещо, което изгаряше от нетърпение да ми съобщиш и за което не искаше да говорим по телефона?

Кортни седеше на масата срещу Кендис, която разглеждаше менюто на Тексаско-мексиканския ресторант. Тя съзнаваше, че самото ѝ присъствие на подобно място означаваше, че си търси белята. Доктор Уелман я бе посъветвал да ограничи употребата на солени и пикантни храни и тя възнамеряваше да спазва неговите препоръки. Въпросът бе, обаче, че само „възнамеряваше“. За зла участ, предния ден ѝ бе позвънила Кендис, много развлънтувана, и бе настояла да се срещнат и да обядват заедно. Самата мисъл за обяд в любимото ѝ заведение, където двете с Кендис често се отбиваха, изостри апетита ѝ и тя си представи онези наденички със сос „чили“, което изведнъж изтласка на заден план всичките ѝ намерения за здравословно хранене. Е, един ден можеше да си позволи да измами себе си без особени последствия.

— Ще се местим — каза Кендис.

Апетитът на Кортни за пикантни неща внезапно бе потиснат. — Ще се местите ли? Къде? — попита тя колебливо, почти уплашена от отговора. Веднъж вече ѝ се бе наложило да изгуби своя приятелка, която се бе омъжила. Не искаше да губи още една.

— Още не съм сигурна.

— Само не ми казвай, че на Ник му е омръзно да живее в Далас и иска да се върне в Ню Йорк.

— Не, нищо подобно. Имаме намерение да останем в Далас, е, поне в района на Далас. Трябва да сме побъркани, за да мислим за преместване сега, тъкмо когато бизнесът му е на път да потръгне. Пък и той е така свикнал с града, с щата, с югоизточния район, че има моменти, в които се мисли за по-голям тексасец от мен. Както казваше чично ми Сайръс, „Това момче наистина се е привързало към мястото“.

Кортни осъзна, че Кендис и Ник няма да се местят надалече и се пооппусна.

— О, не ти ли казах, че Ник подписа договора с онази голяма верига от супермаркети?

— Не, не си ми казала — отвърна Кортни, а гласът ѝ изразяваше искрено вълнение и загриженост за приятелите ѝ.

— Е, направи го. Той ще се занимава с техните щандове за телевизори и радиоприемници отсега нататък.

Щандове? Кортни се усмихна. Само допреди шест месеца речникът на Кендис боравеше предимно с термини от жаргона на електронната промишленост, сега обаче тя се бе преориентирала към рекламната индустрия. Ако не друго, помисли си Кортни, Кендис поне беше гъвкава.

— Той много се притесни — каза Кендис, — докато чакаше в управлението да вземат решение. Но когато му се обадиха и му казаха, че единодушно са гласували за него, трябваше ми цял час да го усмиря — тя поклати глава. — Подобно повишение може да го превърне в преуспял човек за един ден. — Тя почти изръмжа от удоволствие. — Да, за един ден. А той е в този бизнес от двадесет години.

— И кога стана всичко това?

— Миналата седмица. Имах намерение да ти кажа, но се заплеснах. Или пишем сценарии и подбираме изпълнители за рекламиите за супермаркетите, или пък търсим къща. Все още търсим, между другото.

Кортни си даде сметка, че за нея самата предната седмица бе доста хаотична. Новината за предстоящото ѝ майчинство бе разтърсила живота ѝ, но, колкото и да е странно, вниманието ѝ като че ли беше свито в нещо като спирала. Дори новината за късмета на Кендис и Ник нямаше особени шансове да се задържи в съзнанието ѝ, тъй като не ѝ направи особено впечатление.

— Доколкото разбирам, сега има какво да се купува — каза Кортни. — Има голям избор на къщи на всякакви цени. И вие искате да купувате, така ли?

— Да, така е — уверено отвърна Кортни.

— Е, радвам се да го чуя. Според мен, покупката на къща е най-разумната инвестиция, която може да направи едно семейство, независимо от това, от колко време са женени.

— И ние така решихме. Нелепо е да се плаща наем за нещо, което даже не харесваме и не отговаря на потребностите ни.

— И, какво търсите?

— Нещо голямо и с много стаи. Сегашната ни къща е твърде малка. Ако бизнесът на Ник продължи да се разраства, ще ни трябват голям офис и студио, за предпочитане в същата сграда. Пък и ми е писнало да готвя на онай стара печка. Сегашната ми кухня като че е от Средновековието. Кълна се, Корт, предишните собственици вероятно са били, лилипути или нещо подобно.

— Вероятно са били по-ниски — каза Кортни, отпивайки от чашата си с вода. — По-добре е да си мислиш, че просто са били подробни, отколкото, че са били джуджета, лилипути, или разни такива неща.

— Както и да е. Имам предвид, че ако през следващите петдесетина години ще ми се налага да готвя по три пъти на ден, бих желала да имам достатъчно място, за да го правя. А и бих предпочела това да става в друг квартал. Малко по-тих, ако изобщо е възможно подобно нещо. Не можеш да си представиш колко полицейски коли и линейки профучават денонощно с виещи сирени. Учудвам се, че Ник въобще е в състояние да мисли трезво сутрин.

Сервитьорът се втурна към тяхната маса, остави им панерче с топли питки и съд с лютив доматен сос и отново побягна. Кортни веднага топна една питка в соса и отхапа от нея:

— Мислили ли сте на каква цена приблизително искате да купите къща? — попита тя.

— Да, нещо не много, скъпо, но пък не и прекалено евтино.

— Хм — измърмори замислено Кортни.

Кендис повдигна вежди.

— Познавам този звук, чувала съм го и преди. Предполагам, че е от въртенето на зъбчатите колела в мозъка ти, нали? Знаеш ли някое място, което би могло да ни хареса?

— Може би.

— Кажи.

— Амиии, има една къща, през една улица от моята. Скоро я обявиха за продажба.

— В твоя квартал? Господи, Корт! Та това е в самия район на преуспяващите юпита:

— Не, не всички там сме юпита. Има и много семейства. Някои даже имат малки деца, има и тийнейджъри, децата на някои са

дотолкова пораснали, че са на път да се отделят от родителите си. Не всички, които живеят там, са „динк“.

— Динк?

— Това е съкращение — двоен доход, без деца. А в моя случай е „синк“ — единичен доход...

Тя внезапно прекъсна фразата, спомняйки си, че скоро щеше да има дете.

— Е, това е в общи линии.

— Да. За жалост, не мисля, че ние с Ник сме дорасли за подобна среда. След няколко години — може би, но не сега.

— Не се отказвай просто така от тази идея. Изслушай ме и си помисли. Виждаш ли, къщата, която насокро бе обявена за продажба, беше на едно семейство, което се разведе.

— Сигурно поради липса на по-интересни занимания!

— И аз това си помислих.

— И колко време са били женени?

— Не съм сигурна. Има ли някакво значение? Разводът винаги е неприятно нещо, независимо от това, колко време хората са били женени.

— Разкажи ми за тях каза Кендис, спомняйки си за развода на собствените си родители.

— Сега като се замисля, ми се струва, че жената вече се е изнесла от къщата. Поне не съм я виждала напоследък. А и онзи ден минах оттам на връщане от работа и видях да изнасят от къщата минироял. Той беше неин, а не негов.

— О, минироял, а?

— Да, беше наистина красив.

— Не се обиждай, но не разбирам каква полза можем да извлечем ние с Ник от техния развод.

— Е, най-общо казано, хората, които се развеждат, се стремят да уредят финансовите си взаимоотношения възможно най-бързо... дори ако това означава да продадат къщата си под пазарната ѝ цена. Не се знае, ако отидете двамата с Ник, докато те още са разкъсвани от страдания и противоречия, и ако им предложите прилична цена, може да успеете. Кой знае, и друг път са ставали такива неща.

Кендис се поколеба.

— Да се преместим в такава къща наскоро след сватбата? Просто не знам.

— Какво ѝ е на къщата? Не е лоша. Напротив, дори е величествена. Знам, защото съм я виждала, докато я ремонтираха. Четири големи спални, три бани, просторна кухня, по-добра от моята...

— О, не се и съмнявам — каза Кендис. — Просто... е, те се развеждат. Вероятно ще има лоши вибрации в къщата.

— Лоши вибрации? Говориш като че ли разводът е нещо заразно. Не е така. Просто е нещо, което от време на време се случва.

— Все пак, бих предпочела да се преместя на място, изпълнено с положителни вибрации, а не с отрицателни. Децата трябва да се отглеждат там, където има благоприятни еманации.

Тази забележка на Кендис изненада Кортни.

— Да не искаш да кажеш, че вие с Ник ще...?

Бузите на Кендис леко порозовяха, тя сведе очи, а гласът ѝ беше мек и изпълнен с колебание.

— Е, може би.

— Ти се шегуваш.

Кортни почувства как у нея се надигна една неудържима вълна на въодушевление. Колко чудесно би било, помисли тя, ако Кендис наистина бе бременна. Техните деца щяха да израснат заедно и да бъдат приятели, точно като тях двете. А би могло да бъде и още по-добре, ако и Елиз и Тони...

— Не бързай да се радваш още за моето бебе — каза Кендис. — Рано е да бъдем съвсем сигурни. Всичко може да е само една неприятна шега, скроена от Майката Природа. В края на краищата, и преди съм имала закъснения.

— Колко време е минало? — попита Кортни.

— Около седмица.

— Не, имам предвид колко време ти се е случвало да имаш закъснение преди.

— Е, някой и друг ден. Веднъж дори прескочих цял месец. Но тогава бях на дванайсет или тринайсет години. Разбира се, това може да е и от грипа, който изкарах.

— Грип, а? — Кортни едва потисна присмеха в себе си. Би било проява на лош вкус да се изсмее в подобна ситуация, би било даже

лицемерие. Самата тя бе приписала закъснението си на стомашен вирус.

— Ами да, не си ли спомняш? Тогава почти цялото училище бе изпаднало в подобна ситуация. Хлапетата се натръшкаха като мухи, в лекарския кабинет не можеше да се влезе.

— Колко трябва да се изчака, за да бъдеш сигурна?

— Ще изчакам още две седмици. Ако не се случи нищо, ще си взема от онези домашни тестове, за бременност. И ако се окаже, че резултатът е положителен, ще отида на лекар, за да го потвърди официално.

Сервитьорът се втурна отново към тяхната маса.

— Готови ли са вече дамите с поръчката?

— Да — отвърна Кендис. — За мен ястието от сирене и говеждо с лютив сос, моля.

— И за мен същото — каза Кортни, като затвори менюто си и го подаде на младежа, който повече приличаше на хулиган, отколкото на келнер.

— Донесете ни и малко студен чай с лед — каза Кендис.

— Веднага.

Кортни изчака сервитьорът да се отдалечи и подхвана отново:

— Домашен тест, а?

Тя се чудеше защо самата тя не се беше сетила за подобно нещо. Защото, глупачка такава, изобщо не ти бе хрумнало, че си бременна.

— Да, можеш да го купиш навсякъде — в супермаркета, в аптеката...

— Знам. — Необходимостта да сподели своето състояние с Кендис заплашваше да стане неудържима. Но тя се поколеба. Ако кажеше на приятелката си, това би й отнело част от очарованието на тайната. Все пак, тя не можеше да издържи и да не каже нищо. Искаше ѝ се Кендис да знае.

— Ще ми се да бях се сетила за това.

Кендис се пресегна да си вземе една питка, но думите на Кортни достигнаха до съзнанието ѝ и тя се взря в приятелката си.

— Да си се сетила за какво?

— За домашния тест.

— Но защо, за бога ти...

Тя изведнъж прекъсна, а сините ѝ очи се изпълниха с подозрение и се уголемиха подобно на кафени чинийки.

— Корт?

Кортни кимна.

— Като че ли не си сама в това състояние. Аз също съм бременна, Кенди.

— О не, Кортни Еймис, не си.

— Да, бременна съм. На около три и половина — четири месеца. Поне така смята доктор Уелман.

— Доктор Уелман? Нашият доктор Уелман? Онзи висок и оплешивяща бивш футболен защитник, със студените ръце и ледената слушалка?

— Точно той.

— Но кога? От кого?

— Седмицата, когато ходих в Сан Франциско с...

— Дейвид — името се измъкна от устните на Кендис почти като приглушен вик. — Знаех си! Дявол да я вземе тази служебна практика. Като си те знам каква си, а и оня страхотен нахал...

— Шшт! За бога, недей да викаш.

Кендис се подчини и широко ухилена се наведе през масата към Кортни.

— Разкажи ми. Искам да знам всички сочни подробности.

— Нищо няма да ти кажа, Кендис Макферън Джулиани. Може да си най-добрата ми приятелка, но всичко си има граници.

— Кога се случи това — преди или след като ви затвориха в оная хотелска стая? О, това няма никакво значение. Важното е, че се е случило и че ти... — Кендис се облегна назад на стола си, а чертите на лицето ѝ придобиха страховито изражение. — Господи, Корт! Та ти не си женена!

— Ще ми кажеш ли нещо, което все още да не знам?

— Но какво ще предприемеш? Или по-точно той какво ще предприеме?

— Не знам.

Изражението на ужас, изписано върху лицето на Кендис постепенно се смени с ядовита гримаса.

— Какво има? Да не би той да е поискал време за размисъл, за обмисляне на вариантите? Ако е така, той е страхливец и определено

не е мъж, за какъвто го мислех.

Кортни не можеше да спре стремежа си да го защитава, който я бе обхванал.

— Той не е страхливец, Кенди.

— Напротив, точно такъв е, ако...

— Нищо не е искал, просто защото не знае нищо. Аз още не съм му казала.

— Не си...! Какво чакаш, за бога?

— Подходящ момент, ето какво чакам.

— Подходящ момент? Ти сериозно ли говориш?

— Да, напълно. И двамата имахме много работа в кантората. Той през по-голямата част от времето е в съда, помага на един от съдружниците в едно трудно дело. — Всъщност, въпросното дело бе приключило преди няколко седмици, но тя не каза това на Кендис. Кендис щеше да ѝ каже, че го усуква, а не ѝ се искаше да чува неща, които вече знаеше. — А освен това, работя върху две споразумения за обединяване на предприятия. Не е кой знае какво, но отнема време.

— Кога ще му кажеш?

— Нали ти казах — когато моментът е подходящ?

— О, така ли!

— Да, Кенди, така.

— И кога ще дойде това време? Малко преди да родиш, или пък след това? Страхотен номер, а? Представи си, изпращаш на Дейвид телеграма по пощата: „Поздравления, преди малко стана баща!“. Или, още по-ефектно, можеш да изчакаш докато детето завърши образованието си.

Очите на Кортни се свиха и изглеждаха почти като цепки.

— Кенди, скъпа, сарказмът не ти подхожда. Ще му кажа.

— По-добре е да го направиш, детето ми, защото в противен случай аз ще му кажа. Той е чудесен човек и не заслужава да се отнасяш така с него.

— Ти пък откъде знаеш, че е чудесен? Срещала си го само няколко пъти.

— Няма значение колко пъти съм го срещала. Още щом го видях, разбрах, че той е порядъчен и грижовен. Не можеш с подобни порядъчни мъже да се държиш като с някакъв боклук.

— Като с какво, Кендис?

— Обикновен боклук, Корт. В днешно време са се навъдли разни младежи, които си въобразяват, че са дар божи за жените. Готови са да направят всичко, което според тях ще ги отведе донякъде и това „някъде“ е именно спалнята. Но когато дойде време да се понасят последствията, и да се обвържат, те светкавично се изпаряват. Ник, слава богу, не е от тях. За щастие на Елиз, и брат му Тони не се оказа такъв. Радвам се на това. Мисля, че и Дейвид не е от този тип мъже.

— Я виж ти колко неща си знаела — каза Кортни.

— Да не искаш да кажеш, че под блъскавата му външност се крие въпросния боклук.

— Не, нищо подобно. Но не бива да забравяме, че той все пак е на трийсет и осем години, той е... е, меко казано, излизал с най-привлекателните и богати момичета в Далас и все още не е женен. И, предполагам, едва ли някога е бил близо до обвързване, както ти се изрази. Имайки предвид всичко това, всеки малко по-трезво мислещ човек би предположил, че едва ли той ще приеме новината за предстоящото си бащинство с безмерна радост.

— Но ти не можеш да си сигурна, преди да си му казала, нали?

Кортни се облегна назад на стола си, отстъпвайки пред доводите на Кендис.

— Не, не мога.

— Е, тогава какво има? Да не би да се страхуваш да му кажеш?

Тя бавно поклати глава, при което тежката ѝ черна коса се разпиля върху раменете ѝ, подобно на копринен шал.

— Да. Сега, когато така поставяш нещата, мисля, че малко се боя.

— Защо? Той ми изглежда съвсем порядъчен.

— Наистина е такъв — каза Кортни. Поне доколкото го познавам, е съвсем порядъчен. Но въпросът не е в това.

Тя пое дълбоко дъх и отприщи всичките си страхове и притеснения.

— Когато му кажа, не искам да смята, че се опитвам да го вкарам в брачен капан и че само защото съм спала с него, се опитвам да се издигна в службата, тоест че се интересувам повече от името му, парите му и общественото му положение, отколкото от него самия. О, господи, Кенди, няма значение как го назвам, всичко това звучи отвратително.

— Е, има още нещо, което не звучи чак толкова лошо и което още не си споменала.

— Така ли? — попита тя скептично.

— Да, и това е най-доброто, според мен.

— И какво ли може да е това?

— Ами това, че го обичаш? — подсказа колебливо Кендис.

— Обичам? — Тук Кортни отново избухна. — Аз не обичам Дейвид Балард. Не мога. Дори не го познавам достатъчно добре, за да го обичам.

Кендис се изкикоти.

— Дай ми малко почивка, моля те. Та ти работиш с този мъж в една и съща кантора от — колко време стана вече — две години, нали? Познаваш го, точка. И като стана дума за това, от колко време трябва да познаваш някого, за да можеш да кажеш, че го обичаш? Аз спах с Ник още при първата ни среща и, въпреки че тогава не смеех да си призная, още тогава разбрах, че го обичам.

— В това е въпросът. Аз не съм като теб. А и Дейвид определено не е като Ник.

— Не, не е — в ъгълчетата на устните на Кендис пробягна усмивка. — Ник по-скоро прилича на упорит италиански, булдог. Щом веднъж реши, че трябва да има нещо, тази мисъл не го оставя, докато не постигне целта си. А Дейвид ми напомня за оня голям кокер шпаньол, който имах едно време.

Сравнението между Дейвид и кучето беше забавно и Кортни си припомни любимецът на приятелката си — голямо, рошаво същество с огромни лапи и уши, което винаги лочеше нещо от чинийката си, а кафявите му очи бяха изпълнени с тъга, или вина, в зависимост от това, което то беше или не беше направило.

— Нали си спомняш Поус? — попита Кенди.

— Да, съвсем ясно си го спомням.

— Той беше такова добро и вярно куче. Винаги се навърташе наоколо, готов да ме близне по лицето и да ме утеши, когато бях тъжна.

Кортни кимна.

— Винаги оставяше кални следи и ръфаше обувките. Спомням си, че и често бягаше.

Чертите на Кендис се изопнаха.

— Само когато кучките в квартала бяха разгонени.
— Ако го бяхте връзвали, нямаше да бяга.
— Знам, знам. Но ако го бяхме връзвали, нямаше да се родят всички онези сладки кученца.

В този момент, келнерът са втурна към тяхната маса, остави две димящи чинии с ориз, боб и месо, увito в тесто, всичко това полято със сос чили и поръсено с настъргано сирене. Той светкавично напълни празните им вече чаши със студен чай и се отдалечи със същата скорост.

— Необходимо ли е да ти напомням, Кенди, че това бебе, което нося, не е кученце? То е човешко същество. И ако Дейвид бъде „вързан“, това няма да го спре да скитосва, както би станало при Поус.

— Кой говори за връзване на Дейвид? Не аз. Пък и откъде знаеш, че скитосва?

— Нали вече ти казах: той е на трийсет и осем години, никога не се е женил и...

— И се среща с доста богати момичета. Да, знам. Но това не означава, че той е жиголо. Ако не друго, той поне е нормален американски мъж. Защо да не се среща с хубави жени, щом не е женен? Как иначе да си намери съпруга? Както се казва: нека да е млада и хубава, нищо че е богата.

Кортни си взе парче от ястието, сдъвка го и поклати бавно глава, преглъщайки.

— Въобще не знам как подхванахме тази тема.

— Аз пък знам. Ти ми съобщи, че си бременна и че Дейвид е бащата. — Кендис я измери с поглед. — Ако не те познавах, бих казала, че си търсиш повод да не му кажеш.

— Няма такова нещо. Знам, че трябва да му кажа. Просто искам да огледам нещата отвсякъде, да обмисля всички възможности, преди да му съобщя новината. Искам да бъда подгответена за всичко.

— За какво например? Да не мислиш, че ще те уволни, ще те изрита, или пък че няма да ти даде добра препоръка за намиране на друга работа?

— Може и това да стане.

Кендис се протегна през масата и докосна ръката на Кортни.

— Хайде, стига, Корт. Престани да гледаш така черно на нещата и бъди поне малко честна пред себе си. Ти нямаш представа как ще

реагира той, когато му кажеш. Няма и да го разбереш, докато не го направиш, така че в момента просто си губиш времето. По-добре е да решиш как ще му съобщиш новината, вместо да отлагаш, докато състоянието ти стане очевидно за всички.

Кортни пусна вилицата си, а апетитът ѝ съвсем се беше изпарил.

— Та този момент почти е дошъл.

Кендис огледа прилепналите дрехи на Кортни и особено ярката ѝ тениска. Като се изключи бюста ѝ, който беше доста напращял, тя не ѝ изглеждаше особено наедряла.

Проследявайки погледа ѝ, Кортни въздъхна.

— Може и да не личи, но съм така напълняла, че всеки момент ще изхвръкна от тези джинси. Закопчала съм ги с безопасна игла. Ако не знаех какво е положението, бих си помислила, че са близнаци.

Кендис хълъцна от изненада.

— Наистина ли?

— Не, не е така. Доктор Уелман чу сърдечните тонове онзи ден. Само едно е, слава богу.

— Тогава защо си станала така... толкова...

— Спокойно можеш да го кажеш, няма да ме притесниш. Дебела съм.

— Не, не си.

— Да, дебела съм. И ще надебелея още повече, преди всичко това да свърши.

— Това нормално ли е?

— Не мога да знам за останалите, но според доктор Уелман, за мен било нормално. — Сянка на неудоволствие премина през лицето ѝ и тя отпи от чая. — В деня, когато потвърди резултата, той ме нарече „Майката земя“.

Кендис бе поразена.

— Нашият консервативен доктор Уелман ти е казал това?

Кортни кимна.

— Той каза, че съм създадена да раждам бебета. Широк ханш, добре развит бюст... Предполагам, че разширяващата ми се талия само го потвърждава.

— Да, сигурно е така. Но ти недей да страдаш от това. Той не е искал да те обиди, може би е искал да прозвучи като комплимент. Има

толкова много жени, които не могат да имат деца и биха дали мило и драго да са на твое място.

— Знам. Предполагам, че донякъде съм поласкана, но не мога да се отърся от мисълта, че няма да се чувствам така, когато се изтърколи следващата пролет и бебето вече ще е родено.

— Тогава ли се очаква събитието?

— Да. Големият ден е определен за седми март.

Съвсем изневиделица, пред очите на Кортни се яви една сценка, която я накара с усилие да прикрие потреперването си от ужас. Тя съвсем ясно се видя застанала пред гардероба си с новороденото бебе в ръце, а по очите ѝ се търкаляха сълзи на отчаяние, защото не можеше да влезе в никоя от сегашните си дрехи. Всичките ѝ хубави делови костюми, малкото, но скъпи спортни екипи, няколкото вечерни рокли от колекциите на прочути дизайнери — всичко трябваше да се раздаде на благотворителни организации, а тя щеше да ходи само с безформените си рокли и един-два широки сукмана.

— Следващата пролет — каза тя — вероятно ще се боря с целия този товар, подобно на много други млади майки.

— Може и да не е така, ако внимаваш и не се вдъхновяваш от идеята, че трябва да погълъщаш два пъти повече храна, отколкото обикновено изядаш. Не мисля, че имат точно това предвид, когато казват, че трябва да се яде „за двама“.

— Е, засега не е така. Колкото и да е странно, като че ли съм загубила част от апетита си към неща, които винаги съм обичала. От няколко седмици не съм яла пържени картофи, нито чипс, или пък шоколад.

— Виждаш ли? Тялото ти вече ти съобщава какво трябва и какво не бива да правиш. Това е добре, нали?

Кортни сви рамене.

— Предполагам. Но има моменти, в които бих дала какво ли не, за да си хапна пица. С чушки, колбаси, гъби, маслини...

Тя погледна полупразната си чиния с питки, ориз и боб и в образа ѝ отново изплува видението на дебеланата, застанала пред гардероба. Апетитът ѝ изчезна така бързо, както се бе и появил.

Тя побутна чинията настрани.

— Хайде да ходим да пазаруваме. Не искам да се тъпча повече.

Кендис също погледна полупразната си чиния. За момент тя се замисли за своето още непотвърдено състояние и реши да се съгласи с прищявката на приятелката си.

— Да, мисля, че и аз не искам.

— Но по пътя няма да ядем бонбони — каза Кортни, прибирайки чантата си.

— Точно така. Никакви бонбони.

— Знаеш ли какво?

— Кажи?

— Ако си помагаме, през този ужасен период, ще бъдем най-слабите млади майки в Далас.

— Съгласна съм.

— Внимавай.

— Амин — каза Кендис. — По дяволите всички кредитни карти, давай напред.

ШЕСТА ГЛАВА

Кортни стоеше в центъра на помещението, което доскоро ѝ бе служило като стая за гости и се взираше в четирите голи стени, прясно боядисани в светлосиньо. Благодарение на силата на Ник Джулиани, голямото легло, което преди бе опряно до средата на дългата стена, сега бе разглобено и качено на тавана, а гардеробът, нощното шкафче, люлеещият се стол и лампата бяха преместени в други стаи. И, въпреки че сега стаята изглеждаше празна и неуютна, за разлика от преди, само след няколко седмици, когато пристигнаха поръчаните мебели за детската стая нямаше да е така.

След по-малко от четири месеца тя щеше да донесе от болницата вкъщи бебето. Нейното дете. Тя искаше той или тя да расте в своя собствена стая, където да се чувства уютно, но не изолирано.

Но как да обзаведе стаята — сега това беше проблемът. Тя не бе имала особени проблеми да промени завещанието си, или пък да открие спестовен влог за образоването на нероденото дете — всичко това бе уредено само с едно обаждане до нейния банков агент — но що се отнася до обзавеждането на стаята... Какъв стил мебели да избере: ранноамерикански, френски, съвременни, утилитарни — какви? В момента тя виждаше нещата само от своята гледна точка — тази на възрастен, а не на дете. Или по-точно, не на новородено бебе, което и пет пари нямаше да даде за стила на мебелите, с които е обзаведена стаята му.

За момент тя съсредоточи мислите си върху това как да направи стаята подходяща и за момче, и за момиче. Стените бяха сини, в цвета на тексаското небе през лятото, а дървените части бяха в слонова кост, което не можеше да не е подходящо. Тя знаеше, че по-късно нещата ще се променят. Ако детето, което носеше, се окажеше момче, тя щеше да обзаведе стаята в синьо — турскосиньо, или тъмносиньо. Но ако се окажеше момиче, щеше да покрие всичко с бели и розови панделки и дантели, да му придаде съвсем дамски вид, подобно на нейната собствена стая, когато бе съвсем малка.

Но докато дойдеше бебето, тя трябваше да се задоволи само с най-основните неща, като плетена люлка, легло, маса за преобличане, шкаф за дрехи и люлеещ се стол. И пелени. Сигурно щяха да са й необходими тонове пелени.

— Следващия път, когато правим подобно нещо — каза Кендис, бършайки ръцете си, — надявам се да е у нас. В новата ни къща... ако двамата с Ник успеем някога да намерим такава.

— О, ще намерите. Аз силно вярвам във вас. И като стана дума за вашите опити да намерите къща, погледнахте ли онази, която е обявена за продажба, на съседната улица?

— Да, минахме с колата покрай нея.

— И? — не изчака Кортни.

— Какво да кажа? Отвън е величествена.

— Тогава защо не се обадите в агенцията за недвижими имоти и не уговорите да я видите?

— Хайде, Корт, защо да си търсим белята? Ако и вътре е така разкошна, както отвън — мисля, че доста ще надхвърли нашите финансови възможности.

— За какво става дума? — попита Ник, който тъкмо влизаше в стаята, облечен в тениска и джинси, целите в петна от синя боя.

— За онази къща на съседната улица — каза Кендис. — Кортни иска ние да я купим.

— Не, не, искам — каза Кортни. — Само искам да я разгледате. Поне да я погледнете, преди да решите, че не ви трябва.

— Колко е голяма? — попита Ник.

— Не съм сигурна — отвърна Кортни. — Зная, че е малко по-голяма от моята. Кухнята е по-голяма, трапезарията е почти същата. Има и голяма всекидневна стая, от която се излиза в задния двор, който е много добре оформлен, между другото. На горния етаж има четири спални и, струва ми се, три бани. О, има и една малка баня на първия етаж, точно до стълбището.

Ник кимна, очевидно заинтересуван.

— Хмм, не звуци лошо. Колко искат собствениците?

— Не знам — отговори Кортни. — Трябва да питате за подробните агента по недвижими имоти, но при сегашната ситуация на пазара трябва да са луди, за да надуват цената твърде

много. Само знам, че сегашните собственици много бързат да се отърват от нея.

— Защото се развеждат — добави Кендис тъжно.

— Сериозно ли? Та това означава, че ще са склонни да преговарят за цената.

Кендис въздъхна.

— Ник, нали не мислиш сериозно да я купим.

— Да я купим? Не, докато не съм я видял. Но сигурно не е зле да я погледнем.

— И аз това казвах на Кенди — каза Кортни.

— Аз пък мисля, че ще загубим и своето време, и тяхното — намеси се Кендис, — така че защо да се занимаваме с това?

— Защо смяташ, че ще си загубим времето?

— Защото така! Тази къща е твърде голяма, вероятно е и скъпа, пък и... собствениците се развеждат.

— Е, и? — попита Ник.

— Е, не знам как мислиш ти, но на мен би ми било много неудобно да живея в къща, обитавана от хора, които не са били щастливи заедно.

— Какво общо има това? — попита Ник.

— Лошите вибрации — намеси се Кортни, тъкмо когато телефонът иззвъня. — Кенди вярва, че ако къщата е изпълнена с отрицателни еманации, това може да се отрази на вас двамата и накрая и вие да се разведете. Извинете ме за минутка.

Тя влезе в стаята си, седна на леглото и вдигна слушалката.

— Ало?

— Кортни?

Всички мисли, свързани с Кендис и Ник, които бяха в съседната стая, се изпариха. Познатият тембър на мъжкия глас от другата страна я накара да изпита чувство на вина.

— Да?

— Дейвид се обажда.

— Здравей! — каза тя, надявайки се, че гласът й звучи приветливо, но не прекалено.

Изведнъж я обхвана друга мисъл. Какво ли искаше той от нея? Никога преди не й се беше обаждал вкъщи. Нима беше възможно просто да е разбрал отнякъде, някой да му е казал? Не, реши тя, това

беше невъзможно. Знаеха само тя, лекарят и сестрите в кабинета, както и Кендис и Ник. На никой друг не беше казала. Даже и на Дейвид. Все още. Възнамеряваше да му каже в началото на миналата работна седмица, но той отново бе зает в съда с друго сложно дело, и тя пак не бе имала възможност да говори с него.

Извинения, извинения... — измърмори едно гласче вътре в нея.

— Да не би да ти преча? — попита Дейвид.

— Не, всъщност не.

— Сигурна ли си? Гласът ти издава, че си заета.

— Е, донякъде съм, но не с нещо жизненоважно. Бях в съседната стая. Боядисвам я.

— О, подновяваш обстановката, така ли?

Ако знаеше поне половината от истината, помисли си тя.

— Да, така е.

— Разбирам. — Той замълча за момент и после се изкашля. —

Помислих си, че може да имаш нужда от компания, или нещо подобно.

— Компания?

— Е, да се срећнеш с някого.

— Аз? Да се срећам? Господи, не!

В момента, в който думите се изпълзнаха от устата ѝ, Кортни се проклинаше, че ги е изрекла. Прекалено преиграваше и то без особена причина. Съвсем естествено беше Дейвид да я попита дали има нужда от компания — от мъжка компания — в края на краишата беше събота. Той не знаеше, че на нея не ѝ е до срећи, дори и да я канят. Тя беше бременна с неговото дете. Но, все пак, той не го знаеше.

Заштото не си му го казала, страхлива глупачко, злорадстваше вътрешният ѝ глас.

За да накара гласа да мълкне, тя отново си каза, че ще му съобщи. Но не сега, не по телефона. Щеше да го направи като го види, лице в лице, при подходящи обстоятелства.

— Кортни?

— Да?

— Всичко наред ли е?

— Да. Как ти хрумна подобно нещо?

— Ами, аз ти говоря, а ти не казваш нищо.

— Съжалявам, какво каза?

— Попитах те защо.

— Защо какво?

Тя чу как Дейвид си пое дълбоко дъх.

— Попитах те защо да не се срещнем довечера.

— О, не знам. — *Бързо, измисли нещо, малък гений.* — Мисля, че просто не ми се излиза.

— Само не ми казвай, че пак си жертва на оня стомашен вирус. Надявам се да не е така. Предишния път ти бяха необходими няколко седмици, докато се оправиш.

— Не, стомахът ми е добре, благодаря.

Само че доста се е подул, помисли си тя, свеждайки поглед към наедрелите си форми, които вече ѝ пречеха да влиза дори и в найшироките си джинси.

Внезапно в главата ѝ просветна знак за опасност. Как, по дяволите, той бе разbral за предполагаемото ѝ стомашно заболяване.

Момичетата в работата, естествено, реши тя, успокоявайки се. Ако не от тях, вероятно го е чул от някой от останалите адвокати. Честна дума, имаше моменти, когато клюкарската мрежа в кантората работеше почти като в малко село. Всеки знаеше какво правят или мислят останалите.

— ... през уикенда и въобще, но какво ще кажеш за това?

Тя се върна към настоящето, но не успя да схване какво я е попитал той.

— Какво да кажа за кое?

Дейвид отново въздъхна.

— Трябва да е от боядисването на стаята. Та ти изобщо не ме слушаш.

— Слушам те.

— Така ли? Тогава ми кажи какво те попитах току-що.

Кортни се помъчи да измисли отговор, който би бил подходящ за незнайния въпрос, но за жалост, не успя.

— Нещо за уикенда. За този ли уикенд?

— Топло. Продължавай.

— За тази вечер?

— Още по-топло. И какво за довечера?

Да не би пък да ѝ се беше обадил, за да я моли да свърши някаква работа за него?

Не, не би го направил. Немислимо беше старши съдружник от „Станхоуп, Фрейзър и Балард“ да се обажда на някой от служителите вкъщи в събота. Освен, разбира се, ако не се очертаваше криза в някое важно дело. Но в момента тя не се занимаваше с нищо чак толкова важно. Всъщност, тя не се занимаваше и с нещо по-маловажно. Той се занимаваше с подобни неща, но едва ли ѝ се обаждаше затова.

Внезапно тя бе поразена. Мисълта се бе появила съвсем внезапно в главата ѝ.

Тя поглеждаше дълбоко вътре:

— Среща? На среща ли ме каниш?

Дейвид се изсмя.

— Защо ми се струва, че си изненадана? — После шеговитият му тон придоби обичайния си плътен и секси тембър. — Не би трябвало да си чак толкова изненадана.

— Ами, аз...

— Виж, недей да мислиш, че имам нещо специално предвид. Просто си мислех, че можем да отидем да вечеряме някъде, а после можем да отидем и на кино. Дори не е необходимо да се обличаш официално. Можем да излезем с джинси и маратонки. Всъщност, днес беше направо горещо, въпреки че е първи ноември. Защо пък да не излезем по шорти?

— Шорти? — Тя сведе поглед към голите си и оплескани с боя крака. Освен шортите, с които беше обута сега, имаше ли други, които все още да ѝ стават? Въпросът с джинсите беше още по-спорен, но за шортите...?

— О, Дейвид, много бих искала, но...

Неочаквано на вратата застана Кендис и отвлече вниманието на Кортни от Дейвид.

— Ние ще си ходим, ако нямаш нищо против — каза Кендис.

— Почекай за момент — каза Кортни, държейки слушалката леко встрани от лицето си, но без да я прикрива с длан. — Да, разбира се, няма проблеми.

— Добре, понеже на Ник, горкия, стомахът му нещо не е наред. А и на мен нещо не ми е добре. Тези хамбургери и пържени картофи, които ядохме на обяд, май не бяха много пресни.

— Да, наистина.

— Какво ще кажете за италианска кухня довечера?

— Попита Ник, който също се показва на вратата и обви ръка около талията на жена си.

— Само ако ти приготвиш соса — отговори Кендис и погледна към Кортни. — Аз винаги го правя много рядък.

— Няма да е така, ако слагаш повече доматено пюре — Ник погледна към Кортни. — Непрекъснато се опитвам да ѝ втълпя, че сосът се сгъстява с пюре, а не с консервиран доматен сос, или по-продължително варене. — След това се обърна към Кендис и продължи: — Освен това, не слагаш достатъчно риган и босилек.

— Е, и аз това казвам, скъпи — съгласи се Кендис.

— Защо да се мъча да правя сос, когато ти го приготвяш толкова добре?

Ник погледна към Кортни и се усмихна.

— Искаш ли да си отидем и вкъщи да продължим кулинарните спорове?

Кортни погледна телефонната слушалка в ръката си, разкъсвана от противоречивите си желания от една страна, Кендис и Ник да не си тръгват толкова скоро, а от друга — да продължи разговора си с Дейвид.

— Не се обиждайте, но това не е лоша идея.

— Е, тогава няма проблеми — каза той. — ЧАО.

— Довиждане, Корт.

— Довиждане и на двамата. И още веднъж благодаря, че ми помогнахте. Наистина съм ви задължена. Нямаше да се справя без вас.

— О, няма защо — каза Ник.

Кендис посочи телефона и прошепна само с движение на устните си: „Дейвид?“

Кортни затвори очи и кимна. Когато ги отвори, Кортни бе широко ухилена.

— Кажи му — продължи да движи устните си тя.

— Върви си вкъщи — отвърна ѝ по същия начин Кортни.

Ник схвана намека и изтика Кендис от стаята.

— Кой беше там? — попита Дейвид.

— Кенди. Двамата с Ник бяха дошли да ми помагат в боядисването.

— Поздрави ги от мен.

Кортни чу отварянето и затварянето на входната врата.

— С удоволствие, но те току-що си тръгнаха.
— Е, друг път. Та, какво ще кажеш?
— За вечерята?
— И за киното.

Тя помисли малко, искаше ѝ се да каже „не“, но също така ѝ се щеше да бъде сама с него, далеч от тълпата колеги, които ги заобикаляха.

— Добре. Но няма да съм с шорти. Не тази вечер. Цялата съм изцапана с боя и не гарантирам, че ще успея да я изтъркам под душа.

— Шорти, джинси — наистина ми е все едно с какво си облечена. В колко часа да те взема.

— О, не знам. В колко започва киното? А като стана дума за това, кой филм ще гледаме?

— Няма значение. Аз не съм претенциозен. Защо ти не избереш нещо?

— Мисля, че в „Глен Лейкс“ все още дават онът филм с Мел Гибсън — каза тя. — Или ако предпочиташ нещо по-динамично, дават филм с Кевин Костнър в „Нортпарк Синема“, а в „Юнайтед Артистс“ дават комедия с Брус Уилис. Казват, че всички били хубави. А, сетих се, че дават филми и с Том Селек, или Алек Болдуин и Шон Конъри.

Дейвид се изсмя.

— Във всички тези филми играят и жени, като: Ким Бейсинджър, Мег Райън, или Мишел Пфайфър. Или смяташ, че там играят само мъже?

Кортни се усмихна, осъзнавайки, че е издала влечението си към филмови звезди.

— Сигурна съм, че в един-два филма играят и жени. Обикновено така става.

— Добре — каза той. — Аз ще проверя часовете и заглавията във вестника и ще решим, но първо ще вечеряме.

— Добра идея, всъщност чудесна. След всичко, което съм свършила днес, бих изяла цяла крава.

— Какво ще кажеш да мина да те взема след... тридесет минути?

Тя погледна часовника, а после се погледна в огледалото над шкафа.

— Нека да е след четиридесет и пет. Трябва да се поизчистя от боята. По мен има почти толкова, колкото и по стените.

— Добре, след четиридесет и пет минути.

Те приключиха с разговора и Кортни се развъртя из стаята, търсейки си чисти дрехи, след което се мушна в банята.

След четиридесет и пет минути Кортни чу иззвъняването на входния звънец.

— Съвсем точен — измърмори тя на отражението си в огледалото в банята.

Тя се бе изкъпала, изтърквайки колкото се може по-голяма част от боята със сапун, вода и шампоан. Сега, с лека памучна рокля и сандали и съвсем дискретно гримирана, тя, неизвестно защо, се чувстваше полугола. Вероятно поради това, че не беше с чорапогащник, реши тя, поглеждайки към бледите си боси крака. През петте работни дни тя бе принудена да бъде обута, но сега изпитваше някаква наслада от голотата си.

Отново се разнесе звън, този път малко по-настойчив.

— Ако само знаеше какво те очаква... измърмори тя на отражението си в огледалото и бързо се измъкна от банята, грабвайки по пътя чантата си и един пуловер.

Дейвид търпеливо чакаше на входа, оглеждайки лехите с цветя и подрязаните храсти. В двора пред къщата имаше големи дървета, които хвърляха сянка върху моравата и я закриляха от жаркото следобедно слънце. Никой на север, помисли си той, не би повярвал каква е есента в Далас — имаше дни, когато температурата достигаше над двадесет и пет градуса, а понякога през нощта спадаше около нулата. Такова време беше чудесно за игра на голф.

Вниманието му бе привлечено от някакъв шум на улицата. Няколко малки деца караха велосипеди с три колела, а по-големите препускаха с истински колела. Една кола на десетина години, чиста и добре поддържана, с внимателно изчукана броня, излезе внимателно на заден ход от уличката и се отправи надолу покрай къщата на Кортни. Дейвид видя, че на волана седеше някакъв тийнейджър, а само секунди след това чу гърмящата рок музика, бълваща през отворените прозорци.

Приятно място, помисли си той и леко се усмихна при спомена за своето собствено детство. Независимо, че това бе друго време, а и

къщите и колите бяха други, кварталът, където той бе израснал, доста приличаше на този. Целият район бе добре поддържан и имаше напълно благоприличен вид — идеалното място за отглеждане на деца.

Той се чудеше защо ли Кортни си е избрала подобен квартал, когато би могла да се настани в някоя от по-скъпите и високи жилищни сгради в северната част на Далас, когато чу, че вратата зад него се отваря.

— Здравей! Надявам се да не съм те накарала да чакаш прекалено дълго. — Кортни излезе от къщата, затвори вратата след себе си и провери дали е заключено.

Дейвид остана безмълвен за момент, изненадан от това колко различна изглеждаше тя. Бе свикнал да я вижда в кантората, облечена в делови костюм от две части, обувки със средно високи токове и консервативна прическа. Един или два пъти я бе виждал и в блъскава вечерна рокля. А веднъж, преди много месеци, дори бе успял да я види без дрехи, увита само в чаршаф, а тялото ѝ бе облято в утринната зора. Но тази вечер тя изглеждаше съвсем различна. В хубавата си лека рокля и леки сандали с връзки, черната ѝ коса бе вдигната с два гребена и откриваше лицето, малките уши и деликатната шия, като свободно падаше отзад до средата на гърба ѝ. Той можеше да си помисли едно-единствено нещо. Господи, тя беше великолепна.

— Не, почти не съм те чакал. Готова ли си?

— Е, по-готова едва ли ще стана — каза тя. — След всичката тази работа, струва ми се, че цялата съм омазана с боя.

Той я огледа и поклати глава.

— Не виждам боя по теб.

Осъзнавайки, че този, който я одобрява, все пак ѝ е шеф, Кортни си наложи да се успокои. Тя може и да имаше някоя и друга тайна да споделя с Дейвид, но това не означаваше, че трябва да е напрегната. Те бяха двама възрастни хора, неженени, които просто се срещаха — нищо повече, нито пък по-малко.

А и той хващаше око. Косата му бе леко небрежно сресана — за разлика от обичайното — и можеше да се каже, че не всеки косъм си бе на мястото. А вместо обичайния строг костюм от три части и вратовръзка, сега той бе с бежови памучни панталони, раирана памучна риза, разкопчана на няколко копчета и удобни кожени мокасини.

— Тогава, да вървим.

Дейвид ѝ даде знак с ръка да мине пред него. Тя направи две стъпки по алеята и видя яркочервеното порше, паркирано пред вратата.

— Твоя ли е?

— Да.

— Мислех, че караш БМВ.

— Да, когато съм на работа — отговори той. — През почивните дни обичам да карам поршето. Знаеш ли, така се чувствам по-млад.

— И прави впечатление на момичетата, предполагам.

Той сви рамене и се ухили.

— Ами, да.

— Няма значение — каза тя. — Напълно те разбирам. Хайде да вървим да ядем. Умирам от глад.

За жалост, оказа се невъзможно да се намери прилично място за вечеря в Далас в такава гореща ноемврийска съботна вечер. Дейвид мина покрай разни бистра, ресторани и винарни, но при вида на дългите опашки пред тях се отказваше.

— Предполагам, че вече си съгласна и на хотдог или голям плик с пуканки в киното? — попита той след малко. — Аз не бих се отказал и от нещо за пийване и някакъв сладкиш.

Кортни се изсмя.

— С този късмет едва ли въобще тази вечер ще успеем да хапнем нещо. Май е по-добре да се откажем.

— Защо? Слушай, хрумна ми нещо. Защо не си вземем нещо малко, колкото да се подкрепим докато гледаме филма, а после да потърсим ресторант?

Тя помисли, после каза:

— Добре, защо пък не.

— Тогава може би няма да има толкова много хора. Може да намерим хубава маса и няма да се наложи дълго да чакаме за поръчката си. Мразя да чакам в ресторант, когато съм гладен.

— Само дано не е твърде късно, когато киното свърши.

— Защо? Да не би да трябва да се прибереш преди полунощ или нещо подобно?

— Не, мога да се прибера, когато си поискам. Просто искам да съм будна, за да мога да се храня. Надявам се, че ще се притесниш, ако заспя над супата си.

— Чак толкова ли си уморена? — Странно, помисли си той, тя съвсем не изгледаше уморена. Напротив, беше свежа, жизнена и съвсем будна.

— Да, не можеш да си представиш колко работа съм свършила днес. Едва ли има нещо, което да не съм правила. Помагах за местенето на мебелите, свалях пердетата и корнизите, чистих килима с влажна кърпа, шпакловах дупки и пукнатини по стените... Дори боядисвах. Кълна се, от години не съм си използвала така мускулите.

— Ти вероятно правиш някакъв генерален ремонт? Мислех, че просто боядисваш стаята с нов пласт боя.

— Е, малък ремонт. Но не бих го нарекла чак генерален. Може би полугенерален.

— И с каква цел? Да не би да превръщаш някоя от стаите си в домашен офис или нещо подобно?

Внезапно малкият гласец в нея започна отново да се обажда: Кажи му, ѝ говореше той. Престани да бъдеш такава квачка и кажи на човека. Едва ли можеш да изчакаш по-подходящ момент да съобщиш на някого, че ще става баща. Двамата сте сами сега, няма кой да ви пречи. Скоро той така или иначе ще го открие, така че давай!

Но Кортни не можеше да го направи. Тя знаеше какво трябва да каже, дори се бе подготвила как да го каже, но думите просто не излизаха от устата ѝ. Тя полагаше усилия, но езикът и гласът ѝ просто не се подчиняваха на разума ѝ.

— Не — каза тя, бавно измъквайки се от размислите си. — Просто сменям обстановката.

— Сменяш обстановката? Тоест от съвременен стил минаваш към ранноамерикански, или нещо подобно, така ли?

— Да, нещо подобно.

Ах ти, страхливка такава, мърмореше вътрешният ѝ глас. Ах ти, слабохарактерно същество. Какво мислиш, че ще направи той. Ще изпадне в ярост и ще те изхвърли от колата? Та той е насред движението по Грийнвил авеню, за бога.

— Аз никога не съм се занимавал много с подобни неща — каза Дейвид, отвличайки вниманието на Кортни от размислите ѝ.

— Какво не си правил?

— Ремонти. Преди около десет години, когато се преместих в сегашното си жилище, си купих някои мебели и картини и все още

карам с тях. Дори не съм ги размествал. Е, сменям от време на време кърпите в банята. В началото бяха в червено и черно, а сега са в моркосиньо и сиво.

— Тоест, минал си от контраст към меланхолия.

— Да. Сега, като си помисля, май че червено-черните ми харесваха повече.

— Тогава защо си ги сменил?

— Ами, наложи се. Просто в магазина, откъдето в началото ги купувах, нямаше големи размери в червено и черно, а само в синьо и сиво. А на мен ми трябваха големи. Чаршафи за баня, май така им казваха. Имам чувството, че се бърша с парцал, ако използвам по-малка кърпа.

— Защо не потърси в друг магазин?

— Не можех. Купих ги по време на обедната почивка. — Той спря поршето на едно свободно място на паркинга пред киното. — Тези дни, ако съм свободен, ще пообиколя и ще потърся червено-черни кърпи. Писна ми от сиво-сините. Или пък да си взема в червено и сиво? Как мислиш?

— Мисля, че трябва да вземеш такива, каквито ти харесват — каза Кортни, излизайки от колата.

Кърпи за баня, мислеше си тя, вървейки към входа на киното. След всичките неща, за които бяха говорили — горещината, програмата на кината, последните клюки от службата, ресторантите — как бяха стигнали до такава досадна тема като кърпите за баня?

Отговорът й хрумна неочеквано, докато стоеше във фоайето на киното и го чакаше да вземе билети. Може би самият той не бе съвсем хладнокръвен тази вечер. Възможно бе да е по-напрегнат и от нея. Все пак, те бяха имали известна близост, въпреки че беше за кратко и в края на краищата, темата за кърпите в банята бе сравнително безопасна. Безопасна и ни най-малко не интимна. Ако той бе направил и най-лекия намек или загатване за седмицата, прекарана в Сан Франциско, това би развалило иначе приятелския тон на вечерта и би довело до неприятни усещания — поне за нея. Не само това, биха се върнали спомените, които тя така упорито и безрезултатно се опитваше да скрие някъде далеч от себе си, а това само още повече би увеличило чувството й за вина.

Тя и без друго вече се чувстваше достатъчно виновна и го осъзна напълно докато двамата се качваха с асансьора на втория етаж. Така че, ако той изпитваше желание да прекара остатъка от вечерта на така наречената им среща в разговори за кърпи за баня или за конкуренцията между производителите на стандартни килими срещу тези на тъкани, устойчиви на петна — негова работа, тя нямаше нищо против.

Темата за кърпите повече не бе повдигната в разговора им. Стана дума обаче за кината. Това се оказа най-предпочитаното двучасово развлечение, от момента, в който прожекторите загаснаха и започна магията, до мига, когато последните надписи се заредиха отдолу нагоре по големия еcran. На някои места Кортни се смееше така силно, че усещаше как сълзите се търкалят по лицето ѝ. Дори я боляха страните.

И с Дейвид беше същото. В редките паузи, когато не се смееше, той шепнеше в ухото на Кортни коментари, които я развеселяваха още повече.

— Не бях сигурен, че подобен филм за възрастни ще ми хареса — каза Дейвид по-късно, когато се отправиха към поршето, — но трябва да ти кажа, че този беше доста добър.

— Да не би да си падаш по порнофилмите, или тийнейджърските истории?

— Само ако са добри. Насилието иекса не ме привличат, когато са самоцелни. Едно време, когато бях по-млад, ми харесваше, но сега вече — не. Сега предпочитам да има все никакво съдържание във филмите.

— Съдържание ли? — попита тя.

— Да, нали разбираш — нещо съединяващо, някакъв достоверен сюжет. Този филм бе най-доброто, което съм гледал през тази година.

— И според теб, фарсът може да бъде подобно съдържание?

Той я погледна учудено, както стоеше до вратата, и се опитваше да отключи.

— Така ли му казват: „фарс“?

— Не знам как му казват. Дори не съм сигурна кои са тези „те“. Според мен се нарича така.

— Тогава — да, предполагам, че фарсът е съдържание. Поне е никакъв вид съдържание.

— Често ли ходиш на кино? — попита тя след малко, когато излязоха на заден ход от паркинга и се включиха в движението.

— О, от време на време, когато чуя, че някои филм си заслужава да се види и когато имам време — но напоследък не ми се случва особено често. Понякога се измъквам в неделя и ходя на дневни прожекции.

— И аз — каза Кортни, леко изненадана. — В неделя следобед като че ли има по-малко хора.

По-малко семейни двойки, допълни тя мислено. По-малко младежи, които си държат ръцете и се целуват тайно на задните редове. Понякога не са само младежи, а и по-възрастни хора, както и отдавна женени хора, които като че ли преоткриваха романтиката в живота си.

— Така е защото почти всички тогава са си вкъщи — каза той — и гледат спортни предавания по телевизията, или се разхождат със семействата си. — Той се изсмя. — Когато бях дете, в неделя следобед играехме в двора. Преди това ходехме на църква, обядвахме и докато родителите ми подремнеха, аз ритах топка с хлапетата из квартала.

— На какво играехте?

— Това зависеше от сезона. През лятото — бейзбол, през есента — футбол, а през зимата — естествено баскетбол. Но само ако времето позволяваше, разбира се.

— Разбира се — каза усмихната тя. — Странно, никога не съм знаела, че си такъв спортен тип.

— Бях на времето. Сега понякога се занимавам с джогинг и членувам в един спортен клуб в квартала, където живея, но сега съм нищо в сравнение с онова, което бях едно време. А, колкото и да не ти се вярва, на времето бях страхотен. — Той хвърли бегъл поглед към седящата до него Кортни и забеляза известен интерес в тъмните ѝ очи.

— До теб седи човек, който е имал изключителни постижения във футбола, баскетбола и бягането на гимназиално ниво.

— Наистина, ли?

— Да. Как иначе мислиш, че съм влязъл в колеж?

— Спечелил си стипендия за спортист?

— Да, това бе единственото, което можех да направя. Баща ми не можеше да си позволи да плаща, твърде малко пари изкарваше. Нито пък майка ми.

— А стипендия за успех? Не ти ли достигна успех за нея?

— Е, оценките ми не бяха лоши. Но можеше и да са по-добри. — Той се изсмя дрезгаво. — Въщност, истината е, че можеше да са много по-добри. Но в гимназията умът ми беше повече на игрището, отколкото в оценките. Взимах всички изпити, но не така добре, както бих могъл. Не се напъвах да изкарвам отличен успех. Дори и средни бележки ме радваха. Но, когато постъпих в колежа, нещата се промениха — продължи той. — Може би бях пораснал, имах реална представа за света и вече знаех, че той не е сътворен, за да се върти около мен. В гимназията всички имаха специално отношение към мен. Всички учители ме харесваха, момичетата ме харесваха, дори и треньорите ме харесваха. Аз бях нещо като „голяма риба“ в малкото езеро. Но когато влязох в колежа... Е, може да се каже, че езерото се превърна в океан и в него аз не се забелязвах.

— Трябва да е било неприятно усещане.

— Да, така беше. Отначало. Но, както казах преди, това ме научи на някои неща. Смиреност, например.

— Тоест, никога не си се решавал да определиш среща на училищната кралица на красотата?

Пред тях светофарът бе светнал червено и това накара Дейвид да удари спирачките. Той се обърна и я погледна в тъмнината, а устните му се разтегнаха в усмивка.

— Някой казвал ли ти е някога, че умните жени адвокати винаги бавно изграждат защитата си, вместо направо да се насочват към нея? Това държи съдебните заседатели и обвинителите на нокти и ги кара да се чудят какво ли ще е следващото разкритие.

— О, да, чувала съм го много пъти — каза Кортни. — Затова избрах да специализирам облигационно право. Повечето случаи се решават извън съда и рядко се налага да се явявам пред съдебни заседатели. Тези двадесет души, които са вторачени в мен, ме изнервят.

Той я изгледа изпитателно за момент.

— А не би трябвало. Един поглед, една усмивка и можеш да ги завъртиш около пръста си.

СЕДМА ГЛАВА

Както бе обещал Дейвид, след киното те вечеряха в един недалечен луксозен ресторант на Грийнвил Авеню, където нямаше опашки и персоналът имаше готовност да нахрани двама изгладнели, но леко позакъснели, клиенти. Но постепенно Кортни осъзна, че ако я попитаха, не би могла да отговори какво вечеря, или какъв е вкусът на храната. Мисълта ѝ се въртеше около загадъчната забележка на Дейвид и тя прекара остатъка от вечерта в размисли какво ли се криеше зад нея.

Той бе казал, че тя би могла да върти съдебните заседатели около малкия си пръст. Дали това бе комплимент? Май че така беше. Или поне тя силно се надяваше Дейвид да го е казал с такава цел.

Но друга част от нея не можеше да престане да се пита дали той бе изрекъл тези думи просто, за да я омае и привлече да спи отново с него. Тя се надяваше да не е така. И заради него, и заради себе си.

Не че тя имаше нещо против подобна перспектива. Напротив, тази идея извикваше в съзнанието ѝ спомени за други моменти, които двамата бяха преживели. Ръцете му, движещи се така нежно и все пак тъй настоятелно по тялото ѝ; устните и езикът му, които я покриваха с целувки и заличаваха у нея всякаква способност за рационално мислене; тялото му — стройно, мускулесто, силно...

Не, нямаше да мисли повече за това, каза си тя, докато пътуваха към дома ѝ. Мисълта за неговото тяло само би подкопала устоите на твърдата ѝ решимост да продължи да живее сама. Тя успя да потисне напирацият в себе си смях, осъзнавайки, че е твърде късно да мисли за самостоятелен живот, предвид състоянието си. Но, както казваше баща ѝ, „По-добре късно, отколкото никога“.

И все пак, ако Дейвид би искал...

Тя хвърли лек поглед към него, докато той мълчаливо седеше до нея. Беше съвсем различен от това, което тя бе свикнала да вижда в кантората — красив, уверен, строг и любезен. Вместо това, проблясващите в прозорците на ниската спортна кола светлини от

светофарите придаваха на лицето му някакво мистериозно зловещо изражение, подобно на маска с ъгловати черти. В тази светлина той изглеждаше почти демоничен.

— Искаш ли да пием кафе?

Въпросът на Дейвид я изтръгна от замисленото й състояние и я върна към действителността.

— Кафе ли? Не, не ми се пие. — Кафето само щеше да я държи будна по-дълго време. А след изминалния ден най-голямото й желание беше да се довлече до леглото си и да се пъхне в него.

— А десерт искаш ли?

Кортни се изсмя.

— Чудя се как въобще можеш да мислиш за ядене след цялата тази вечеря.

— Аз бях този, който вечеря, а ти яде само салата. Е, мога да хапна още нещо. Не нещо солидно, разбира се. Сетих се! Какво ще кажеш за фунийка сладолед? Или, не — по-добре замразен плодов крем с кисело мляко.

— Замразен плодов крем с кисело мляко? — Кортни почувства как апетитът ѝ започва да се обажда. Крем след салатата — и цялата ѝ диета щеше да отиде по дяволите. Дали пък наистина бе чак така?

— Да, това не е лошо — каза той.

— Знам. — Тя хвърли поглед към часовника на китката му. — Но сега е почти полунощ. Отворено ли е някъде по това време?

— Сигурен съм, че ще намерим нещо. Според календара се задава зима, но с тази топлинна вълна напоследък, би трявало все някъде да е отворено. Собствениците на заведения, където продават сладолед и замразени плодови кремове с кисело мляко трябва да са луди, ако затворят преди полунощ в такова време. — Изведнъж той щракна с пръсти. — Всъщност, мисля, че знам най-подходящото място.

— Къде е то?

— Е, ако искаш вярвай, но то е само на около половин миля от твоята къща. Поне беше там миналата година. Може междувременно да са го закрили. Надявам се да не е така. Беше страхотно. Има огромни сладоледи във вафлени фунийки. Не са като ония предварително опакованите, тези ги пълнят пред теб. Спомням си, че можеше да си поръчаш плодов, или шоколадов, или сметанов. И отгоре ги поливаха с най-различни неща. Имаше и разни шоколади — с

лешници, или чист шоколад, аерошоколад с карамел... Само казваш какво искаш и ти го дават.

Той бе произнесъл магическата дума: шоколад.

— Казваш, че било само на половин миля от моята къща, а?

— Да. Ако все още работи, можем да си вземем по някой и друг сладолед и да ги ядем по пътя.

На Кортни едва ли й трябваше повече от частица от секундата, за да реши.

— Е, убеди ме. Да вървим.

Но тя си каза, че замразеният плодов крем е единственото, с което ще му се остави да я съблазни. С храната все пак беше по-лесно. Пък и Дейвид Балард бе различен. Дори и да й струваше всичките останали усилия, тя бе твърдо решена да прекарат остатъка от така наречената им среща в изцяло платонични занимания.

Вкусът на шоколад върху устните на Дейвид почти подлуди Кортни. Той откъсна устните си от нейните, само за да се насочи към шията й. Тръпки на вълнение се плъзнаха надолу по гърба й, тя се чувстваше безпомощна, коленете й се огънаха и тя бе на път да загуби контрол върху себе си. Тя даже като че ли не можеше да владее ръцете си, тъй като безуспешно се опитваше да пъхне ключа в ключалката.

— Дай по-добре на мен — каза Дейвид с дрезгав глас, а ръката му се плъзна в нейната и измъкна ключа. Тъмните му присвiti очи за миг се отклониха от нея, докато той сръчно отключи вратата само с едно врътване на китката си. — Имам усещането, че ако в следващите пет минути не се вмъкнем зад тази врата, ще нарушим моралните устои на жителите от квартала.

Кортни не разбираше как може гласът му да е толкова спокоен, така да се владее, когато тя беше на ръба на нарушаването на своите собствени морални устои. Тя си беше обещала, преди да излезе, че няма да му позволи отново да се домогне до нея и да я прельсти. И до входната врата тя почти бе успяла да спази това свое обещание.

През цялата вечер той се беше държал като джентълмен, нито веднъж не я бе докоснал и с най-малък намек за интимност, нито пък бе подхвърлил никакви мъгливи забележки, които биха могли да се изтълкуват като сексуални намеци. Тя бе сигурна, че неговото

поведение не бе предварително обмислено, нито пък той имаше никакви намерения за прельстяване. Той просто ѝ беше казал „лека нощ“, след което бе повдигнал брадичката ѝ, бе се навел над нея и бе поставил на устните ѝ целувка, която беше почти като случайно докосване. Но тъкмо това докосване бе предизвикало избухването на потисканите от нея месеци наред емоции.

Но от неговото поведение личеше, че и той е таил у себе си подобни мисли, реши тя, спомняйки си пламъка, който само преди, миг бе видяла в очите му, преди той повторно да потърси устните ѝ. И тъкмо тази втора целувка бе за нея всичко, което бе внезапно и безвъзвратно изгубено. Тя се почувства обгърната от никаква топлина и уют и нямаше никакво желание или воля да го спре. Тя не би и могла да го спре, защото, истината бе, че го желаеше толкова силно, колкото и той нея.

Щом влязоха в къщата, Дейвид затвори и заключи вратата след тях и насочи цялото си внимание към нея. Той я прельстяваше с устните си, вдъхваща ѝ живот с ръцете си, като същевременно я правеше все по-безпомощна, подобно на положението, в което се намираха.

Кортни знаеше, че на сутринта ще съжалява за случилото се между нея и Дейвид. Тя също знаеше, че ще се чувства още повиновна от преди. Но ако тази нощ бе предопределена за единственото им преживяване, тя знаеше, че не би се отказала и би била щастлива.

— Къде е спалнята ти? — попита я той след минута, а дъхът му беше горещ до разголеното ѝ нежно рамо.

— На горния етаж, последната стая вдясно.

Без повече думи той я грабна и понесе нагоре по стълбите.

Тя си представи сцената, която щеше да се разиграе в стаята ѝ. Той щеше бавно да я разсъблече, както и тя него, целувайки се в никакво безумно забвение. После, когато повече не можеха — да издържат, щяха да се повалят на леглото и той щеше да я люби до зори, а може би до пладне, или до по-късно. Те щяха да преоткрият тайни местенца по телата си и всичките онези радости, които бяха изживели заедно в Сан Франциско.

Виденията ѝ бяха красиви и упойващи. За жалост, действителността им нанесе болезнен удар, когато Дейвид я

пренасяше покрай вратата, на кабинета ѝ. Телефонът внезапно иззвъня и за момент той се поколеба.

— Забрави за всичко — измърмори тя във врата му, а ръката ѝ го милваше, по главата. — Не обръщай внимание на този проклет телефон. Едва ли е нещо важно по това време.

Но той пристъпи напред, опитвайки се да спре касетата на телефонния секретар със записа на гласа ѝ и женският глас, който се обади разби всичките ѝ надежди за непосредствено близкото бъдеще...

— Мис Еймис? Обажда се Ронда Портър. Вие не ме познавате, но познавате баща ми, Едуард Брайънт.

Кортни застина ѝ чу как гласът отсреща спря, за да си поеме дълбоко дъх. Осъзнавайки внезапното ѝ отдръпване, Дейвид спря, тъкмо когато се канеше да отвори вратата на спалнята ѝ.

— Татко... татко почина рано тази сутрин. Той искаше аз да... — гласът на Ронда Портър прекъсна и продължи след малко вече изпълнен с явна и обяснима емоционалност. — Съжалявам, но не ми е лесно. Всъщност, едва ли ми се е налагало да правя нещо по-трудно. По-тежко е даже откакто мама умря. Но тогава татко се занимаваше с всичко около погребението, аз не съм правила нищо. Преди да умре, той ме помоли да ви уведомя колкото се може по-скоро за неговата смърт. Той искаше да знаете колко много е ценял вашата помощ и внимание и всичко, което направихте за него приживе. И мистър Балард също. След това трябва да се обадя и на него. Е, не знам какво повече да ви кажа, освен че погребението ще бъде следващия вторник.

Ронда Портър каза едно тихо и сърдечно „довиждане“ и затвори телефона. След малко нещо изщрака и връзката се прекъсна.

Кортни установи, че по някое време докато тя говореше по телефона, Дейвид я бе поставил да стъпи на пода. Сега той стоеше до нея и изражението му бе така сдържано, както и нейното, без следа от предишната страсть.

— Той беше добър човек — каза Дейвид. — Джентълмен в истинския смисъл на думата.

— Да, а изглежда е бил и много болен.

Дейвид я погледна за момент, усещайки печал в гласа ѝ и му се искаше да я притисне до себе си, за да я утеши.

— Нещо със сърцето ли?

— Не знам, възможно е — отвърна тя. — Но ми се струва, че може и да е било рак.

Виждайки учудване в погледа му, тя добави:

— Веднъж, при една от многобройните ни срещи, той спомена случайно за болките в стомаха си. Бях му предложила чаша кафе, а той отказа — учитиво, разбира се. Той винаги бе толкова учитив, толкова... сладък.

Тя вдигна поглед към Дейвид и той видя напиращите в очите ѝ сълзи.

— Дявол да го вземе — промърмори той и я притисна до себе си.

— Много съжалявам, Кортни.

— И аз.

Те постояха така още известно време, без да казват нищо, намирайки утеша в общото споделяне на тъгата си и утешавайки се с факта, че все пак и двамата бяха живи.

— Не съм имал намерение това да се случва — каза той.

— О, знам. Господи, Дейвид, та той беше на осемдесет и осем години. Но никой не си е и помислил, че ще умре тъкмо днес.

— Не, нямах това предвид. Исках да кажа, че нямах намерение това да се случва. Ние да се озовем тук в тази ситуация. Когато ти се обадих следобеда, последното нещо, което съм имал намерение да правя, бе да те вкарам в леглото и да те любя. Искаше ми се просто да излезем и да сме заедно — без да се налага да сме с някой клиент или някой от кантората, или да правим нещо, свързано с работа. Просто исках да сме двамата и да имаме възможност да се опознаем повече.

Тя се отдръпна и го погледна.

— Мислех, че вече се познаваме. Не сме чак абсолютни непознати, нали?

Той я погледна тъжно.

— Е, до тази вечер може да се каже, че сме били.

— До тази вечер? — Едно неприятно усещане, което бързо се превърна в съмтно подозрение започна да надделява над нейното състояние на безтегловност.

— Да, тази вечер — каза той. — От колко време работим заедно? Две години? Е, сега за пръв път успях да те видя с пусната коса, така да се каже. И това ми хареса. Много. В кантората и двамата сме доста сдържани. Бизнес, нали знаеш. Но предполагам, че това е нормално.

Тази вечер, обаче, открих, че е приятно да съм с теб. Мога само да се надявам, че и на теб ти е приятно да си с мен.

Кортни беше прекарала добре. „Беше“ бе същественото в случая. Сега тя вече не бе чак толкова уверена в това. Той и преди я беше виждал с пусната коса. Всъщност, той бе виждал косата ѝ разбъркана от лудориите им и разпиляна по възглавницата. Та той дори я беше виждал гола. Но какво ли представляваше всичко това за него — просто поредната авантюра по време на командировка?

Усещайки, че гневът ѝ надделява над разочарованието, тя се обърна с гръб към вратата на спалнята си и тръгна към стълбите.

— Съжалявам, Дейвид, но става късно и аз...

— Не, не се извинявай. Не е необходимо. Разбирам те.

Не, нищо не разбираш, помисли си тя, докато слизаха по стълбите към входната врата. Не би могъл да разбереш, мистър Дейвид „Всемогъщи“ Балард.

С всяко следващо стъпало тя все по-осезаемо го усещаше зад себе си и това само още повече подсилваше гнева ѝ. Тя знаеше, че ако той я бе докоснал, или дори ако отново се бе опитал да я целуне, това би могло да завърши с плесница. И ако това би ѝ донесло някакво облекчение, то само би объркало Дейвид и би го накарало да зададе някои въпроси — въпроси, на които тя все още не беше готова да отговори.

Кортни прекара остатъка от седмицата в обмисляне на стратегията, която щеше да предприеме в понеделник сутринта. Тя прехвърляше различни варианти, представяйки си как ще съобщи на Дейвид тайната, която доста време бе пазила от него, както и евентуалната му реакция. В една от сцените той бе зашеметен от радост, прегръщащ я и съобщаваше на всички в кантората за състоянието ѝ и за това, че безумно я обича — всичко това на един дъх. В друга сцена той пушеше в тих пристъп на ярост, съобщавайки ѝ хладноокръвно, че тя сама е виновна за състоянието си и сама да потърси начин да се измъкне от него, защото той не би искал да има нищо общо с нея и детето ѝ. Имаше и трета сцена, където той оставаше спокоен и равнодушно казващ: „Е, и какво от това? Голяма работа!“.

Тя обаче отхвърляше една след друга идеите си за представяне на нещата. В полунощ тя най-после осъзна, че независимо от усилията ѝ да обмисли начините, по които можеше да изложи своето виждане по въпроса, всичко се свеждаше до една прста необходимост — Дейвид трябаше да узнае, че тя е бременна с неговото дете и колкото по-скоро му кажеше, толкова по-добре щеше да бъде и за двамата.

Ще му кажа чисто и просто истината, реши тя в понеделник сутринта, докато се качваше с асансьора към офисите на петнадесетия етаж. И каквато и да е реакцията му, ще му кажа какви са плановете ми за нашето дете и как той се вмества, или не се вмества в тях.

Тя знаеше, че заклет ерген като Дейвид, който водеше свободен живот и имаше дълги списъци с настоящи и бивши приятелки, не би искал да се обвързва. Но неговите желания не значеха нищо за нея. Нямаха значение и нейните желания. Сега те трябаше да мислят за бебето, а не единствено за себе си.

— Добро утро, мис Еймис. — Бърнис ѝ се усмихна иззад бюрото си, подавайки на Кортни пощата.

— Добро утро, Бърнис. Дойде ли вече мистър Балард?

Бърнис премигна, като че ли от изненада, а после се ухили.

— Да, всъщност вече дойде.

Кортни почувства как тръпки на подозителност полазиха по врата ѝ.

— Защо ме гледаш така? Да не би да ми се е размазало червилото или нещо друго?

— Не.

— Тогава какво има?

— Нищо. Поне аз не знам да има нещо. Но май става нещо, а?

— Какво например?

— Ами, вие и мистър Балард.

Само с усилие на волята си Кортни успя да не пребледнее или да покаже някакво друго смущение от подмятането на Бърнис.

— Аз и мистър Балард?

— Да, вие двамата като че ли сте настроени на една и съща вълна тази сутрин. Преди няколко минути той дойде и попита дали сте тук. Всъщност, той говореше със съвсем същите думи и дори със същия тон като вас.

Кортни все още се чувстваше крайно неудобно, но не чак така, както преди Бърнис да обясни забележката си. Тя се усмихна и взе писмата си.

— Гениалните мозъци мислят почти еднакво, предполагам.

Тя тръгна по коридора към своята стая, опитвайки се да се освободи от неудобните си усещания, поне дотолкова, че да не забележи нещо секретарката ѝ.

— Кога е първата ми среща за днес?

Алиша спря за момент да пише и погледна календара с ангажиментите върху бюрото си.

— Чак в единадесет. Защо, искате ли да я отменя?

— Не, а може би да. Всъщност, не знам още. Ще видим.

— Без да каже нещо повече тя влезе в кабинета си и затвори вратата след себе си. Остави куфарчето с документи и дамската си чанта върху бюрото си, след което вдигна слушалката на телефона и набра вътрешния номер на Дейвид. Обади се секретарката му, Марша.

— Зает ли е мистър Балард? — попита Кортни.

— Да, зает е в момента. Има клиент при него, мис Еймис.

Кортни въздъхна разочаровано.

— Има ли въобще някакви свободни моменти днес?

— Почакайте, вратата се отваря. Мисля, че срещата му в девет часа е на път да приключи. Ако почакате, ще ви свържа.

— Не, не се беспокойте. В момента съм свободна. Ще сляза.

Тя затвори телефона и се отправи към вратата, като преди да излезе за миг се поспря, за да се огледа в малкото огледало, закачено над шкафовете, които се простираха по дълбината на кабинета ѝ. Добре изглеждаше. Е, едва ли би могла да спечели конкурс за красота с тези сенки под очите — резултат от лошия ѝ сън през нощта — но въпреки това не изглеждаше чак толкова зле.

Кортни бе изминавала разстоянието до кабинета на Дейвид неведнъж, но този път, неизвестно защо, то ѝ се стори по-дълго от обичайното, като че ли нямаше край. Тя мина покрай канторите на другите съдружници, откъдето зад затворените врати се чуха приглушени гласове и тракане на пишещи машини. След това тя стигна до фоайето, откъдето се отклоняваше един коридор, водещ към стаята на Бърнис и приемната, и друг, през който се стигаше до стаите за почивка, залите за служебни заседания и конферентната зала.

Тя поспря, колкото да си поеме дълбоко дъх, молейки се краката ѝ да не я върнат назад без това да стигне до съзнанието ѝ. След това, събирайки малкото кураж, който ѝ бе останал, тя се отправи към кабинетите на старшите съдружници.

Въпреки че килима в тази част на коридора беше същият, той необяснимо защо изглеждаше по-дебел, по-плюшен, по-малко утъпкан от посетителите. Дори вратите бяха вече не от обикновените боядисани дървени плоскости, а по-изящни, двукрили, от по шест опушени дървени елемента. Освен това вратите тук бяха по-малко и на по-голямо разстояние една от друга, което подсказваше по-голямото пространство на стаите. Тя си спомни, че тези стаи наистина бяха доста по-големи и имаха широки прозорци, откриващи величествена панорама към Далас. Това бе само един от ония малки луксове, които си позволяваха старшите съдружници — и на които тя едва ли някога вече можеше да се надява.

Марша Билингз, секретарката на Дейвид, седеше зад бюрото си и яростно пишеше на компютъра си. Според Кортни, Марша беше еталон на секретарка в юридическа кантора. От върха на добре поддържаната ѝ червенокоса прическа до високите токове на изрядно лъснатите ѝ обувки лъхаше професионализъм. А на всичкото отгоре изглеждаше скромна и консервативна, но и много стилна в своя тъмносин костюм от две части. Кортни знаеше, че тя е малко над четиридесетте, омъжена от почти двадесет години и с трима тийнейджъри вкъщи, и въпреки това спокойно можеше да мине за жена към трийсетте.

— Мистър Балард още ли е с клиента си? — попита Кортни, борейки се усилено с неврастеничното си желание да изгризе ноктите си.

Марша вдигна поглед от стенографския си бележник, покрит с неразгадаеми драскулки, усмихна се и натисна бутона за повторение на номера върху телефона си.

— Съжалявам, така се бях задълбочила в този материал, че не съм ви чула да влизате. Ако питате за това, мистър Балард вече не е с клиентката, тя си тръгна, но тъкмо тогава дойде мистър Станхoup и сега двамата са вътре заедно.

Отчаянието на Кортни стигна дотам, че ѝ се щеше да ритне с всички сили бюрото на Марша. Но, разбира се, не го направи. От една

страна, Марша не би я разбрала, а от друга — това, че изкарва яда си върху неодушевени предмети само би насочило всички към нейната глупост и не би и помогнало да си реши проблемите.

— Колко мислите, че ще продължат? — попита тя, надявайки се, че не говори твърде високо.

— Е, при тях не може да се каже — отвърна Марша. — Ако обсъждат някое дело, може и да не е много дълго. Но ако си говорят за състезанията по голф, за което имам солидни подозрения, или си разказват разни смешни истории, дочути в бюфета на игрището за голф, това може да продължи и цял ден. Защо, да не би мистър Балард да ви трябва спешно?

— Ами... — *Да, по дяволите, трябва ми!* — Не, всъщност не.

— Мога да се обадя и да му кажа, че го чакате.

— Не, не си правете труда. Мисля, че работата може да почака.

Налага се, помисли си Кортни и се насочи към вратата.

— Кое може да почака? — попита Норман Станхоуп, който тъкмо излизаше от кабинета на Дейвид.

— О, не е нещо чак толкова важно. — Кортни отмести поглед от ниския закръглен адвокат и видя вътре в стаята високата стройна фигура на Дейвид. — Просто изникна нещо, което исках да изясня, да чуя още едно мнение за него. В момента работя върху един договор за съдружие.

— Е, тогава си дошла тъкмо при подходящия човек. — Станхоуп се обърна към Дейвид. — Значи ще се видим на обяд?

Дейвид кимна.

— Точно в дванайсет, ако успея да се измъкна. — После каза на Кортни: — Влизай.

— Почакай малко, не бързай толкова. Искам да кажа една-две думи на тази малка дама. — Станхоуп се пресегна и взе ръцете на Кортни. — Нали нямаш нищо против да те наричам малка дама? Искам да кажа, да не би това не засяга чувството ти на феминистична свобода?

Кортни не можа да сдържи усмивката си. Обута с обувки с високи токове, тя се наведе над шейсет и три годишния адвокат, който бе поне с двайсетина сантиметра по-нисък от нея, но ако въпреки това той предпочиташе да я възприема като малка, е, какво пък толкова.

— Ни най-малко, сър. Не съм особена феминистка.

— Добре, защото последното нещо, което бих искал да направя, е да те обида. Е, просто исках да ти кажа, че ние всички сме много доволни от твоята работа. Направо сме горди, всъщност.

— Благодаря, мистър Станхуп.

— Норман — каза той. — Ти вече работиш почти две години с нас — мисля, че е крайно време да започнеш да ме наричаш Норман.

— Благодаря, Норман.

— Е, май не е чак толкова трудно да се каже, а?

— Не, изобщо не беше трудно — каза тя, леко развеселена.

Но, поглеждайки отново към Дейвид, си помисли: Като чуеш каквото имам да ти казвам, можеш да изпиташ желание да ме убиеш.

Норман Станхуп се наведе по-близо, стисна леко ръцете ѝ и ѝ прошепна:

— Ние те наблюдаваме, Кортни. Продължавай да работиш все така добре.

— Това и възнамерявам да правя, сър.

В този момент Станхуп изненадващо, постави ръцете на Кортни в ръцете на Дейвид, при което ѝ намигна и потупа и четирите ръце, след което отстъпи настрани.

— Е, сега е изцяло твоя, Дейвид, оставям ви сами. Грижи се добре за нея.

Дейвид се усмихна леко.

— Вярвай в мен, Норман, ще се справя.

— Стар хитрец е той, а? — каза Кортни, когато двамата бяха оставени на спокойствие в кабинета на Дейвид.

— Стар — да, но хитрец? — Дейвид се изсмя, докато сядаше зад бюрото си. — Сега може и да е такъв, но съм готов да заложа поршето си, че в предишния си живот е бил търговец на змийска отрова и е пътувал с покрития си фургон. — Виждайки любопитното изражение на лицето ѝ, той поясни: — Не исках да прозвучи пренебрежително, или клюкарски, просто исках да кажа, че езикът му има естествената способност да овладява всяка ситуация. Когато е необходимо, може да те омагьоса.

— И на мен така ми се струва.

— Или може да те сплаши до смърт, ако е необходимо. Особено в съда. Затова е дяволски добър адвокат. Но стига за Норман — каза той,

облягайки се на стола си. — Ти каза, че имаш някакъв проблем с договора за съдружие.

— Е, време е да се свалят картите, помисли тя.

— Да, така казах.

Дейвид изчака малко, давайки ѝ възможност да говори, но тъй като тя мълчеше, той попита:

— Е, какъв е проблемът?

— Всъщност, няма проблем. Аз просто казах така, за да мога да те видя.

— Добре. За какво искаше да ме видиш?

Кортни отвори уста и не искаше нищо, освен да излезе цялата история. Но внезапно я обхвана силен нервен пристъп и съмнение. Дейвид изглеждаше толкова спокоен и невъзмутим, седнал там зад голямото си бюро, че не ѝ се щеше да наруши ведрата атмосфера. А тя бе сигурна, че ще я наруши. След като му кажеше, техните отношения никога вече нямаше да бъдат същите.

Внезапно всичките сценарии, които през последните седмици бе обмисляла, нахлуха в главата ѝ. Тя ясно виждаше как Дейвид побеснява от гняв и я заплашва, виждаше го да се присмива като демон над нейното положение. Над *тяхното положение*, по дяволите.

Въпреки връхлиташите я видения, които почти я задушаваха, тя си пое дъх и стана. Отиде до широките прозорци и застана с гръб към него.

— Не ми е лесно, Дейвид. Знам, защото съм го изживяла вече и знам, че не ми беше лесно.

— Кортни, какво за бога... — Той отмести стола си и понечи да стане.

— Не! Седни си на мястото — каза тя, по-скоро доловила, отколкото видяла движението му. — Повярвай ми, по-добре ще е да го чуеш седнал.

— Какво да чуя, по дяволите?

Тя се обърна и го погледна.

— Помниш ли онази седмица, когато бяхме в Сан Франциско?

Тя видя как мрачното му изражение се поразведри.

— Да?

— Искам да знаеш, че беше... хубаво. Не, беше нещо повече. Беше нещо, което ще запомня — в много отношения. И преди да си

казал каквото и да е, искам да знаеш, че това, което се случи, не беше преднамерено. И двамата попаднахме в ситуация, която не бяхме планирали. Искам да кажа, господи, откъде бихме могли да знаем, че ще има земетресение, или трусове, или каквото и да е, нали?

— Да — каза той колебливо.

— Разбира се, че не бихме могли. Поради това и не би имало начин да планираме нещо. Но ние просто попаднахме в тази ситуация — бяхме хванати в капан, така да се каже — и, донякъде, се оставихме на хормоните да ни завладеят. — Чувствайки, че запасите ѝ от решителност привършват, тя се намръщи ядосано. — Разбираш ли какво ти говоря?

Дейвид бавно кимна, но изражението му бе непроницаемо.

— Да, дотук поне. Продължавай.

— Всъщност, искам да кажа, че не те обвинявам. Господи, ако го направя, тогава би трябало да започна да обвинявам и себе си, защото и аз бях там. В онзи момент, предполагам, бих могла да кажа „не“, но не го направих. Но не мисля, че съм направила грешка. Естествено, не мисля, че и ти си събркал, но фактите са налице — направихме, каквото направихме и сега...

Тя спря, принуждавайки го с това да я подтикне да продължи.

— Да, и какво сега?

— Е, сега, когато съм бременна, просто исках да го знаеш, защото ако е имало грешка, то тя е била и на двамата и аз няма да искам от теб нищо, което ти нямаш желание да дадеш. — Думите ѝ изхвърчаха от устата ѝ, езикът ѝ едвам успяваше да ги изговори, а очите ѝ се опитваха на всяка цена да избегнат погледа на Дейвид, докато тя сновеше напред-назад из стаята. — Знам, че цениш свободата си, ергенското си безгрижие и всичко, което произлиза от това. Но, въпреки това, искрено вярвам, че трябва да поемеш своя дял от отговорностите по отглеждането на детето. Бракът, предполагам, е възможност, разбира се, но на този етап е много малка. Мисля, че дълбоко в себе си съм като теб — всъщност не ми се иска да се омъжвам. Мисля, че все още не съм готова за подобно обвързване. Но в даден момент, когато бебето се роди, мисля, че трябва да се погрижим за никаква сватбена церемония, или нещо подобно. Нищо сериозно, разбира се, само нещо малко и напълно формално, колкото да се узакони детето. Господи, дори не е необходимо някой да знае, че

сме го направили. А после можем да се разведем и да продължим живота си както обикновено. Е, ако искаш, можеш да виждаш детето, но това можем да обсъдим по-късно, след като то се роди. Ако обаче не държиш да го виждаш, аз не бих имала нещо против. Както вече казах, не съм дошла, за да искам нещо от теб. Мислех, че трябва да знаеш все пак, въпреки че аз ще поема изцяло нещата в свои ръце. Мисля, че това е мое право, след като аз съм майката. А и за детето би било по-добре да е с мен. Съгласен ли си?

След това тя се обърна и го погледна. Той седеше и се взираше в нея безмълвно, с леко отворена уста, а постепенна сянка на смущение покриваше лицето му.

— Е, въщност това имах да ти казвам. — Кортни тръгна към вратата. — Съжалявам, че ти отнех толкова време. Нямах такова намерение, знам, че си много зает. Като се замисля, и аз имам много работа, така че май е по-добре да вървя.

Дейвид видя как тя леко му се усмихна и тихо излезе от кабинета му. След малко той възвърна способността си да говори.

— Бременна? — промълви той с дрезгав глас, а устните му бяха толкова пресъхнали, че трудно се отваряха. — Тя е бременна?

Мислите нахлуха в главата му. Мисли за Сан Франциско и хотелската им стая. Спомени за това как бяха прекарали вътре два дни, без каквото и да е друго занимание, освен правенето на любов и в очакване някой в кантората да забележи, че ги няма и да ги спасят. Спомни си как бе установил със закъснение, че не са взели никакви предпазни мерки.

Внезапно, действителността го прониза, почти като удар от електрически ток и го изправи на крака.

— Господи, ще бъда татко!

ОСМА ГЛАВА

Дейвид отвори вратата на кабинета си с такъв трясък, че накара Марша да подскочи.

— Отменете всичките ми срещи — каза той, като се отправи към коридора, обличайки сакото си и оправяйки разхлабената си вратовръзка.

— Всички ли?

— Да.

— За колко време?

— Не знам. Днес не мога да се срещам с никого.

— Но вие имате уговорка с Боджър Бълок и Филип Трейвърс, които ще пристигнат от Хюстън.

— Не ме интересува, дори да съм се уговорил Президентът на Съединените щати да пристигне от Вашингтон. Случи се нещо непредвидено, така че отложете срещата за утре. Направете им резервация за хотел. Настанете ги в „Адолф“ и ми изпратете чека. Трябва да вървя.

Кортни успя да стигне до кабинета си, затвори вратата след себе си, след което се облегна на стената. Тя чувстваше облекчение от това, че най-после бе казала на Дейвид истината за състоянието си, но беше леко объркана от неговата реакция. Тя бе очаквала той да избухне, а може би и леко да се усмихне, но не и да бъде напълно спокоен. Той дори не бе мигнал, когато му каза, че ще има дете от него. Възможно ли да беше така, защото твърде много пъти преди бе чувал подобни думи от други жени? Господи, тя се надяваше да не е така.

Тя тръсна глава, като че да отхвърли тази неприятна мисъл, отиде до бюрото си и седна на стола, сложи очилата си и отвори дебелата кафява папка с договора за съдружието. Но едва бе започнала да чете първото изречение, когато вратата неочаквано се отвори и Дейвид влезе в стаята.

— Наистина ли си бременна?

Въпреки че той изговори тези думи спокойно и тихо, на Кортни се стори, че той говори през високоговорителите на футболния стадион в Далас и че всички го чуват.

— За бога, Дейвид — почти изсъска тя, — моля те, затвори вратата и говори по-тихо.

Но той не просто затвори вратата, той я затръшна така, че Алиша се стресна и изпусна на пода голямата купчина хелиокопия, които от почти половин час насам се опитваше да подреди.

— Така ли е?

Кортни продължаваше да стои със сведен към пода поглед и тихо промълви:

— Да, така е.

— Боже мой! — Той се приближи към бюрото и се отпусна в тапицирания стол пред него. — И откога?

— Откога? — Тя несъзнателно избухна от неговия невинен въпрос. — Ами ти го пресметни Дейвид. Ти беше в Сан Франциско с мен и това беше единственият път и единственото място, където сме били заедно.

Тя видя как той се взираше в празното пространство, а чертите на лицето му се изопнаха, като че ли усилено пресмяташе наум.

— О, за бога — каза тя, — необходим ли ти е калкулатор?

— Не. Почакай малко, сега ще пресметна. Я да видим. Там бяхме през юни, а сега е ноември. Това прави, колко... четири месеца? Ти си в четвъртия месец?

— Почти в петия — каза тя.

— Петия?

Кортни не бе съвсем сигурна, но й се стори, чеолови изненада в гласа му. А дали усети погледа му върху себе си, въпреки че тялото й бе прикрито от бюрото. Май беше така.

— Да, точно така, почти пет месеца. Ние бяхме в Сан Франциско от четиринадесети до деветнадесети юни. До днес, двадесет и първи ноември, това означава, че съм бременна в петия месец... плюс-минус няколко дни. Защо?

— Какво „защо“?

— Защо се интересуваш от точната дата? Или не вярваш, че е от теб?

— Не! Искам да кажа, да! Господи, да, вярвам, че е от мен.

— Тогава защо ми задаваш всичките тези въпроси?

— Защото имам право да знам, нали? В края на краишата, аз съм бащата.

— Не и ако, не искаш да бъдеш — каза тя спокойно. — Аз ти го казах в твоя кабинет, спомняш ли си?

Той въздъхна и се отпусна на стола.

— Честно казано, Кортни, почти нищо не си спомням. Ти ми съобщи, че си бременна и мисля, че това ме шокира така, че почти изключих. — Внезапно той се надигна и я погледна втренчено. — Какво значи „ако не искаш да бъдеш“? Защо, по дяволите, да не искам да бъда баща? Та това е моето дете.

— Какво значение има?

— Има. За мен има голямо значение.

— Не би трябвало. Вече ти казах, че нямам никакви претенции към теб, че не си задължен да...

— По дяволите, не съм! За какъв ме мислиш?

Тя помълча за миг, после каза:

— За заклет ерген.

— Ерген — може би, но чак пък заклет...

— Тогава защо не си бил женен, или сгоден?

— Откъде знаеш, че не съм бил?

Кортни се вцепени от учудване.

— Ти си бил женен?

— Не, но съм бил сгоден. И то два пъти — той изсумтя недоволно. — Слава богу, че и двата пъти се отървах.

— Защо говориш така?

Той се размърда, от неудобство дори кръстоса крака.

— Защото, ако искаш да знаеш, с течение на времето и двете ми бивши годеници се превърнаха в досадни професионални съпруги. Първата вече работи върху третия си съпруг, а другата тъкмо заряза четвъртия. Знам, защото Милт Фрейзър се занимаваше с развода ѝ. — Той се намръщи. — Аз ѝ го препоръчах.

— Колко предвидливо от твоя страна.

Дейвидолови нотки на сарказъм в гласа ѝ и реши, че е време да смени тактиката. Тя бе имала възможност да се заяде с него, сега бе негов ред.

— От колко време знаеш?

— Какво да знам?

— Престани да се правиш на наивна, Кортни. Знаеш за какво говоря. От колко време знаеш, че си бременна?

— О, от няколко месеца, мисля.

— От няколко месеца!

Кортни изтръпна от резкия му тон. Стените и вратите на кабинета ѝ не бяха кой знае колко дебели. Алиша съвсем не беше глуха. Почти сигурно беше, че ще ги чуе.

— Да, от няколко месеца.

— И защо, по дяволите, не ми каза по-рано?

— Защото... исках да изчакам подходящия момент.

— Да изчакаш... — Той почти се задави от гняв и поклати глава.

— И реши, че днес е подходящият момент?

— Да.

— А защо не в събота вечерта? Защо не ми го каза тогава? Бяхме сами, на главата ми не висяха досадни клиенти, които да ми дишат във врата, а и ти нямаше купища хартии пред себе си... Защо не тогава?

Тя съзнаваше, че той има пълното право да бъде ядосан, но не ѝ се искаше да изкарва гнева си върху нея. Все пак бяха в нейния кабинет, а не в съдебна зала, пък и тя не беше основният свидетел на обвинението, за да се нахвърля той така върху нея.

— Мислих за това — каза тя тихо.

— Е, и?

— И ми се стори, че събота вечерта не е подходящ момент.

— О, така ли?

— Да, така.

Той бавно стана и се надвеси над бюрото ѝ, а лицето му беше толкова близо до нейното, че тя се облегна още по-назад.

— Аз съм бащата и въпреки това ти смяташ, че не е уместно да ми кажеш?

— Точно така.

Той измърмори нещо грубо, изправи се и отиде до библиотеката.

— За бога, Дейвид, какво значение има? Дали си го разбрали днес, в събота, или миналия месец — няма значение кога е станало. Сега вече знаеш и това е по-важното.

— Не само това е важно. Трябаше да знам от самото начало, от момента, в който ти си го разбрала. Дори и преди това — още когато си започнала да го подозираш.

Кортни се чувстваше като дете, гълчано от родителите си, като дете, което заслужаваше някакво наказание. Дейвид имаше право и тя го знаеше и въпреки това ѝ бе неприятно да го признае. Трябаше да се вслуша в съветите на доктор Уелман и Кендис и да му каже.

— Точно така. Но аз въобще не съм го подозирала. Може да ти звучи глупаво, но е така — знам, и на мен ми изглежда глупаво. Но мислех, че не съм добре поради онът грип, който върлуваше из офиса преди три-четири месеца. А когато установих, че не е от вируса и че всъщност съм бременна, не можех да ти го кажа.

— Защо не, по дяволите?

— Защото, по това време ти беше съвсем недостъпен.

— Какъв съм бил?

— Недостъпен.

— Това е...

— Помисли си, Дейвид. Откакто се върнахме от Сан Франциско преди пет месеца, ти или имаш купища клиенти, които ти висят на главата, или се подвизаваш в съда. Сега за пръв път от толкова време насам си в кантората вече почти час. Та ти дори нямаш време да прегледаш пощата или да присъстваш на служебните събрания през две седмици, какво остава да говориш с мен.

Сините му очи се свиха заплашително.

— Но все пак имаше такава възможност в събота вечерта.

Кортни реши, че е време да отстъпи от отбранителната си позиция.

— Да, прав си, имаше такава възможност, но тогава аз не исках да ти казвам.

— Защо не?

— Защото исках ние да...

— Ние какво, Кортни?

— Ами, ако искаш да знаеш, исках да бъдем заедно — каза тихо тя. — Ако ти бях казала, това щеше да развали вечерта.

Всъщност, тяхната така наречена среща и без това се бе провалила, спомни си тя. Но това се дължеше на вестта за смъртта на

мистър Брайънт, а не на това, че тя бе съобщила истината за своето състояние на Дейвид.

— И как тази новина би развалила вечерта?

— Ами тогава нямаше да бъдем само двамата. Бебето щеше да бъде между нас. И, което е още по-вероятно, ти би припаднал, както направи сега, и щяхме да се караме цялата вечер.

— Не съм припадал и съвсем не сме се карали.

— Така ли?

— Не, не сме.

— А пък на мен ми се струва, че се караме.

— Не, не е така — каза той. — Ние обсъждаме положението, като двама разумни възрастни.

— Е, ако така възприемаш нещата, би ли престанал да ми говориш като че ли аз съм някакъв престъпник, който е нарушил закона? Не съм извършила нищо нередно. Просто съзнателно реших да не ти казвам, докато не се подгответ. Сега, ако не можеш да го възприемеш, съжалявам. Това, между впрочем, е твой проблем, а не мой.

— Тук ти е грешката — каза твърдо той. — Положението, в което сме, е *nash* проблем. Не твой, не и мой — наш.

Тя усети твърдостта в гласа му и погрешно го възприе като заплаха. Но подобна заплаха, реши тя, вече едва ли можеше да му донесе нещо добро. Все пак, тя почувства необходимост още веднъж да се защити и оправдае действията си.

— Няма да се откажа, Дейвид. Абортът не съществува като възможност, така че не го и мисли. Това е моето бебе и аз ще направя всичко, за да го запазя.

Всъщност, мисълта за махане на детето изобщо не бе и преминала през главата на Дейвид. Но той остана доволен от нейната решеност да запази детето.

— Добре, радвам се да го чуя — каза той успокоен.

— Както вече ти казах, не възразявам, ако ти не би искал да имаш нещо общо с това след раждането.

— Но аз възразявам.

— Мога да го отглеждам и сама — продължи тя, твърде заета със собствените си мисли, за да го слуша. — Имам добра работа,

обещаваща кариера, достатъчно пари в банката. Имам и някои солидни вложения, собствена къща и...

— Имам чувството, че имаш почти всичко, което ти е необходимо — прекъсна я той. — Всичко, освен баща за детето си. Какво мислиш за това?

— Нищо. Тя няма нужда от баща. Тя има мен.

— Тя? Момиче ли е?

— Не знам — каза Кортни. — Онзи ден ме гледаха на видеозон, но беше в такова положение, че не успяха да разберат. Казвам „тя“, просто за да не казвам „то“. Може съвсем спокойно и да е „той“. Искам да кажа, може и да е момче. Но, каквото и да е бебето — момче или момиче — ще го обичам. Безусловно.

Да можеше и той да каже същото, помисли си тя.

— Ти май доста добре си обмислила всичко, а?

— Ако имаш предвид, че доста съм мислила по въпроса — то отговорът е „да“. Но аз нямах друг изход. Ще ставам майка, така че трябваше да обмисля нещата.

— Предполагам, че същото се отнася и до мен — каза той — сега, когато знам, че ще ставам баща.

— С риск да се повторя, не е необходимо да си такъв, ако не искаш. Не се обиждай, Дейвид, но наоколо е пълно с жени, които отглеждат сами децата си и го правят без помощта на мъж. След като те могат да го правят, значи и аз ще мога.

Нешо като усмивка се появи в краищата на устните му и той стана.

— Има само една малка пукнатина в твоя план, Кортни — каза той, сядайки на ръба на бюрото ѝ. — Една малка пролука, която си пропуснала да видиш.

— О! И какво точно?

— Ами ето какво. Знам, че си способна да се справиш сама с отглеждането на детето. Видях къде живееш и как живееш, така че съм сигурен, че можеш да му осигуриш всички материални условия и удобства. Но, освен всичко това, все пак аз съм бащата и, независимо дали това ти харесва, или не, аз ще бъда част от живота на моя син или дъщеря. Ще се оженим колкото може по-скоро.

Дейвид стана и опъна жилетката си, която се бе вдигнала неприятно много над колана на панталона му.

Това просто движение, съчетано с твърдия му тон, вбеси Кортни. Стори ѝ се, че той е толкова самоуверен, толкова убеден в решението си и в очакването си тя, която бе просто една жена, веднага да се съгласи.

— Ние какво?

— Ще се оженим — повтори той — колкото може по-скоро.

— Не, няма.

— Да, ще го направим. Нещо малко — продължи той. — Но не прекалено малко. Не повече от петдесет души. Най-много сто.

Кортни едва успя да потисне надигащия се в нея гняв. Тя бавно стана, сложи ръце на бюрото и го погледна в упор.

— О, Дейвид, това е най-романтичното предложение, което някога съм получавала. Винаги ще си спомням за него. Но се боя, че трябва да кажа „не, благодаря“.

— Не?

— Точно така. Не!

— Защо? В моя кабинет ти каза, че трябва да се оженим, преди да се роди бебето, за да го узаконим.

Осъзнавайки, че част от самоувереността му се бе изпарила, тя изпита известно задоволство у себе си.

— Така ли казах?

— Да. Е, може и да не са точните думи, но беше почти така.

— Е, може и да съм го казала. Но, нали виждаш, нещата доста се промениха откакто излязох от твоя кабинет. Изясниха се някои факти, някои неща, които аз не мога просто да подмина с безразличие, факти, които ме карат да съм почти сигурна, че не искам да се омъжа за теб. Мисля, че това ще бъде голяма грешка. И тъй като нямам намерение да правя нещо, което не искам да направя — аз няма да се омъжа за теб, Дейвид.

Всъщност, в този момент тя не би се омъжила за него, дори ако някой ѝ предложеше един милион долара, за да го стори.

— Защо не?

Тя се усмихна любезно.

— Не ме разбирай погрешно, Дейвид. Ти си чудесен адвокат. Всъщност, ти си може би най-добрият юрист в целия щат Тексас, с изключение на Главния прокурор, разбира се. Но нещо ми подсказва,

че ще бъдеш лош баща. И още по-лош съпруг. Така че, благодаря, но не искам. Не ми се рискува.

Очите му се разшириха от учудване, а после се свиха и изглеждаха като две тесни сини искрящи цепнатини.

— Значи ще бъда лош съпруг и баща, така ли?

— Да, така мисля.

— И какво те кара да мислиш така? Да не би да имаш някакви конкретни доказателства в подкрепа на това твърдение, за които аз все още не знам? Или това е просто начин самата ти да се измъкнеш от обвързване?

— Не искам да бягам от брачно обвързване. Но това ще стане, когато се появи подходящият човек...

— Той вече се е появил! Това съм аз, Кортни. Аз съм съвсем подходящ.

— Не, Дейвид, ти си само бащата на това дете.

— Да, така е. И, независимо дали вярваш, или не, ще бъда добър баща.

— От кога започваш? — пресече го тя. — След раждането на детето ли? Съмнявам се. Познавам те и знам какви са навиците ти. По цял ден ще седиш в кантората и ще се занимаваш с разни дела, връщайки се вкъщи доста след като детето вече е заспало. А когато се наложи — в което съм сигурна — ще отлиташ в неизвестна посока за спешна среща с някой извънредно важен клиент.

А съдейки по миналото ти, кой знае какви ще ги вършиш с купища жени, когато заминеш.

Тази мисъл обхвана Кортни така внезапно, че тя седна на стола си. Откъде ли пък се бе появила тази глупост? — чудеше се тя. Звучеше така, сякаш тя бе някоя ревнива съпруга. Но тя не ревнуваше. Нямаше кого да ревнува. Тя не обичаше Дейвид. Така ли беше наистина?

— Не — каза Дейвид, — няма да започна, след като се роди бебето. Започвам веднага.

— Сега?

— Да. Кога е следващото ти посещение при лекаря?

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че наистина ми причиняваш това — измърмори Кортни на Дейвид, който седна до нея в чакалнята на лекаря.

— Какво ти причинявам? — Той я изгледа от главата до петите, като задържа по-дълго погледа си върху закръгления й корем. Чудно, помисли си той. Само преди седмица беше съвсем плосък, а сега съвсем ясно се виждаше, че й предстои да става майка. — Това, че показвам загриженост за майката на моето дете?

— Не, притесняваш ме.

— Аз ли те притеснявам?

— Да, ти.

— Как?

— С присъствието си, ето как. Разбираш ли, тези консултации стават предимно в присъствието на бъдещата майка и нейния лекар. Башите обикновено не присъстват. Никой не го и помисля.

— Е, може би не съм съвсем традиционен. Пък може да е време да се промени традицията. Сигурен съм, че един добър лекар би разbral. — *Въпреки че ти не ме разбираш.* — Между другото, как му беше името?

— Уелман. Джон Фредерик Уелман. Имаше табелка на вратата, с големи черни букви. Не я ли забеляза?

В действителност, Дейвид бе твърде зает с грижите си за Кортни и не бе обърнал много внимание на надписа на вратата. Днес той бе дошъл с нея с единствената цел да се види с нейния лекар и да прецени дали го одобрява. В края на краишата, тук се залагаха нейното здраве и живота на бъдещото им дете. Но при споменаването на доктор Джон Фредерик Уелман, той почувства как го обхваща огромно облекчение. Той не само бе играл голф с доктора много пъти, но знаеше, че го смятат за един от най-добрите гинеколози в града. Но, разбира се, Кортни не знаеше, че той е толкова близък с доктор Уелман, а и той не изпитваше особено желание да й го казва в момента.

— И ако искаш да знаеш — продължи тихо Кортни, — ти няма да проникнеш по-нататък от тази чакалня. В никакъв случай няма да влезеш в кабинета с мен. Тук тегля чертата.

— Защо не искаш да вляза в кабинета с теб?

Как ѝ се искаше той да не е така досадно упорит, така нахален като адвокат, какъвто той всъщност беше. Тя въздъхна, явно отегчена и нетърпелива.

— Защото не ти е мястото тук. Вътре ще бъдем само аз, доктора и сестрата, както винаги. Разбра ли? Не искам да те чувам или виждам как се мотаеш нервно из кабинета, задавайки разни ненужни въпроси, с което само ще изнервиш лекаря. — *Да не говорим, че ще ме подлудиш още повече.* — Освен това, в кабинета наистина няма достатъчно място. Той е съвсем като кутийка, трима души са съвсем достатъчни, за повече просто няма място.

— Добре, щом така ще се чувстваш по-добре. Ще те чакам в неговата приемна.

— Не искам да те виждам там. Нямаш никаква работа.

— Напротив, имам. Искам да разбера как се развивате двамата с Джуниър.

Кортни изскърца със зъби от гняв.

— Името ѝ не е Джуниър.

— Не бъди толкова сигурна — изсмя се той.

— Чуй ме, Дейвид Балард, това бебе не е момче. Тя е момиче.

— Откъде знаеш?

— Просто го чувствам, това е всичко. Ако искаш можеш да го наречеш женска интуиция.

— Е, твоята женска интуиция може да е съвсем погрешно насочена. Някога замисляла ли си се за това? Призная си, ти просто се надяваш да е момиче. Няма начин да си сигурна.

— Но и ти не можеш да знаеш със сигурност, че не е момиче.

— Права си.

— Защо тогава продължаваш да я наричаш Джуниър? Може да е Кемпъл, или Уитни, или Шелби.

— Господи, това ми напомня на някаква пухкава рошава топка — промърмори той.

— Но, ако по някаква странна случайност се окаже, че е момче — продължи Кортни, без да му обръща внимание, — още отсега мога

да те уверя, че няма да се казва Джунниър.

Той бавно се обърна към нея и на лицето му се изписа израз на обида.

— А не ти ли харесва името Дейвид?

При вида му тя почувства някакво угрizение. Не бе искала да го обижда, просто искаше да му покаже, че след като тя е майката, нейните предпочтения трябваше да са с предимство пред неговите.

— Добре е, защо. Но аз бих избрала нещо като Кристофър, или Филип, или Джъстин.

— Господи, Корт, та това са все едни лигави имена.

— Не са! Това са хубави, солидни, мъжествени имена, които звучат уверено и вдъхват респект.

— Може и да е така, но аз мисля, че Дейвид звучи по-добре. Можем за по-кратко да му казваме Дейв, но не и Дейви. А какво ще кажеш за Майк? Да, Майк Балард. С име като Майк никога няма да се чувства неуверен и плах. Ще може да отстоява позициите си на игрището или в съда.

— Игрище? Да не би да говориш за футбол?

— Да. Аз съм играл футбол, защо моето дете да не играе?

— Не мислиш ли, че е малко опасно?

— Е, не е по-опасно отколкото да се кара кола, да се върви по улицата, или пък човек да се измъкне от леглото си сутрин. Не можем да го държим затворен в балон през целия му живот. Не е възможно. Все някога ще трябва да се откъсне от полата ти и да напусне гнездото, за да види сам как се живее в истинския свят. Сигурно ще прави и грешки, но ще се поучи от тях и ще стане мъж. Както е било с теб. Когато си станала жена, имам предвид.

Той очевидно доста бе мислил за отглеждането на детето, реши тя, въпреки че наскоро бе разbral новината. Но едно нещо продължаваше да я тревожи.

— Предполагам — каза тя, — ще изпитваш същите чувства, ако се окаже момиче.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, логично е, ако искаш синът ти да играе футбол и да опознава живота, да искаш и от дъщеря си същото.

— Не, не. Няма как. При момичетата е съвсем различно.

— Как така съвсем различно?

— Просто е така. Момичетата не бива да играят футбол, те са по-лесно нараними. Е, освен ако отборът не е само от момичета.

Учудването, изписано на лицето й всъщност прикриваше удоволствието, което тя вътрешно изпита от скритите засега негови прояви на загриженост. Или пък имаше нещо друго наум, а не просто загриженост.

— Дейвид Балард, да не би да си привърженик на разделението на половете?

— Не, разбира се, че не.

— Аз пък мисля, че е така. Е, може и да проповядваш равни права и възможности, когато си в кантората и съда, но дълбоко в себе си ти си привърженик на разделението на половете.

— Мисли каквото искаш. Аз предпочитам да гледам реалистично на нещата. Момичетата са различни от момчетата — физиологично, душевно и емоционално.

— О, така ли било?

— Да. Да вземем например едно момче и едно момиче...

— На колко години?

— Не знам. Избери някаква възраст, няма значение.

— Две — каза тя. — На две годинки.

— Добре. Ако съберем в една стая едно момиченце на две години и едно момченце на две години и им оставим две купчини с еднакви играчки — камиони и кукли. Не е необходимо въобще да се замисляш, за да познаеш какво ще вземе момченцето най-напред. Точно така, камионите.

— И на горкото момиченце няма да му остане нищо, освен да си играе с куклите, това ли искаш да кажеш?

— Да.

— Съжалявам, но мисля, че грешиш. Шансовете са и двамата да се насочат най-напред към куклите, а когато им омръзне, ще вземат камионите.

— Едва ли — каза той с недоверие.

— Да, Дейвид. На двегодишна възраст реакциите на двата пола още не са съвсем определени. Процесът, разбира се, е започнал, но все още не се е изяснил в съзнанието им. Всъщност, малките момченца имат по-голяма склонност да бъдат гушкани и глезени, отколкото малките момиченца на същата възраст, защото момчетата се развиват

по-бавно. Те прохождат по-късно, проговорят по-късно и въобще всичко започват да правят по-късно. — Тя се усмихна на неговото учудване. — Знам го, защото насокоро четох една статия за това в едно от списанията за родители.

— И в тази статия твърдяха, че момчетата се развиват по-бавно?

— Точно така.

Горната му устна леко се изви от неудоволствие, а после се изпъна презрително.

— Е, може и да е вярно за някои момчета — каза той и нежно постави ръка върху заоблението й корем, — но това тук ще бъде различно.

Кортни се почувства крайно неудобно от подобни прояви на интимност на публично място и избута ръката му встрани. В момента, когато пръстите й докоснаха китката му, обаче, вътре в корема й нещо потрепна. Тъй като никога преди не го бе усещала, тя за момент реши, че само така й се е сторило. Но неочекано потрепването се повтори, този път по-силно, по-ясно и тя осъзна, че това бе нейното бебе, което се движеше и показваше първите си видими признания на живот.

— Какво по... — Очите на Дейвид се насочиха към ръката му, а после към обърканото изражение на лицето й. — Бебето ли беше това?

— Не знам — отвърна тя, леко объркана. — Струва ми се да.

— Боже мой! — Втренчвайки се отново в корема й той се разсмя.

— И кога прави така?

— Никога. Искам да кажа, сега го направи за пръв път.

Дейвид отново погледна лицето й и видя искреното учудване и радост в очите й.

— И двамата го усетихме. — Той покри ръката й, все още намираща се върху китката му и се наведе по-близо. — Мисля, че може би искаше да ни каже нещо, Кортни.

— Какво например?

Но Дейвид нямаше възможност да отговори. Джина, сестрата на доктор Уелман, отвори вратата и го прекъсна.

— Кортни — каза тя, поглеждайки Дейвид с усмивка, докато той помагаше на Кортни да се изправи, — докторът ще ви види сега.

— Състоянието ѝ е добро — каза доктор Уелман малко по-късно, след като беше прегледал Кортни.

Тя седеше до Дейвид срещу бюрото на доктора. Столовете им бяха съвсем приближени, по-скоро поради ограниченото пространство на кабинета, отколкото от желание да бъдат близо един до друг.

— Сигурен ли сте?

— Напълно. Този път покачването на теглото ѝ е стабилно, но не чак така изразено. Кръвното ѝ налягане е нормално ѝ, според мен, няма такъв болnav вид, както последния път, когато беше при мен. — Той вдигна поглед от картона на Кортни и се взря в Дейвид над рамките на очилата си за четене. — Може и да греша, но ми се струва, че и ти имаш нещо общо с това... татко.

— Кортни погледна Дейвид и видя, че той поне имаше благоприличието да се изчерви.

— Бих искал да мога да кажа, че е така — отвърна Дейвид, — но се боя, че ще излъжа. Виждате ли, аз научих за щастливото събитие едва преди няколко седмици. Дотогава Кортни бе свършила всичко сама. — Осъзнавайки грешката си той се изкашля притеснено. — Е, не чак всичко. Но сега нещата ще се променят. Сега и аз имам свое място в тази история и нямам намерение да го отстъпвам.

— Добре, радвам се да го чуя — каза доктор Уелман. — Предполагам, че ще се заинтересувате от курсовете за подготовка на раждането, които се провеждат в болницата.

— Курсове? — попита Дейвид, донякъде изненадан. Той обаче бързо възвърна самообладанието си. — Да, разбира се. Кога са те?

— Е, няма да е скоро. Поне за вас. В болницата дават указания на бъдещите майки и татковци в последните три месеца на бременността. Така всичко, което научите ще е още свежо в съзнанието ви, когато настъпи моментът.

— Последните три месеца, а? — попита Дейвид.

— Да. Ако усвоите необходимото прекалено рано, има голяма вероятност да го забравите докато дойде решителният час. Поне така мислят инструкторите. Аз не съм чак толкова сигурен. Ако наистина получите необходимата подготовка, тогава ще бъдете готови. Ако не сте добре подгответи, нищо не може да ви помогне. — Той поспря за момент и се намръщи. — Нали никога не сте припадали при гледката на кръв?

— Не — каза Дейвид, — мисля, че не съм.

Тъй като Кортни вече бе слушала тези указания на доктор Уелман при първото си посещение, сега се чувстваше като пето колело. Не само, че й беше отегчително, но и отчаяно й се искаше да посети дамската тоалетна.

— Не се притеснявайте — каза тя. — Ще бъдем готови. А ако той припадне, просто няма да му обръщаме внимание.

Дейвид усети в себе си прилив на гордост от начина, по който тя каза „ние“. Значи тя вече го смяташе за неизбежна част от живота си. Ако само и той успееше да я накара да осъзнае, че тя и детето са чат от него... Но той знаеше, че за това е необходимо време.

— Кога според вас трябва да се запишем в тези курсове? — попита той.

Доктор Уелман отново погледна изследванията на Кортни.

— Да видим... Кортни, ти си към края на петия месец, почти в шестия. Добре е да се обрнете към тях след една-две седмици. Но в никакъв случай по-късно от шест седмици. Ако изчакате прекалено дълго, може и да не успеете да завършите курса. Или може да станете нагледен пример за разучаване. Не се смеите, случвало се е и преди. Досега мисля, три или четири раждания са ставали по време на часовете. Но Джина може да ви разкаже повече, ако имате някакви въпроси. Тя работи като инструктор там две вечери седмично, когато не е с мен в болницата да помага при ражданията. Тя е тъкмо човекът, който може да ви е от полза при подобни случаи.

— Интересува ли ви още нещо? — попита той, като затвори папката с документите на Кортни и свали очилата си.

— Не, мисля, че засега това е всичко — каза Дейвид.

— Е, добре тогава. Ще се видим след три седмици, Кортни. Ако междувременно нещо се случи, имате телефонния ми номер. Не се колебайте да го използвате.

— Няма — Дейвид стана и протегна ръка. — Приятно ми беше да се видим отново.

Отново? Кортни стрелна подозрителен поглед към Дейвид.

— И на мен, Дейвид. Как си с голфа напоследък?

Голф? — позачуди се тя. Те са играли голф заедно?

— На практика никак — отвърна Дейвид. — Толкова съм зает в кантората и съда, че стиковете ми вероятно са хванали паяжина.

— Е, не е зле да ги поизчиши — каза доктор Уелман. — Това хубаво време няма да продължи още дълго. Зимата идва, да знаеш.

Кортни се отдалечи от разговора на спортни теми, излизайки тихо от кабинета и тръгна по коридора. Последното нещо, което ѝ се слушаше в момента, бяха съветите, които един играч на голф даваше на друг. Необходимо ѝ бе да намери място за почивка, и то спешно.

— Е, ако не успея да намеря време тази година за игра — каза Дейвид, — винаги има следваща година.

Доктор Уелман се засмя.

— Догодина по това време ще сменяш пелени.

— Да, защо не? Предполагам, че ще се редуваме да го храним през два часа.

Усмивката на доктор Уелман се сви до лека изненада.

— Колкото и благородни да са подбудите ти в това начинание, Дейвид, мисля, че ти изобщо не си подготвен за това, което ви предстои.

— Какво искаш да кажеш?

— Кортни не ти ли е казала?

— Какво да ми е казала?

— Разбирам, че не е — Доктор Уелман се изкашля. — Тя има намерение да кърми бебето.

— Да го... кърми? — Това доста учуди Дейвид, което се виждаше и от изражението му.

Доктор Уелман се засмя отново и го потупа по гърба.

— Е, ами че някои неща всъщност са точно за това. Те си имат и предназначение, не са само за да изпълват дрехите или... как да го кажа? Да носят моментно удоволствие на онези от нас, които принадлежат към мъжката половина.

— Но тя не е казала нищо.

— Е, познавам Кортни, така че не се учудвам.

— Защо?

Докторът го изгледа продължително.

— Значи ти ще имаш общо дете с нея, а не знаеш, така ли?

— Не, не знам.

— Защото Кортни Еймис е много независима дама, Дейв. Тя има силна воля, уравновесена е и до такава степен е свикнала сама да взема решения и да си ги изпълнява — например това за кърменето, — че

вероятно не изпитва необходимост да се консултира, с когото и да е по какъвто и да било въпрос. Не знам как е при теб, но аз я намирам за изключителна. Е, може би в днешно време не е чак неповторима, но въпреки това е нещо различно.

— Да, в доста отношения — Дейвид въздъхна в знак на съгласие и поклати глава. — Е, предполагам, че ще се видим след три седмици.

— Ще дойдеш ли пак?

— Да, защо не?

— Е, наистина, защо да не дойдеш. Обикновено бащите се появяват един или два пъти — когато трябва да потвърдят, че съпругата наистина е бременна и когато трябва да я заведат в болницата.

— Е, този баща ще бъде различен — каза Дейвид, посочвайки се с пръст. — Ще бъда до Кортни през всеки етап на пътя.

— Виж, това вече е необичайно.

— Може и да е така, но това е първото ми дете, Джон. И, кой знае, може и да е последното. Искам да го изживея. Искам то да е нещо важно.

Дейвид тъкмо си тръгваше, когато доктор Уелман го повика.

— Има още нещо.

— Да, какво е то?

— Просто в случай че искахте да питате, но ви е било неудобно, докато Кортни беше в кабинета. Няма никаква опасност вие двамата да се любите чак до края на бременността. Просто трябва да внимавате.

Дейвид се опита да потисне червенината, която заплашваше да избие по бузите му от смущение. Ако докторът знаеше поне половината от истината, помисли си той. Да се любят с Кортни? Та той дори не бе спал с нея. Даже се съмняваше, че едва ли би му позволила да й хване ръката.

Внезапно една мисъл, един остроумен план започна да се оформя в съзнанието му. Трябаше да има някакъв начин да се прекупи тази нейна безкрайна независимост.

— Появрай ми, Джон. Що се отнася до Кортни, не мога да бъда друг, освен внимателен.

Той махна с ръка и леко усмихнат се отдалечи по коридора към фоайето.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Честна дума, Кенди, как бих искала и ти да беше там — каза Кортни невесело в слушалката. — Ако ги беше чула как си говорят помежду си — не на мен, обърни внимание — щеше да бъдеш почти толкова разстроена, колкото съм аз. Кълна се, държаха се така сякаш аз въобще не съм в стаята. Е, аз съм бъдещата майка, какво толкова. — Тя държеше с една ръка слушалката на телефона до ухото си, а с другата усилено триеше с хавлиена кърпа мократа си коса. Даже и душът, изпод който току-що бе излязла, не й помогна много да се отърве от мрачното си настроение.

— О, за бога, Кортни — въздъхна. Кендис.

— Какво „за бога“? Да не искаш да кажеш, че аз съм си виновна и че тяхното унизително мъжко отношение към мен е само плод на въображението ми?

— Не, изобщо нямах това предвид. Но от това, което току-що ми разказа, ми се струва, че Дейвид и доктор Уелман са стари приятели покрай голфа.

— Да, Дейвид спомена нещо докато ме докара вкъщи.

— Ами това обяснява всичко. На твое място аз не бих се тревожила. Нали знаеш какви са мъжете.

— Жалки и безчувствени идиоти?

— Не. Повечето мъже се чувстват много неудобно и объркани, когато в разговора се подхване някаква, дори и съвсем отдалечена тема, засягаща жените. А едва ли може да се измисли по-женска тема от бременността. Те вероятно не са си поставили за цел нарочно да не ти обръщат внимание.

Доктор Уелман, акушер-гинеколог, да е объркан и смутен от обсъждането на подобни състояния при жените? Кортни се усмихна презрително на подобна мисъл. Та нали жените и техните проблеми бяха работата на този човек. Нали служебното му задължение беше да обсъжда тези неща с всички заинтересовани страни.

— Виж — каза Кендис, — може пък Дейвид да е искал да разбере как вървят нещата от някого, който е компетентен. А за тази цел едва ли може да се намери някой по-подходящ от доктор Уелман.

— Ами аз? Аз също знам как вървят нещата. Аз също съм компетентна по този въпрос, нали? Искам да кажа, та аз участвам в тази ситуация от самото начало. В края на краишата, аз съм тази, която е бременна. Той би могъл да попита и мен.

— А ти би ли му казала нещо?

— Разбира се... ако има нещо за казване. Защо ще крия от него нещо, което е свързано с бебето?

Кендис изсумтя с недоверие.

— Ти ли питаш? Ти имаш дързостта и явното нахалство да задаваш такъв глупав въпрос? Боже мой, Корт, та ти пазеше в тайна от него дори факта, че ще има бебе.

— Добре, може и така да е било. Но това беше различно.

— Не виждам с какво чак толкова е било различно? Тайната си, е тайна, за жалост, както и да го погледнеш.

— Напротив, различно е. Исках да съобщя на Дейвид, когато дойде подходящият момент за мен, когато аз съм готова, когато аз решавам, че е уместно. И сега вече съм го направила.

— Май доста време ти беше необходимо — само това мога да кажа.

— Хайде сега, какво значение има? Дейвид вече знае и всъщност това е важното.

Кортни пое дълбоко дъх и си наложи да се успокои. Тя трябваше да потисне чувството на яд, което напираше в нея, яд, който тя съзнаваше, че няма за какво да изпитва. Кендис най-малко бе имала намерение да й причинява болка, говорейки тези неща. Тя само се опитваше да представи другата страна в един невъзможен спор — страната на Дейвид. Но поради причини, които Кортни не можеше да обясни, всяко обсъждане на миналите й прегрешения, колкото и невинни или пък преднамерени да бяха те според нея, все още като че ли й лазеше по нервите. Поради това, най-добрият начин да се избегне спора бе да се стои настрани от опасната тема. Освен това, тя вече бе уморена от обсъждане на грешките си — достатъчно поучения беше изслушала и от Кендис, и от Дейвид, достатъчни й бяха за цял живот.

— Имаш ли нещо против да сменим темата? — попита тя спокойно.

— Не, мисля, че не — отвърна Кендис.

— Благодаря. Тя вече е като изнемощял стар кон, който ние

буквално сме източили до смърт. Време е да го оставим да си почине.

— Тя си поглежда дълбоко дъх и продължи. — Но, като стана дума за доктор Уелман...

— Да?

— Какво каза той за твоето състояние? Да или не? Беше ли при него?

— О, да. Ходих при него.

— И?

— Определено съм бременна — каза Кендис.

— Страхотно!

— Да, наистина.

Безстрастният тон на приятелката ѝ изненада Кортни.

— Май не си много ентузиазирана. Съвсем не си така развлечена, както когато само предполагаше, че си бременна.

— Е, нещата се промениха, стара приятелка. Напоследък не мога да се ентузиазирам или развлечавам от нищо. Страдам от това, което доктор Уелман нарича временни затруднения при моето състояние.

Самата тя бе чувала същите думи от добрия доктор и отлично знаеше за какво говори Кендис.

— Сутрешните повръщания, а?

— Де да беше само това! Ако ми се повръщаше само сутрин, мисля, че щях да се справя. Всъщност, чувствам се ужасно по двадесет и четири часа в денонощието. Напоследък единственият ми близък контакт е бил все с тоалетната чиния. Кланям се на бога на порцелана по всяко време на деня и нощта. Горкият Ник, бои се дори да доближи до мен, какво остава да ме докосне, от страх, че ще позеленея и ще започна да повръщам.

Кортни потрепери от съчувствие към приятелката си. Сега като се замисли, тя си спомни, че нейните сутрешни пристъпи бяха също толкова неприятни, въпреки че по онова време, поради своята глупост, тя бе мислила, че това се дължи на стомашния вирус. Хубав вирус, помисли си тя, такъв, който изпълва талията на широката ѝ рокля и ѝ придава все по-закръглен вид.

— Знам, че може би звучи банално — каза тя, — но с времето това ще отмине.

— И доктор Уелман непрекъснато ми повтаря същото. Лично аз — и можеш да му кажеш, че аз съм го казала — нямам намерение да спирам дишането си непрекъснато.

Кортни пусна мократа кърпа на земята до себе си и прокара пръсти по влажната си коса.

— Той за кога ти каза да очакваш?

— Към средата на май.

— Два месеца след мен? Но това е страховто, Кенди! Ние ще бъдем бременни заедно.

— Всъщност, ако включиш в сметката и момчетата, ние ще бъдем и шестимата бременни заедно.

— И шестимата?

Кортни се намръщи. Те с Дейвид плюс Кендис и Ник — това правеше само четирима бъдещи родители, не шестима.

— Да. Тя не ти ли каза?

— Кой да ми е казал?

— Ели. Те с Тони също очакват дете.

— Елиз и... — Кортни спря, за да си поеме дълбоко дъх. — Ели е бременна?

— Да.

— А ти кога го разбра?

— Когато тя ми се обади да ми каже, в началото на седмицата. Каза, че след като свършим да говорим, ще ти се обади, но както разбирам, не сте се чули.

— Правилно разбиращ. Ели не ми се е обаждала от седмици насам. Чудя се защо не ми се е обадила след това, или не е оставила съобщение на телефонния секретар.

— О, хайде сега. Когато човек има да съобщава такава важна новина, като нейната, той предпочита да я изстреля направо в ушите на другите, а не да я поверява на някакви машини. Още повече, сигурна съм, че ще ти се обади, когато двамата с Тони се върнат.

— Откъде да се върнат?

— Тя ми каза, но аз забравих. Някакъв малък градец в Ню Хемпшър. Или пък беше във Върмънт? Както и да е, направили са си резервация за уикенда в някакъв малък и уютен хотел, сгущен сред

дървета, на които тъкмо сега им падат листата. Сигурно е великолепно, не мислиш ли?

— Да — каза Кортни, мислейки си колко романтично звучи всичко това. Да заминеш за уикенда, да бъдеш сама със съпруга си, с мъжа, когото обичаш, с бащата на детето си.

Внезапно, остро усещане за самота и отчужденост я заля подобно на студена, ледена вълна. И Елиз, и Кендис се бяха омъжили за съпрузи, с които можеха да споделят топлината си, мечтите си, страстите и желанията си. Тя, обаче, нямаше такъв.

Нямаше друг, освен детето й, осъзна тя, сграбчвайки в шепа мекия вълнен плат на широката рокля, която покриваше корема ѝ. Е, може сега да беше сама, но тя не се оплакваше. Нямаше намерение да завижда на Ели и Кенди за щастието, което те бяха намерили. Би било глупаво и, в крайна сметка, това водеше до самоунищожение. Тя не бе недоволна от живота си, чувствуващо се удобно в него, знаеше, че сама си го е направила такъв. И ако тя можеше и да мине без съпруг, детето ѝ си имаше баща. И по всичко личеше, че той се грижи за него почти толкова, колкото и нея самата.

Кортни тръсна глава, като че за да отхвърли самосъжалението си.

— Точно както в добрите стари времена, нали? — попита тя. — Ти, Ели и аз, правим едно и също нещо по едно и също време.

— Да, само че този път неразделната тройка не отива да ѝ слагат шини на зъбите, нито пък трите госпожици отиват на първата си среща. Този път трите са бременни.

— Трудно е да се повярва, нали?

— Да, права си — Кендис въздъхна. — Как ми се иска Ели да беше сега с нас.

— И на мен. Ако тя беше тук, представяш ли си какво бихме могли да правим? Кой знае какви щяхме да ги забъркаме? Щяхме да обикаляме магазините, да обядваме на открито, да ходим на фризьор...

— Бихме могли да уговаряме посещенията си при доктор Уелман по едно и също време. Обзалагам се, че това ще бъде доста силно изживяване за него.

Кортни се изсмя.

— Шегуваш ли се? Ако ни види трите заедно, тогава вероятно ще му окапе и малкото останала му коса, горкия човечец.

— Да, или пък съвсем ще побелее.

Последва кратко мълчание, след което Кендис каза:

— Знаеш ли, тя наистина ми липсва.

— Да, знам.

Приятният спомен за Елиз изплува в съзнанието на Кортни, жив и ясен, както когато я бе видяла за последен път. Елиз и Кендис бяха най-старите и най-близките й приятелки. Те се познаваха от години — всъщност, още от детската градина. Като деца бяха почти неразделни и въпреки че отидоха да учат в различни университети и тръгнаха по различни професионални пътища, с годините те като че ли ставаха все по-близки. Единствено великата и свята институция на брака ги разделяше. Елиз се бе преместила да живее в далечния Ню Йорк със съпруга си, Тони, докато те двете с Кендис бяха останали в Далас.

— Чудя се дали ще се върне вкъщи да се види с роднините си за празниците — каза Кортни.

— Би било чудесно, нали? — зарадва се Кендис. — Мога да си представя как стоим трите една до друга, с кореми, издупи като рекламните балони на фирмата „Гудиър“.

— А моят е вече почти колкото „Хинденбург“.

— Не може да е толкова голям. Ти си само два-три месеца по-напред от нас.

Може и да съм няколко месеца по-напред по отношение на бременността, мислеше си Кортни, когато по-късно в кухнята приготвяше самотната си вечеря, но съм светлинни години зад Елиз и Кендис що се отнася до брака. В сферата на стабилните връзки тя едва ли някога щеше да ги настигне. Те от самото начало бяха поели по правилен път — намериха мъже, влюбиха се, ожениха се, а след това забременяха. Тя, от друга страна, го бе направила по доста различен начин — напред със задните си части, както би казал баща й. Тя бе намерила мъж и бе успяла да забременее от него, без каквito и да е изгледи в обозримото бъдеще за брак, да не говорим за влюбване в него.

Любов — толкова проста и същевременно толкова сложна дума. Тя поклати глава докато ръсеше високомаслено сирене върху разбърканата салата. Поне при нея любовта бе доста нетрайна стока. Другите като че ли доста лесно я откриваха, а защо при нея не се получаваше? Още в колежа любовта бе успяла да й се изпълзне. Да не си спомня за гимназията. Доста среци беше имала, за да не я смятат за

стара мома — футболисти, разни състезатели, дори и един победител в тест за интелигентност — но нито една от тези връзки не се оказа трайна.

В началото на всяко ново запознанство, тя бе винаги убедена, че новопоявилият се мъж в живота ѝ е чудесен, че той е тъкмо този, когото е търсила, че това е мъжът на мечтите ѝ. Но после, както и с всички, които си бяха отивали преди него, тя постепенно изгубваше интерес. Той правеше разни неща, или казваше нещо, или пък закъсняваше с няколко минути за някоя среща, опитваше се да се сближи с нея, да направи връзката им по-трайна, или просто се оплакваше, че тя прекарва твърде много време в правния отдел на университетската библиотека. Във всеки случай, той скоро се озоваваше в списъка ѝ от бивши приятели. При все това, никога те не скъсваха с нея. Винаги тя беше тази, която ги отписваше, преди те да имат възможността да го направят.

Вероятно имаше, някакъв дълбок психологически подтекст в нейните действия, реши тя. Но като се замислеше за миналото си, оказваше се, че основната ѝ цел тогава е била да планира бъдещето си, да съсредоточи цялата си енергия и мисли върху това как по-успешно да завърши юридическото си образование и да положи изпита си за правоспособен адвокат. А връщайки се още по-назад в мислите си, когато беше съвсем малка, тя си спомни, че винаги бе вярвала, че ще открие единствения, единствената истинска любов в своя живот, и че той вероятно също я чака с нетърпение, може би зад ъгъла. За жалост, ъглите, които тя с надежда заобикаляше, с течение на годините се оказваха все по-бездълбни. Всички подходящи мъже междувременно бяха отмъкнати от други жени.

Докато заливаше салатата с двойно рафинирано олио и оцет, Кортни продължаваше да се пита как ли изглежда любовта, истинската любов. Тя знаеше, че такова нещо съществува — Елиз, Кендис и всички останали хора на тази планета бяха живи доказателства за това. Но в какъв ли вид се показваше тази емоция на различните хора? Дали идваше тихо и незабележимо, нападайки незабелязано нищо неподозиращите жертви, подобно на лека лятна настинка? Или пък беше нещо по-мощно и очевидно, връхлиташо човека като дизелов мотор, движещ се с деветдесет мили в час по празен междуградски път? И щом индивида веднъж биваше заразен или поразен, защо ли

това погълъщащо целия му живот, принуждавайки го да забрави всичките си цели, амбиции и мечти? Честна дума, тя не знаеше.

Но, въпреки че самата тя никога не бе попадала в тази измамна клопка, наречена любов, тя силно се съмняваше, че това състояние имаше нещо общо с неконтролируемата страст, на която двамата с Дейвид се бяха оставили в Сан Франциско. Не, тя бе сигурна, че в онзи случай не бе имало нещо повече от обикновени животински страсти. Две нормални човешки същества със здрава психика, само че с леко потиснати потребности, се бяха доближили едно до друго и от този сблъсък бяха изскочили искри.

Искри? Що за подценяване на случилото се? — помисли си Кортни и в този момент чу входния звънец. Тези искри всъщност повече приличаха на фойерверките по случай Четвърти юли. И то фойерверки, които бяха продължили цели два дни. През цялото това време те не се бяха сетили за храна, или за когото и да е друг, нито пък за юридическите си задължения в Далас. Бяха погълнати единствено от себе си.

Но това не бе любов, каза си тя, докато слизаше по стълбите към фоайето до входа, за да отвори и види кой така настоятелно звъни на вратата. Беше приятно и предвид факта, че сега тя носеше резултата от този страстен и необуздан уикенд, вероятно щеше да има с какво да си го спомня. Но това не беше любов.

Тя въздъхна със съжаление, осъзнавайки, че за пореден път бе отмината от неуловимата емоция, след което отвори вратата и видя Дейвид, застанал на входа, а загриженото му изражение бе невероятно подсилено от мъгливата светлина на лампата, закачена до входа.

— Добре ли си? — Той не изчака Кортни да го покани. Пристъпи през прага, премествайки в ръцете си огромен книжен пакет, така че да може да затвори вратата след себе си.

— Разбира се, защо да не съм добре?

— Не знам, затова питам. Започнах да се беспокоя, когато позвъних пет-шест пъти и никой не отвори. Мислех, че може да ти се е случило нещо.

Кортни подпра ръка на хълбока си и го погледна нетърпеливо.

— Твоята загриженост би била утешителна, Дейвид, ако нещо наистина ми се беше случило. Но, както виждаш, нищо не е станало. Същата съм си както преди няколко часа, с изключение на външния ми

вид. И, в интерес на истината, чух звънца да звъни само два пъти, а не шест, така че не преувеличавай повече. Съжалявам, че не слязох по-бързо, но обикновено не ми се случва да се прибера вкъщи капнала от работа и да застана до входната врата в очакване някой да позвъни. Имам да върша и по-вълнуващи неща.

Дейвид не обръна внимание на нотките на раздразнение в гласа ѝ и помириса въздуха наоколо. Единствената миризма, която успя да долови, бе свежото ухание на Кортни. От кухнята не се носеше мириз на прясно изпечен хляб, нито пък мъчителния аромат на печено месо, или задушени зеленчуци, както последния път, когато го бе поканила на гости. Нищо. Само тя.

— По-вълнуващи, като приготвянето на вечерята, например, а?

— Да, например приготвянето на вечерята.

— Добре.

Той продължи да я гледа, докато на устните ѝ се появи усмивка, която обаче не стигна по-далеч от очите ѝ. Само този поглед бе достатъчен да му подскаже какво го очаква тази вечер разговори, спорове, опити да я накара да погледне нещата от неговия ъгъл. Но, колкото и да бе трудно, той възнамеряваше да изпие горчивата чаша докрай. Трябваше да го направи — заради нея, заради себе си, и заради тяхното дете.

— Преди да попиташ дали съм приготвила достатъчно ядене за двама и после да се самопоканиш за вечеря — каза тя, все още усмихвайки се, — отговорът е „не, не съм“. Не знаех, че ще идваш и затова приготвих колкото за един човек. За мен.

— О, няма страшно. Аз донесох някои неща. — Той посочи към торбата с продуктите и се отправи към стълбите. — Какво щеше да вечеряш?

— Салата.

— И това е всичко? Само салата!

— Точно така.

— Не, не, не. Това не е достатъчно добро.

— За мен е достатъчно добро. Това ми се ядеше, това си приготвих.

— Да, но все пак не е достатъчно добро. — Той пристъпи в кухнята и се доближи до мивката. — Просто седни и се настани

удобно. Позволи на готвача да се погрижи за твоето тазвечерно пътуване из чудесата на „майсторската“ кухня.

Готвачът? Тя го изгледа скептично, докато той свали сакото си, махна вратовръзката си и нави до лактите ръкавите на ризата си.

— Ти ще готвиш ли? — попита тя.

— Точно така. Имам намерение да пригответя такава вечеря, че да я запомниш за години напред.

Той постави торбата с продуктите върху масата и извади от там пълно опакован пакет от месарския магазин, половин дузина пликове с плодове и зеленчуци, франзела хляб и голяма кутия с любимия сладолед на Кортни. Той веднага пъхна сладоледа в камерата на хладилника.

— Ще бъде много по-добре от твоята салата.

— Аз все още държа на нея.

— Добре. И аз искам. Но трябва да приемаш и някакви протеини. Поне двеста грама на ден, според предписанието на диетата ти. — Той разви пакета от месарския магазин и показа на Кортни две дебели, и сочни пържоли.

— Хубави са, нали?

Хубави? Те изглеждаха вкусни и вероятно бяха доста скъпи, но Кортни нямаше да му го каже.

— Откъде знаеш какво пише в диетата ми?

— Помолих Джина да ми даде един екземпляр, докато бяхме в кабинета на Джон днес.

Джина? Той и сестрата наричаше с малкото ѝ име.

— О, така ли, виж ти.

— Да. А освен това я помолих да ми даде и от всичките брошури и листовки, които е дала на теб. — За момент той спря да разопакова зеленчуците и я погледна. — Не знаех, че има толкова много неща да се учат, когато ще ставаш майка. Досега винаги съм си мислел, че това става някак си естествено.

— Обмисляш възможността сам да опиташ, а?

Дейвид долови нейния сарказъм, въпреки че тя все така се усмихваше. Той съзнаваше, че тя не го прави искрено, но въпреки това почувства някаква приятна топлина. Независимо че беше леко разгневена, без никакъв грим, а косата ѝ беше една прекрасна объркана маса върху главата ѝ, тя бе най-красивата жена на света.

Знайки, че тя очаква отговор на своето подмятане, той реши да го отмине и да насочи разговора в по-безопасна посока. Поне засега по-безопасна.

— Зеленчуци — каза той, посочвайки пликовете с цветно зеле, глава карфиол и малки брюкселски зелки. — Какво ти се яде тази вечер?

Значи той щеше да бъде упорит, а? Добре, помисли си тя, двамата можеха да изиграят тази игра.

— По-добре забрави за карфиола. Мога да го ям единствено в супа, или паниран в бял сос.

Той постави карфиола обратно в торбичката и го пъхна в хладилника.

— Не трябва да ядеш масло, съдържа твърде много холестерин. Сиренето също е почти толкова опасно. Значи остават брюкселското зеле и цветното зеле. Честно казано, мисля, че трябва да се насочим към цветното зеле, но това е мое мнение. Обичам го, въпреки че се готови по-бавно. Но, ако оставим настрадни моите предпочтения, в него има много желязо, а вие с Джуниър се нуждаете от желязо точно сега. Подобрява кръвта, да знаеш.

— Знам, но ядох цветно зеле снощи.

Всъщност, не беше така. Тя си бе направила салата точно като онази, която сега стоеше недокосната в хладилника ѝ. Но Дейвид не можеше да знае това, нито пък тя имаше намерение да му казва. Още повече че той упорито продължаваше да нарича бебето „Джуниър“.

— Добре тогава, да се примирим с брюкселското зеле.

— Ще мога ли да получа сос отгоре?

— Какъв? — Той потопи зелките в една паница и ги постави в мивката, а отгоре пусна вода, за да ги измие.

Тя упорито ровеше в паметта си, за да измисли сос, който да е вкусен, но и едновременно с това твърде сложен за приготвяне, за да може той да го направи. Внезапно се сети.

— Сладко-кисел сос?

— Сладко-кисел сос за брюкселско зеле? — Той помисли за момент върху предложението ѝ. — Добре. Имаш ли соев сос, оцет и мед, или сок от ананас?

Кортни седна на столчето до плота на бара за закуска, съвсем онемяла. Той знаеше как се приготвя сладко-кисел сос? Наизуст?

Трябваше да го види, за да го повярва.

— Мисля, че има кутия със сок от ананас в килера, а соевият сос е в бюфета до печката.

— Добре, после ще се заемем с това. Как искаш пържолата? Аланgle, средна или добре изпечена?

— Средно изпечена.

Той се ухили сладострастно.

— Мм. Жена тъкмо по мой вкус.

— Не я препичай отвън — каза тя. — Просто я изпечи толкова, че да е съвсем хрупкава и кората да е леко потъмняла. А в средата обичам да е розова.

— Да, знам как се приготвят средно изпечени пържоли.

— Да не е и много сочна. Не я обичам с много сос. Най-много една-две капки.

— Успокой се, Кортни. Знам как се пекат пържоли на скара.

Аха! Сега го разбра.

— Ще ги печеш на скара? Не обичам пържоли на скара. Не са вкусни.

— Тогава ще ги запека на покрита скара. Къде е тя?

— Нямам такава. Имам само газов грил.

Той погледна към затворените врати на верандата, после отправи въпросителен поглед към нея?

Кортни кимна. Нека сам се оправи с оная противна скара, помисли си тя коварно. Очевидно ще стоят цяла нощ. Знаеше го, защото самата тя няколко пъти се бе мъчила с това своенравно съоръжение. Вече не знаеше защо го беше купила, просто ѝ бе харесало как изглежда на края на верандата.

Дейвид излезе през вратата към верандата, тананикайки си никаква неразпознаваема мелодийка. Сигурна, че той ще се забави известно време Кортни бавно се съмъкна от столчето пред бара, заобиколи плота, с намерението да извади салатата си от хладилника. Нощта едва ли щеше да стане по-свежа, а същото се отнасяше и за марулите в нейната салата. Ако ги оставеше прекалено дълго, всичко щеше да стане съвсем негодно за ядене.

— Искаш да си похапнеш нещо, докато чакаме пържолите? — попита Дейвид, връщайки се отново в кухнята.

— Не ми казвай, че си успял да запалиш скарата.

— Разбира се. Без проблеми. Тоест, нямаше проблеми, след като отстраних повредата.

— Повреда?

— Да. Не се тревожи, не беше нещо сериозно. Няма да стане газова експлозия или нещо подобно. Ключът за запалване се беше разхлабил, това е всичко. Трябва да се позатегне с отвертка, но друг път ще се заема с това. Огънят ще бъде готов само след няколко минути. — Той потри ръце ентузиазирано. — Надявам се да имаш добър апетит. С мен поне е така.

Чувствайки се малко излишна и изоставена докато Дейвид сновеше из кухнята, приготвяйки вечерята, Кортни се качи отново на столчето. Досега тя не бе познавала мъж от Ренесанса, или поне не беше виждала такъв от плът и кръв, но Дейвид Балард се доближаваше доста до тези представи. Той не само бе гений в съда и магьосник в кухнята, но се оказа и майстор монтьор по поправянето на основните домакински уреди. Какво ли друго можеше да прави? — чудеше се тя. Да изсече дървета и направи мебели с голи ръце? Да прескача високи сгради с един скок?

Тя замислено подпра главата си с две ръце. По всичко личеше, че това ще бъде началото на една много дълга вечер.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Искаш ли още плодове и сладолед? — попита Дейвид и стана. Тя бяха в залата за игри на Кортни, отпочиваха си на нейния отрупан с възглавници ъглов диван и гледаха вечерните новини по телевизията.

Тя вдигна поглед към него и му подаде празната купичка.

— Не, благодаря.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Добре, но ако искаш, можеш да си хапнеш още малко. Сладоледът е полезен. В него има много калций, а плодовете преливат от витамини.

Да не говорим и колко калории има всичко това, помисли си тя.

— Знам, но след тази вечеря, която ти приготви — която беше безкрайно вкусна, между впрочем — не мога да изям повече от една купичка сладолед.

— Е, може би по-късно.

Тя подви краката си под дебелата широка рокля и сгуши главата си в една от многото небрежно разхвърляни по дивана декоративни възглавници.

— По-късно — каза тя, притваряйки очи — вероятно ще съм здраво заспала.

— Да не би да си уморена?

— В последно време, Дейвид, непрекъснато съм уморена. Спя по осем-девет часа на нощ и въпреки това, този сън не ми е достатъчен. Но няма нищо страшно. Казаха ми, че тази съниливост е неизбежна за състоянието ми.

— Да, така пише във всички книги.

— Ти вече прочел ли си ги?

— Е, не всичките. Само една-две.

Това я изненада. Въпреки че самата тя не знаеше защо. Той ѝ бе казал, че ще присъства активно в нейната бременност, вместо просто

да изчаква отстрани. Но досега тя не му вярваше особено.

— Моля те, недей да заспиваш тъкмо сега — каза той. — Трябва да говоря с теб.

Сериозният и все пак леко колеблив тон привлече вниманието ѝ.

— Какво има? — попита тя, като отвори очите си и вдигна глава.

Но в стаята нямаше никой. Дейвид и празните купички от сладоледа бяха изчезнали.

В следващия момент тя чу шум от течаща вода в кухнята. Чинии и чаши тракаха, а приборите звънтяха, докато Дейвид ги изплакваше и нареждаше в машината за миене на съдове. След това затракаха тенджерите и тиганите. После машината забръмча и заглуши приятното, но леко фалшиво подсвиркане с уста на Дейвид.

Нищо чудно, че на тридесет и осем още не беше женен, помисли си тя, а главата ѝ отново се отпусна върху възглавницата. Той действително не се нуждаеше от жена, която да се грижи за него. С всичко можеше да се справя сам.

— Нали не спиш? — попита той, когато се върна отново в залата за игри.

Кортни отвори едното си око и видя как той леко се приближава към нея, а големите му компетентни ръце смъкват навитите ръкави на ризата му.

— Още не. Но ако се беше забавил още няколко минути, може би щях да заспя. — Тя се надигна и седна, полагайки усилия да се задържи будна. — Благодаря ти, че разчисти в кухнята вместо мен.

— Няма нужда да ми благодариш.

— Напротив. Но наистина не беше необходимо да си правиш труда. Домашната ми помощничка ще идва утре, тя щеше да разтреби. Мисля, че направи достатъчно и само като приготви вечерята.

— О, добре... — той не обърна особено внимание на комплиманта ѝ. — Аз пък мисля, че след като създадох бъркотията, моя отговорност беше да почистя. Хайде да престанем с това, съгласна ли си? Имаме да говорим за по-важни неща, отколкото за домакинските задължения.

Ето, започва се, помисли си тя. Щяха пак да говорят за работа. Сериозна работа, доколкото можеше да се съди по тона му.

— Нали тези толкова важни неща — попита тя, — няма да бъдат от лично естество?

— Зависи как ще погледнеш. Може да ги приемеш лично, но аз бих предпочел да ги определя по-скоро като въпроси от практическо естество.

Изгаряща вече от любопитство да разбере какво се върти в главата му, тя кимна.

— Добре. Да седна ли, докато обсъждаме въпроса?

— Не, остани си така. — Той се извърна с лице към нея и преметна ръката си върху облегалката на канапето. — Мисля, че най-напред трябва да ти кажа, че Норм и Милт знаят какво е положението. Искам да кажа, те знаят, че ти си бременна.

От изненада тя се надигна и седна доста изправена.

— Ти си им казал?

— Не само им казах — ухили се той. — Влязох в кабинета на Милт, докато и Норм беше вътре и им казах: — продължи той, разтваряйки широко ръце — Поздравете ме, момчета. Ще ставам баща! Поне мисля, че така беше.

— Не си направил това!

— О, напротив. По дяволите, не се случва всеки ден човек на моята възраст да става баща за пръв път. Освен това, аз дори се хвалех с това. Бях доволен и исках и те да се зарадват заради мен.

— И зарадваха ли се те? — попита тя колебливо.

— Да. Тоест, когато преодоляха първоначалния шок от новината, че ти си пряко замесена, така да се каже. Те изобщо нямаха представа, че ти и аз сме... как да кажа... толкова близки познати.

Кортни изстена, притвори очи и поклати глава.

— Какво има? — попита той.

— Нищо. Всъщност, дявол да го вземе, Дейвид, вероятно вече цялата кантора знае.

— Това изненадва ли те?

— Разбира се.

— Те и без това щяха да разберат. Скъпа, не можеш безкрайно да държиш в тайна такова нещо, като бременността си. Рано или късно истината ще излезе наяве. Не се обиждай, но не ставаш по-слаба.

— Знам, знам.

— Което ме подсеща за онова, което имах намерение да ти кажа преди малко. — Той се изкашля и пое дълбоко дъх. — Ние с Норм и Милт говорихме за това — подробно — и решихме, че може би ще е

по-добре да започнеш да намаляваш списъка на клиентите си още отсега докато можеш.

— Да го намалявам? — Кортни почувства как я обзema страх, който натежава като оловна топка в стомаха ѝ. — Дейвид, не мога да направя това. Та аз съм в процес на утвърждаване. Тъкмо започвам да си създавам име като адвокат. Не мога да започна да намалявам клиентите си.

— Успокой се, Кортни. Седни. Изобщо не става дума да прекъснеш практиката си. Щом се върнеш от отпуска си по майчинство, можеш да започнеш откъдето си спряла и отново да тръгне както преди.

— Отпуск по майчинство?

Той се изсмя на смущението ѝ.

— Да, отпуск по майчинство. Нали не възнамеряваш да родиш бебето в кантората между две срещи с клиенти, след което отново да се захванеш с работа, както обикновено?

— Е, не, но...

— Тогава ще трябва да си вземеш отпуск за известно време.

И колкото по-скоро, толкова по-добре, помисли си Дейвид. Тъмните сенки от умора под очите ѝ предизвикваха у него някакво странно желание за покровителство, което досега не бе и подозирал, че притежава. Той знаеше, че тя работи осем, а понякога и десет часа дневно. Тези продължителни натоварвания започваха да ѝ се отразяват. Ако не започнеше да ограничава ангажиментите си, това можеше да се отрази неблагоприятно и на тяхното дете.

— Колко време ще продължи отпускът ми?

— Обикновено се полагат четири седмици преди датата за раждането и шест седмици след това. Но това е само общото правило. Можеш да отсъстваш колкото искаш. Аз лично бих искал да вземеш по-дълъг отпуск. Да речем, два месеца преди и шест месеца след раждането.

— Осем месеца? — Тя се надигна и седна, стъпвайки здраво с краката си върху пода. — И ти очакваш, че мога да престана да работя осем месеца и да поддържам някакво доверие в клиентите си? Това, което искаш, Дейвид, е невъзможно. Не мога да го направя.

— Нищо не искам да правиш. Просто ти казвам, че заради бебето и заради самата теб трябва да намалиш ангажиментите си.

— И как да направя това?

— Ами, за начало, можеш да намалиш наполовина срещите, които обикновено провеждаш за един ден. Колко са те обикновено?

— Не чак толкова, колкото ти вероятно мислиш.

Дейвид предпочете да не обръща внимание на сарказма ѝ, съзнавайки, че на нейно място той би бил в също толкова от branителна позиция.

— Кажи средно колко са.

— В спокойни дни — една, или дори николко. В най-натоварените ми дни — може би три-четири. Няма кой знае какъв наплив от клиенти при мен, Дейвид. Никога не е имало.

— Може би е така, но приходите, които ти носиш на кантората, са доста по-високи от това, което получаваме от обикновените дела за разводи или плащания. И без това се занимаваме с тези дела само случайно. А и наказателните дела нямат особено значение. От по-дребните не печелим почти нищо, а големите са толкова малко на брой и толкова рядко, че единствено можем да ги използваме за реклама. От което, ще ти призная, винаги имаме нужда. По дяволите, всяка фирма в Далас се нуждае, отколкото се може по-широва реклама — положителна или каквато и да е.

— Да разбирам ли, че моят принос за фирмата, колкото и малък и епизодичен да е, все пак има някакво значение?

— Да, точно това имах предвид.

— Тогава, в тази връзка, не би трябвало да ме караш да отсъствам прекалено дълго. Това би навредило на фирмата.

Той се наведе и постави ръката си върху коляното ѝ, а красивото му лице придоби упорито и безкомпромисно изражение.

— Кортни, няма да споря с теб за това. Решението вече е взето.

— От теб, Милт и Норм, предполагам?

— Точно така. Ние сме старши съдружници, ние определяме правилата. От понеделник сутринта, независимо дали го искаш или не, ще започнеш да разреждаш срещите си.

Тя присви очи от branително.

— Щом така казваш... шефе...

— Да. Освен това, от понеделник ще идваш в кантората в единадесет, вместо в девет и ще си тръгваш в три следобед, вместо в шест или дори по-късно.

Кортни бързо пресметна наум някои неща и резултатът я изплаши.

— Четири часа? И вие очаквате да се справя с работата си само за четири часа?

— Ще се изненадаш колко неща можеш да свършиш за това време.

— Да, сигурно — измърмори тя. — При повече късмет, дори мога да приключка и с кореспонденцията си.

— Това зависи изцяло от теб. Но ще откриеш, че ако работиш по половин ден няма да си подложена на такова напрежение, каквото имаш сега. А погледни нещата и откъм светлата страна. Няма да ти се налага да се бориш с цялото ужасно движение във върховите часове по магистралата. Можеш да спиш до късно сутрин, а следобеда също ще имаш възможност да си подремваш. Появрай ми, ще се почувствуваш много по-добре.

— Точно сега, Дейвид, се чувствам доста излишна, като че ли вие с Милт и Норм ме държите в кантората, само за да ме глезите.

— Изобщо не си права. Имаме нужда от теб, Кортни. Всички имаме нужда от теб. Но ти чакаш дете. Моето дете. И аз няма да позволя нищо, най-малко никаква си работа, да застраши неговото или твоето състояние.

Тя помълча, раздразнена от факта, че живота и кариерата ѝ бяха преминали в ръцете на трима мъже, които вярваха, че ограничават дейността ѝ за нейно добро. Е, не беше така. Тя, по-добре от всеки друг, знаеше какви са възможностите и затрудненията ѝ. Но най-много я дразнеше това, че Милт, Норм и Дейвид не биха и помислили да налагат подобни ограничения, на която и да е друга жена в кантората. Нещо повече, техният офисмениджър, Линдзи, бе работила доста часове дневно до последната седмица на бременността, дори няколко дни преди раждането и въпреки това те не бяха настоявали тя да напусне. Всъщност, бяха ѝ позволили да работи, както и колкото иска.

Тя погледна към Дейвид и видя, че строгият му и неотстъпчив поглед не бе омекнал. Напротив, беше станал по-твърд, дори и по-непоколебим. Тя осъзна, че да се опитва да спори с него, би означавало да загуби време и енергия, а точно в момента най-малко имаше нужда да пилее енергията си.

— Е, щом вече сте решили, предполагам, че с това разговорът приключва? — попита тя.

— Що се отнася до ежедневните ти работни задължения — да.

— Да не искаш да кажеш, че има и нещо друго? Какво следва, Дейвид? Да не би да ми кажеш, че отсега нататък вие с Милт и Норм ще оглеждате всичките ми клиенти, преди да ги допуснете до разговор с мен?

— Твърде лично приемаш нещата, а не би трявало да е така. Това си е бизнес, чисто и просто работа, нищо повече.

— О, наистина ли? Пък на мен ми се струва, че има и лични елементи.

— Не, няма. Но ако искаш, мога набързо да включа и лични елементи.

— Не, няма нужда. Пощади ме. Достатъчно ми се насьбра за тази вечер.

— Бих искал да те пощадя, но не мога. Трябва да говорим за още нещо и като че ли аз трябва да започна.

Тя кръстоса ръце пред гърдите си и въздъхна от възмущение.

— Добре, давай, казвай каквото има да казваш. Нека се свърши по-бързо.

— Не, няма да ти кажа, докато си в това настроение.

— Съжалявам, Дейвид, но тази вечер това е единственото настроение, в което ще ме видиш. Ядосана съм, по дяволите. И имам право да съм в такова настроение. Идваш тук — неканен, бих добавила — показваш се внимателен и загрижен, дори ми приготвяш вечеря. Но сега разбирам, че си направил всичко това, само за да ме умилостиши, да отклониш вниманието ми, за да можеш да ме поставиш, където искаш — под палеца си. Е, на мен това не ми харесва и нямам намерение да се преструвам, че ми харесва. Така че, ако те притеснява това, че не ти се подчинявам толкова лесно, приеми просто, че имаш лош късмет. Ако не ти харесва, винаги можеш да си тръгнеш.

— И това не мога — каза той. — Няма да си тръгна оттук, докато не се уверя, че си спокойна, докато не съм сигурен, че ще приемеш нещата и то с желание.

— Тогава можеш да започнеш да опъваш палатката си, досаднико, защото аз никога няма да приема подобни неща с желание

— каза тя. — Никога, разбираш ли? Все пак, тъй като нямам особен избор в случая, мисля, че ще приема.

Тя пое дълбоко дъх, за да поуспокои нервите си.

— Е, сега, какво е другото нещо, което умираш от нетърпение да стовариш върху мен? Става късно, уморена съм и бих предпочела да си отидеш.

Дейвид се поколеба за миг дали да започне с другия въпрос, или да го отложи за друг, по-спокойен момент, но реши, че трябва да нанесе удара, докато тя бе още зашеметена. Може би тя беше разярена в момента, но той имаше предчувствието, че след момент ще побеснее. Но по-добре беше да се свърши веднъж завинаги, докато все още той бе насыпал смелостта си.

— Добре — каза той. — Искам да ме изслушаши и тогава сериозно да си помислиш.

— Дейвид, може би в момента съм бясна, но все още съм разумна жена. Поне когато с мен се отнасят по разумен начин. Е, какви какво има.

Той пое дълбоко дъх и изстреля изречението си:

— Мисля, че ти и аз трябва да живеем заедно.

— Какво?

Тя скочи и се отдалечи от него, за да предотврати всеки негов опит да се пресегне и да я задържи.

— Искам ти и аз...

— Чух какво каза, по дяволите. Просто не мога да повярвам, че го каза. Точно ти.

— И въпреки това го направих.

— Да живеем заедно? Ние? Дейвид Балард, ти сигурно си се побъркал.

— Не съм. Знам, че в момента тази идея може да ти се стори малко наудничава, но те уверявам, че ако спреш и помислиш, в края на краищата ще се съгласиш, че това е най-разумното нещо, което можем да направим.

— Разумно? — Кортни почувства как във вените ѝ нахлува приток на енергия, който ѝ дава сили да действа. Тя започна бавно да обикаля масата за билиard, като ту се приближаваше към Дейвид, ту отново се отдалечаваше. — Нищо разумно няма в това. Господи, та това е глупаво, абсурдно, да не кажа направо нелепо, ето какво мисля.

— Кортни, моля те, седни отново тук. Нека да се опитаме да обсъдим...

— Ти и аз под един и същи покрив? — каза тя, крачейки погневно от всяко. — Господи, да бъда с теб в кантората е едно, но това е моят дом. Не можеш да се пренесеш тук. Няма да позволя да се пренесеш тук. А аз за нищо на света не бих се преместила в твоята ергенска бърлога. Боже господи! Жени, които влизат и излизат по всяко време на деня и нощта. И сега имам малко време за почивка, но тогава едва ли бих могла въобще и да помисля за спокойствие. Какво говоря, та аз бих полуудяла само за една седмица.

— Какви жени? — попита той и бавно се надигна от мястото си.

— Нали това представлява една ергенска бърлога? Място, където жените идват и си отиват, когато си поискат. Когато ти поискаш.

— В моя апартамент няма жени.

— Никога ли?

— Е, може би се е случвало да дойде една веднъж... или два пъти. Но това е всичко.

— И тя остана ли за през нощта?

Той помисли малко преди да отговори.

— Може би. Добре, вероятно е било така. Но дори и да е било така, това е изключение, уверявам те.

— Дори и да е било приключение за една нощ, това е много за мен, Дейвид. — Тя вдигна ръце в жест на внезапно самооткровение. — Но какво говоря аз? Та аз самата изобщо не се различавам от останалите. За бога, та аз също съм случайна жена, прекарала една нощ в стаята ти.

— Не е така.

— Е, добре, две нощи бяха. И ако това не е достатъчно лошо, мога да добавя, че аз дори бях в непознат град. Не е и ставало дума да прекарвам една нощ в тукашното ти жилище.

— Не ставай смешна. Не си случайна позната и никога не си била такава.

— О, така ли? Да не искаш да кажеш, че нашето приключение в Сан Франциско е имало значение за теб, че е нещо трайно?

— Би могло да е така. И не го наричай приключение, моля те. Не съм отишъл в Сан Франциско, за да те прельствям. Това просто се случи. Знаеш го толкова добре, колкото и мен.

— Не знам нищо подобно. Знам само, че в един момент бях на краката си, а в следващия бях по гръб в леглото с теб. И резултатът е в корема ми.

Дейвид нервно прекара пръст по яката на ризата си.

— Е, аз мисля, че все пак взех някои мерки.

— Някои — да — каза тя. — Имаше един-единствен презерватив и успя само да кажеш: „О, май е скъсан“.

— Да, така беше, по дяволите. Не е моя вината, че беше дефектен.

— По-скоро безкрайно стар. Но да оставим настрана възрастта му, ти трябваше да внимаваш повече. Не, аз трябваше да бъда повнимателна. Ако бяхме внимавали, това... — тя поспря краченето си напред-назад, колкото да посочи корема си — никога нямаше да се случи. Нямаше да ми се налага да напускам работата си и ти нямаше да стоиш тук и да ми разправяш, че било най-добре да живеем заедно. Да сме живеели заедно! Ха! Като че ли бих могла да искам да живея с женкар като теб.

Тя понечи да го заобиколи, но той я спря, сграбчи я за раменете и я обърна с лице към себе си.

— Нека веднъж завинаги изясним това, Кортни. Аз не съм и никога не съм бил женкар. Да, вярно е, че не съм женен. Имел съм годеници и в редки случай приятелки, дори и една-две любовници. Но поне е било по една наведнъж, а не на групи, пък и всяка подобна връзка е продължавала поне шест месеца. А една-две дори и по-дълго. С изключение на икономката ми, която идва два пъти седмично, никакви жени не влизат и излизат от апартамента ми по всяко време на деня и нощта, както ти се изрази. Налага ми се да работя, за да изкарвам пари. А това означава, че се нуждая поне от пет-шест часа сън нощем. Разбра ли ме? Сън, а не разврат. Не знам откъде или от кого си разбрала, че съм женкар, но грешиш. Това е безкрайно далеч от истината. По начало съм моногамен, като всеки друг мъж в Америка. Вярвам, че мога да открия някого и да бъда с него, докато поради никакви обстоятелства или промяна в отношенията ни не решим, че е по-добре да се разделим. И, въпреки че може да ти е трудно да го приемеш, аз силно вярвам в свещеността на брака. Нищо не би могло да ме направи по-щастлив от това да имам жена, дом и семейство, но досега това просто не е успяло да се случи. Аз съм на тридесет и осем

години, Кортни. Мисля, че съм се възползвал от жените, колкото съм могъл. Уморен съм да живея сам. Мразя това. Искам да се оженя и да имам семейство. Искам да се карам с някого за това, че трябва да кося ливадата в събота, да скучия плевелите и да водя навреме децата на неделното училище. Искам да стоя до полунощ или по-късно на Бъдни вечер и да сглобявам детски велосипедчета според инструкции, написани на японски. Искам да пътувам на дълги, шумни и уморителни ваканции с каравана, докато децата се боричкат на задната седалка. Искам го, Кортни. Искам го повече от всичко друго.

Той си пое дълбоко дъх и видя сълзите, които напираха в тъмносивите ѝ очи, при което разхлаби хватката около ръцете ѝ.

— И искам да го правя с теб.

Зашеметена от яростта му и дълбоката искреност на думите му, Кортни не можеше да направи нищо друго, освен да стои и да го гледа. Никога не си бе мислила, че това е възможно, но Дейвид Балард очевидно бе така самотен, както и самата нея. Самотата бе нещо, с което тя бе привикнала да живее, да се съобразява, да понася. Но сега, когато се беше докоснала до неговите най-дълбоки и сърдечни пориви, тя осъзна, че искаше същото, което искаше и той. Всичките кавги, главоболия, напрежение. Всичката радост, цялото щастие, и всичко това споделено.

— Но мисля, че първо трябва да живеем заедно — каза той, внезапно прекъсвайки приятните ѝ мечти. — Трябва да изprobваме дали сме съвместими някъде другаде, освен в леглото.

— Искаш да кажеш — да живеем платонически.

Платонически. Дейвид ненавиждаше звученето на тази дума и това, което тя изразяваше. Ако зависеше от него, той би предпочел да живее с Кортни като нормален мъж, да си ляга с нея всяка вечер, да спи до нея, да се събужда редом с нея всяка сутрин. Може би един ден те наистина щяха да живеят, по този начин. Но не сега. Не точно в този момент, нито в следващите седмици, както личеше по всичко. Той трябваше да ѝ докаже доста неща преди връзката им да се развие дотолкова и едно от най-важните неща бе да докаже себе си.

— Да, платонически — каза той. — Дори няма да се опитвам да спя с теб. Въпреки че знам, че ще го пожелая, няма да го направя. Джон Уелман казва, че наближава един момент, в който ще ти е доста трудно дори да спиш нощем.

— Така ли?

Това беше ново за Кортни. В този момент, единственото, което ѝ се искаше, беше да заспи и не виждаше никаква особена трудност да го направи. По-големият ѝ проблем беше да остане будна.

— Така казва той. Аз, разбира се, не бих искал да бъда причината за подобни затруднения. Знам, колко желан може да бъде сънят, когато си лишен от него. И ако не искаш да живееш с мен в моя апартамент, тогава, ако нямаш нищо против, аз ще се пренеса тук. — Той се поколеба. — Нали имаш стая за мен? Искам да кажа, нали къщата има три стаи?

— Да, но... — тя спря, преди да успее да му каже, че е превърнала, единствената свободна спалня в детска стая.

— Но какво? — попита той.

— Нямам легло, което да е достатъчно голямо за теб. Спомняш ли си, наскоро боядисвах стаята за гости.

— Да.

— Е, леглото, което е там, е твърде малко. Имам едно малко канапе в кабинета си, но ти си доста висок и краката ти ще висят от него.

— Ще се изненадаш колко добре мога да се свия, когато се налага — успокои я той, зарадван от неочекваната промяна в отношението ѝ и от това колко лесно тя бе възприела неговата идея.

— Не, Дейвид, прекалено малко е за теб. Просто не става.

Той прехвърли едната си ръка през рамото ѝ и я поведе извън залата за игри.

— Защо не ми позволиш да погледна и сам да преценя?

— Щом настояваш — каза тя.

— Да.

— Добре. Но да не кажеш, че не съм те предупредила.

Един до друг, те изкачиха стълбите към втория етаж. Когато стигнаха до кабинета ѝ, Кортни отвори вратата и запали лампата. Мека светлина озари домашното ѝ работно място. Стените бяха целите в рафтове с книги, а в центъра на стаята беше малкото ѝ бюро с компютър върху него.

— Да, разбирам какво имаше предвид — каза той, когато погледът му най-после попадна върху малкото канапенце в ъгъла. —

То може би е достатъчно да седне човек, но на него определено не може да се спи.

— Не искам да ти повтарям, че ти го казах и преди, но...

— Тогава недей. А другата стая, която нас скоро боядиса?

— Насам е.

В следващия момент Дейвид почвства как сърцето му щеше внезапно да се качи в гърлото му от вълнение. Вместо късното единично легло, което той очакваше да види, той откри една напълно обзаведена детска стая, боядисана в успокояващите нюанси на пастелно синьо и бяло. Тук имаше всичко, от което едно бебе би могло да има нужда след пристигането си вкъщи от болницата: бебешко легло, украсено със сини и бели дантелени волани, кошче на колелца, маса за преобличане с множество чекмеджета и малък четирикрилен гардероб. Дори завесите на прозорците и килимът, който плътно покриваше пода подсказваха голямата обич, която Кортни беше вложила в обзавеждането на стаята.

— Разбра ли какво имах предвид? — попита тя. — Мисля, че просто си твърде голям, за да успееш да спиш тук.

— Господи!

Дейвид преглътна буцата от емоции в гърлото си и застана зад Кортни. Той обви ръце около кръста ѝ и я притисна до себе си. Тя наистина беше работила доста. Жалко, че не бе и помислила да го включи в тази дейност.

— Сами ли направи всичко това?

— Не всичко. Ник и Кенди ми помогнаха да изнеса старите мебели. Леглото — това, на което би могъл да спиш, ако тази стая си беше останала за гости — сега е разглобено и е на тавана над гаража. Те ми помогнаха и за по-голямата част от боядисването, но останалото направих сама. Харесва ли ти?

— Дали ми харесва?

Искаше му се да я прегърне и да ѝ покаже колко му харесваше всичко и колко я обичаше, но се задоволи само да зарови нос в косите ѝ.

— Свършила си страхотна работа, Корт. Мисля, че стаята е чудесна.

И техният син щеше да расте тук. Или пък тяхната дъщеря, добави той мислено.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Къде си го сложила да спи?

По лицето на Кендис се изписа учудване, което я накара да спре, както вървеше между редиците закачалки с дрехи за бъдещи майки.

— Върху канапето в залата за игри — каза Кортни. — И не съм го слагала аз. Той сам *си избра* да спи там. Ако реши, че иска да спи в истинско легло, има си чудесно собствено такова.

— Да, в неговия апартамент — присмехулно изсумтя Кендис и продължи да разглежда дрехите. Тя побутваше закачалките една след друга, като всъщност не гледаше какво виси на тях. После внезапно спря. — Знаеш ли какво? Досега не го съзнавах, но ти си жестока и безсърдечна жена, Кортни Еймис.

— Как така?

— Ами, Дейвид има тежък ден в кантората, опитва се да балансира везните на правосъдието, после идва при теб вкъщи, надявайки се да намери малко нежност и топлота. И какво получава вместо това? Възможността да спи върху някакво старо канапе на буци в студената зала за игри.

— Ами! Как ли не пък студена? Та залата за игри е едно от най-топлите помещения в къщата. А и канапето няма буци. Всъщност, то е доста удобно. Знам, защото съм подремвала един-два пъти върху него.

— Да подремнеш следобеда е различно от това цяла нощ да се опитваш да спиш на него.

— Не го чух да се оплаква.

Като не намери нищо подходящо на закачалките пред себе си, Кортни се доближи до следващата редица.

Кендис също прехвърли, набързо дрехите, като в един момент докосна с корема си доста по-издущия корем на Кортни.

— Няма и да го чуеш. Горкият човек, той сигурно си мисли, че ако изрази и най-малък протест срещу начина ти на действие, ти ще го изхвърлиш.

— Е, ако не му харесва, винаги може да си отиде.

— Ето. Виждаш ли какво имах предвид? Това ако не е признак, че си жестока и безсърдечна жена, не знам какво е.

— По дяволите, Кенди. Това е моята къща, ти май го забравяш. Аз съм я купила. Аз плащам данъците и сметките си. И не съм го канила да се пренася при мен, той се самопокани.

— Знам, но поне можеш да си малко по-любезна.

— Любезна съм! Да не би да мислиш, че в момента, в който той влезе през вратата аз започвам да крещя по него? Е, не е така. Вечерите ни обикновено са доста тихи.

Всъщност, помисли си Кортни, те бяха почти на границата на пълната скука.

През трите седмици, в които Дейвид живееше при нея, те прекарваха вечерите по един и същи начин — вечеряха рано, а после заедно гледаха телевизия. А ако на никого не му се гледаше, Дейвид обикновено се качваше в кабинета на Кортни, за да поработи, а самата Кортни отиваше в стаята си да чете. Обратно на това, което мислеше Кендис, техните отношения с Дейвид бяха много цивилизовани. И изключително платонически. Жivotът ѝ с него я караше да подлудява, беше почти ад.

— Не спите ли заедно нощем?

Кортни бавно се извърна и погледна безизразно приятелката си.

— В моето положение? Не ставай смешна.

Кендис се изсмя.

— Аз съм в същото положение и това съвсем не пречи на Ник.

— При вас е различно. Вие с Ник сте женени. А ние с Дейвид не сме.

— А би могло. Ако ти не беше така дяволски упорита.

— Не съм упорита.

— Така ли?

— Да. Просто съм предпазлива и разумна. И Дейвид е такъв, ако искаш да знаеш. Искаме да сме сигурни, че сме подходящи един за друг, преди да се обвържем за постоянно.

Кендис хвърли подчертан поглед към набъбващия корем на Кортни.

— По-добре ще бъде да не чакаш прекалено дълго. Малкият ще се роди, без да знае как му е фамилното име.

— Не е „малкият“, а „малката“. А фамилното име ще бъде Еймис-Балард.

— С тире? И ти ще прикачиш на горкото дете фамилно име с тире?

— Разбира се, защо не?

Кендис сви горната си устна присмехулно и същевременно с отвращение.

— Ами, звучи малко снобски, ако питаш мен.

Кортни просто се ухили.

— Но аз не те питам.

— Да, така е.

— И предполагам, че знаеш какво означава това?

— Да се разкарар?

— Позна, скъпа ми Кенди!

— Мислиш ли, че тя подозира нещо? — попита Дейвид по-късно същия следобед. Той седеше зад бюрото си, телефонната слушалка бе пъхната между рамото и брадичката му, така че ръцете му да са свободни, за да рови из купищата съдебни протоколи, които преглеждаше цяла сутрин.

— Абсолютно нищо — каза Кендис. — И това би могло да ни докара неприятности.

— Как така?

— Господи, Дейвид! Ако тя разбере какво правиш — какво ти помагам да направиш — преди да си готов да ѝ го кажеш, тя ще се разсърди не на шега. Никой, а най-малко Кортни, не обича да заговорничат зад гърба му.

— Аз не заговорнича — каза той. — Аз просто се подготвям за неизбежното. Освен това, имам предчувствието, че тя ще бъде доволна. О, преди да съм забравил — свърза ли се с Елиз и Тони?

— Всъщност, Ели ми се обади тази сутрин.

— И?

— Ще дойдат. На Тони му е доста трудно, но е успял да направи някои размествания в програмата си за първи февруари. Ели спомена, че се говорело за ново преместване.

— Къде ще го прехвърлят този път? Според Кортни неговата компания вече го е изпращала във всички по-главни градове в Съединените щати, а също и в някои не толкова главни.

— Ели не беше сигурна. Или в Европа, за да отворят собствено представителство, или обратно в Далас.

— В Европа?

Дейвид отбеляза в съзнанието си, че трябва да направи проверка как вървят на пазара акциите на компанията, за която работеше Тони Джулиани. Предстоящо разрастване на бизнеса? Дори само слухът за това можеше да промени цената в някаква посока. И ако акциите скочеха нагоре, той би искал да е в изгодна позиция за действие.

— Така твърдеше тя. Честно казано, по-скоро ми се иска да се върнат обратно тук. Но мисля, че съм пристрастна. Аз харесвам Далас.

— Може би си права, но не мислиш ли, че перспективата за живееене в Европа е по-вълнуваща?

— Аз мога да открия достатъчно вълнение и тук, у дома. Не ми трябва да ходя в Европа за това.

— Като стана дума за дом, как върви търсенето на къща?

— Страхотно — каза Кендис.

— Намерихте ли нещо?

— Да, и няма да повярваш къде.

— Да не би да е онази къща, която се продава на съседната улица до Кортни? Знам, че тя ще е доволна, ако живеете наблизо.

— Не, не е тази къща.

— О, жалко.

Дейвид потисна разочарованието си от отрицателния отговор на Кендис. Той си помисли, че ако Кендис живееше наблизо, Кортни навярно би променила решението си да се захване отново с правото след раждането на бебето. Не че той имаше нещо против тя да се върне в кантората, напротив. Просто му се искаше тя да остане вкъщи и да бъде пълноценна майка докато тяхното дете тръгнеше на училище. Но той имаше силното подозрение, че това, което той би искал, нямаше особено значение за Кортни. Тя беше силна и решителна жена, която държеше да прави нещата по свой път. Все пак, ако той по някакъв особено дипломатичен начин успее да повдигне този въпрос, да я накара да възприеме неговия начин на мислене, може би пък щеше да успее да постигне своето.

— Не се натъжавай толкова. Това е нещо като комплект от добра новина и лоша новина. Чу лошата част, но ти остава да чуеш и добрата.

— Искаш да кажеш, че има и нещо добро около вашата къща?

— Да. Имаш ли свободна минутка? Знам, че си зает и не бих искала да ти отнемам повече време, отколкото можеш да си позволиш.

Той се вгледа в купчината бумаги пред себе си — тази работа никой не можеше да свърши вместо него.

— За теб, Кенди, имам цялото време на света. Казвай.

— Е, въпреки че въпросната къща не е на улицата, където живее Кортни, тя е в съседното каре. И ако всичко върви както досега, ние с Ник ще подпишем документите по прехвърлянето следващия четвъртък.

Нещата се развиваха все по-добре, помисли Дейвид и лицето му се проясни.

— Това наистина е добра новина.

— Да. И ние с Ник така мислим. От доста време търсим къща. Всъщност, от месеци насам. Той хареса онази къща на съседната улица до Кортни, но там имаше нещо, което аз не одобрих. И тогава попаднахме на другата — тази, която сега ще купуваме. Приказна е. Четири спални, три бани, огромна всекидневна с изглед — дръж се! — към басейна. Всичко изльчва разкош. О! Има и кухня, която би харесала дори на Кортни. Разбира се, не е голяма колкото нейната, но и аз не съм кой знае каква готвачка. Моите специалитети са предимно ястията от замразени храни и рибата туна. Предполагам, че затова Ник непрекъснато настоява да се науча да готвя. Той казва, че от време на време може да понесе моите ястия, но само от време на време — да речем веднъж на две години, или нещо подобно.

— Обзалагам се, че ако говориш с Корт, тя ще те посвети в някои от най-големите тънкости в кулинарното изкуство.

— Тънкости? — изсмя се Кендис — На този етап мисля, че е по-добре да се захвана с основите.

Кендис чу как иззвъня вътрешният телефон на Дейвид и попита:

— Трябва ли да привършваме?

— Като че ли трябва. Съжалявам.

— Не, не се извинявай. Не биваше да те беспокоя в службата.

— Няма нищо. Виж, защо аз да не ти се обадя по-късно и да обсъдим нашата малка изненада? По-подробно.

— Ще чакам. Чao.

Дейвид приключи разговора с Кендис, след което натисна мигащия бутон на телефона си.

— Балард.

— Здрави, аз съм.

Той се усмихна и се облегна назад, доволен от това, че чуваше гласа на Кортни.

— Здрави, как си?

— Ами, честно казано — малко съм потисната.

— Защо? — попита той непринудено, като ни най-малко не беше изненадан или обезпокоен от това, което твърдеше тя. В края на краишата, променливите настроения и леките депресии бяха част от състоянието ѝ. Поне лекарят бе казал така. Беше нещо свързано с хормоналното неравновесие, което предизвикваше нестабилност в настроенията и мислите ѝ. В един момент можеше да бъде усмихната и ведра, а в следващия момент беше възможно да избухне в сълзи. Но от друга страна, той познаваше жени, които не бяха бременни, а изпадаха в подобни кризи.

— Ами, преди малко исках да отида до магазина, но проклетата кола не можа да запали. Мисля, че нещо не е наред с акумулатора.

— Имаше ли проблеми, когато се прибираше от кантората към къщи?

— Не.

— Значи, на паркинга запали нормално?

— Да.

— Тогава не е от акумулатора. Вероятно е нещо друго. Но не се тревожи, ще го оправим. За какво искаше да ходиш до магазина?

Може би, за да напазарува и да му сготви нещо екзотично и вкусно за вечеря, надяваше се той.

— О, нищо конкретно. Просто исках да поизляза за малко.

— Но ти излиза тази сутрин.

Цели четири часа, помисли си той, си работила в кантората, по времето, когато всъщност би трябвало да си вкъщи и да си почиваш.

— Знам, но когато се прибрах, нямаше какво да правя и реших да поизляза.

Да купи нещо за бебето, може би. Дейвид поклати глава от недоумение. Ако тя продължаваше да купува дрехи и играчки, сигурно скоро щеше да се наложи да правят пристройка до къщата.

— Виж — каза той, — защо не ми дадеш списък на нещата, които искаше да купиш и аз ще ги взема на връщане.

— Не, не се беспокой.

— Не ме затрудняваш, наистина. Какво искаше да купиш?

Кортни се поколеба.

— Обещай, че няма да се смееш.

— Обещавам, разбира се.

— Нещо сладко.

— Само това ли? Нещо сладко?

— Е, не. Всъщност, щях да си купя един килограм шоколадови бонбони „асорти“, да ги донеса вкъщи и да се отдам на порока. Нали разбиращ, да се тъпча, докато гледам следобедния сериал по телевизията.

Кортни гледа следобедни сериали по телевизията? Дейвид успя да извърне глава от слушалката, за да не чуе тя как се изкикоти.

— Май добре стана, че колата не можа да запали, а? Тъкмо сега най-малко от шоколадови бонбони се нуждая.

— Скъпа, ако толкова силно ти се яде шоколад, аз...

— Не, Дейвид, няма. Поддадох се на едно неустоимо и натрапчиво желание, а не биваше. Достатъчно съм напълняла вече, а ми остават още три месеца. Кой знае как ще изглеждам на Коледа и Нова година. Всичките тези празненства. Всичките вкуснотии...

— Не е необходимо да ходим по празненства — каза той.

— Напротив. Някои от клиентите ни биха се обидили. Не можем просто да не отидем, те ще се засегнат.

— Техните чувства едва ли имат такова значение като твоите. Освен това, повечето от тях знаят, че си бременно. Ще ти влязат в положението.

Вместо отговор, тя въздъхна тежко.

— Виж — каза той, — нека поработя още малко и после ще се опитам да си тръгна по-рано. Довечера ще излезем, може да успеем да отидем на кино.

— Искаш да кажеш, че *ти можеш да успееш* да отидеш на кино. Спомняш ли си какво стана последния път, когато ходихме? Аз през

цялото време притичвах между салона и тоалетната, дори не разбрах за какво беше филмът.

— Тогава ще взема под наем някоя касета и ще я пуснем на видеото. А ако разсипем малко пуканки и кока-кола по пода, изобщо няма да усетим разликата.

Кортни се засмя.

— Добре. Успя да ме убедиш.

— Искаш ли да гледаш нещо по-специално?

— Нещо забавно.

— А някого, когото би искала да гледаш?

— О, както обикновено: Мел Гибън, Харисън Форд, Том Селек, Алек Болдуин...

— Да, знам. Кевин Костнър, Брус Уилис, Денис Куейд... Никога не мога да разбера какво намирате вие жените в подобни типове.

— Жените намират в тях същото, което мъжете виждат в Мишел Пфайфър, Мег Райън, Ким Бейсингър и Деми Мур.

— Да не забравиш и Кари Фишър и Мерил Стрийп — подсети я Дейвид.

— Опазил ме бог. Разбира се, че няма.

Дейвид замълча за момент, слушайки дишането на Кортни. Този обикновен звук го успокои повече, отколкото предполагаше. После вниманието му бе привлечено от купищата книжа, натрупани върху бюрото му.

— Слушай, по-добре да се захващам за работа. Колкото по-скоро свърша тези неща, толкова по-скоро ще се прибера вкъщи при теб.

— Внимавай — каза тя. — Започна да вали преди малко. Вероятно следобед движението ще бъде убийствено.

— Добре, ще внимавам. До скоро, скъпа.

— До скоро.

Той бавно постави слушалката. Кога ли и тя щеше да започне да употребява любезни обръщения към него, както той правеше? Той не очакваше да чуе „любими“ или пък „единствени“, но все пак от време на време едно „скъпи“ би било приятно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дейвид отключи с ключа, който му беше дала Кортни и влезе, но в къщата беше съвсем тихо. Прекалено тихо, според неговите разбириания. Той отвори уста, за да я повика, но успя да спре, преди да произнесе името ѝ. Може би е горе в спалнята и си почива, помисли той. Ако беше така, не би искал да я беспокои. Нямаше значение, че предишната нощ тя го бе обезпокоила.

Това не зависеше от нея. Докато лежеше на канапето в игралната зала и се опитваше да спи, усещаше как тя непрекъснато снове напред-назад между стаята и банята, което изобщо не му позволи да заспи през нощта.

Как ли се чувства тя, помисли той и поклати глава, след което отнесе в кухнята книжната торба пълна с кулинарни изненади. Тя не можеше да спи точно когато имаше най-голяма нужда от сън, но въпреки настояванията му да намали натоварването си, продължаваше да работи без почивка. В крайна сметка, да бъдеш жена, при това бременна, вероятно не беше кой знае колко забавно.

Когато прибра всички храни в хладилника, Дейвид се качи на горния етаж, ослушвайки се за някакъв звук от Кортни. Когато минаваше покрай кабинета ѝ, той хвърли един поглед вътре, но видя, че няма никой и в този моментолови някакво слабо хленчене откъм края на коридора. Той ускори стъпките си, които потъваха в дебелия килим и стигна до полуоткрехнатата врата на спалнята. Едно побутване с ръка бе достатъчно тя да се отвори напълно.

Кортни седеше на ръба на леглото, облечена в хавлия, която не беше напълно загърната. Главата ѝ бе почти така отпусната, както и влажните ѝ коси, а раменете ѝ се тресяха от плач.

Първата мисъл, която мина през главата на Дейвид беше, че е станало най-лошото — че тя е започнала да ражда преждевременно. Той хвърли шлифера и куфарчето си на пода и се втурна към нея.

— Корт! Скъпа! Какво има?

— О, Дейвид — каза тя, а по бузите ѝ се търкаляха сълзи, — всичко е толкова безнадеждно.

— Кое?

— Аз. Махни се. Не ме гледай.

— Няма да се махна, докато не ми кажеш какво е станало. Да не би да се е случило нещо с бебето?

— Не! Нищо ѝ няма, глупчо. За бога, нали имаш очи. Не можеш ли да видиш какво ми има?

— Наранила ли си се? Да не би да си паднала, или нещо друго?

— Де да беше така просто!

— Корт, престани да плачеш. Моля те. Започваш да ме плашиш. Кажи какво има.

— Аз съм дебела и грозна — ето какво има. Дрехите ми не ми стават вече. Виждаш ли? — Тя се опита ядовито да притвори хавлията върху издутия си корем, но не успя. — И не стига това, ами мога да видя краката си, само когато съм седнала. А не мога да направя и нищо с косата си. Виж я. Прилича на някаква проскубана изтрявалка, която е залепена за главата ми. По кожата ми има петна и... О, Дейвид!

— Какво?

Тя най-после вдигна поглед към него, а лицето ѝ се изкриви в измъчена гримаса.

— Имам ивици по кожата.

Ивици по кожата? Значи *това* беше нейният проблем! *Това* я беше разстроило толкова много!

— Да, големи, грозни, тълсти ивици. Не знам как са се появили. Сигурна съм, че ги нямаше вчера, когато се къпах, но сега са се появили.

— Къде?

— По корема ми. Къде другаде очакваш да бъдат?

— О, скъпа. — Той я обви с ръце и я притисна към себе си. — Не ме интересува дали имаш ивици по кожата.

Тя опря ръцете си върху гърдите му и се опита да го отблъсне от себе си, но той не искаше да я пусне.

— *Теб* може и да не те интересува, но мен ме интересува. Толкова усилия полагах да не се получат такива ивици. Сигурно съм измазала поне няколко килограма най-скъпи кремове досега. Надявах

се, че ще ги избегна, но май съм си изгубила и времето, и парите. — Тя отново го отблъсна. — Ще ме пуснеш ли?

— Защо? Аз само съм те притиснал до себе си.

— Да, знам. Ако си спомняш, така започна всичко.

Това бе в крайна сметка причината, довела до появата на тези ивици, помисли си тя. Малко прегръдки, малко целувки, малко търкаляне между чаршафите и ето я сега — коремът ѝ беше толкова голям, че вече почти бе забравила как изглеждат краката ѝ, а на всичкото отгоре този огромен корем бе покрит с розови ивици.

— Никога вече няма да мога да нося бикини.

— Кой го казва?

— Аз го казвам. Да не мислиш, че искам хората да ме гледат с тези белези? Вероятно децата ще се плашат от мен.

— Това не са белези, Кортни.

Дейвид бавно прокара ръката си върху корема ѝ, разтваряйки хавлията ѝ. После сведе поглед и видя целомъдреното ѝ бельо. Допреди няколко седмици то може би ѝ беше по мярка, но сега се бе съмкнало доста под тежестта на издущия корем, така че разкриваше пъпа ѝ. Той плъзна ръка малко по-надолу и видя „ужасните белези“ — три тънки розови ивици, подаващи се над колана ѝ.

— Как тогава ще ги наречеш?

Ивици, помисли си той. Те наистина бяха истински ивици по кожата. Но той знаеше, че ако ѝ каже истината, тя можеше да се разстрои още повече, а и без това беше достатъчно притеснена.

— Доказателство за живот — каза той след известно колебание.

— Безценен живот.

— О, престани да ме гледаш и се махни.

— Не, няма да се махна заради никакви си малки чертици върху корема ти. Аз мисля, че те са прекрасни.

Тя изохка недоверчиво.

— Ами, глупости.

— Не, не са глупости. Прекрасни са, аз ти го казвам.

И за да подсили искреността си, той наведе глава и постави лека целувка върху всяка от трите ивици.

— Престани — каза тя, но протестът ѝ бързо загълхна, тъй като топлото докосване на устните му върху кожата ѝ развълнува нервните ѝ окончания. Тя не бе получавала подобни дози внимание от негова

страна от доста месеци насам и това очевидно ѝ се беше отразило. Дейвид готвеше за нея, пазаруваше заедно с нея, посещаваше ежеседмичните занимания за подготовка на бъдещите майки, двамата ходеха заедно на обществени и уединени места, но никога не бе опитвал да се сближи дотолкова с нея. И сега, когато го направи, тя не знаеше как да постъпи, какво да каже, как да реагира.

— Защо? Неприятно ли ти е?

Той увеличи леко натиска върху едното си рамо и успя да я избута назад. Щом успя да я качи изцяло върху леглото, той легна до нея и ръката му нежно започна да гали корема ѝ, като пръстите му достигаха дрехите ѝ, а даже и по-надолу.

— Не е неприятно — каза тя. — Но ще стане.

— Моите целувки и нежности ще те накарат да се чувстваш зле?

— Не, лежането в това положение ще ме накара да се чувствам зле. — Само след момент тя изстена шумно и болезнено. — Точно така. Ето че се започва.

— Какво?

— Гърбът ми. Не мога да лежа неподвижно на него повече от секунда или две без прекъсване.

— Тогава се обърни. Ето, дай да ти помогна.

Той бързо се отдръпна към края на леглото, за да ѝ направи място да се претърколи настрани. Тя понечи да се обърне, но хавлията ѝ се разтвори и това накара сърцето му почти да замре и нещо да го присвие при вида на пристегнатите ѝ гърди.

Е, грешката си беше негова, реши той. Той настояваше тя да се измества и сега трябваше да си понесе последствията. Той едва се въздържа да не изстене. Да лежи до нея и да я държи в ръцете си бе доста непоносимо за мъжествените му пориви, но пък да я гледа в този вид и да не може да предприеме нищо, направо можеше да го изкара отвъд границата на здравия разум. Как само се беше променила! Не само в големината на корема, но и в големината на гърдите. Господи, колко големи бяха станали! Струваше му се, че са поне два пъти по-големи, отколкото преди пет месеца. Но най-голяма промяна бе настъпила във връхчетата им. Те бяха сменили цвета си от много бледорозов до предизвикателно чувствено тъмно розово.

— Искаш ли да ти разтрия гърба? — попита той с дрезгав и чувствен глас. — Спомняш ли си, че инструкторът в последния час по

подготовка за раждането ни каза, че това е полезно за теб, че ще те накара да се чувствуаш по-добре?

— Може, но не натискай много.

Тъй като той бе с лице към нея, беше му лесно да се протегне и обвие ръка около кръста ѝ. Докато пръстите му започнаха да масажират извивката на гръбнака ѝ, той видя как очите ѝ се притварят, устните ѝ се открепиха и дълбоко от гърлото ѝ се изтрягна леко сладостно стенание.

— Добре ли е? — попита той.

— Много по-добре. О, Дейвид, само ако знаеше...

Само ако знаех? Само ако тя знаеше, помисли си той. Той бе живял сам почти толкова дълго, колкото и самата тя. Не поради липса на възможности, а по-скоро поради нежелание да се обвърже. По необясними за самия него причини, жените, с които той бе общувал, просто не му бяха харесвали достатъчно. Но Кортни сега... тя беше различна. Тя му харесваше по най-първичен начин, дори и сега, въпреки състоянието си.

Той осъзна, че беше необходим само един малък знак от нейна страна, че иска да се люби с него и той с готовност би консумирал повторно връзката им. В момента тя обаче просто не беше в такова настроение. Най-малкото, чувствуващо се доста дискомфортно.

Той лежеше с ръка, сгъната под главата си, вместо възглавница, а с другата си ръка продължаваше да масажира гърба на Кортни. Пръстите и палеца му с нежна сръчност действаха от двете страни на гръбнака ѝ и той усещаше как напрегнатите мускули бавно се отпускат. Ако можеха завинаги да останат легнали по този начин, Дейвид бе сигурен, че това би го направило щастлив и доволен.

Той вдигна поглед от пищната ѝ гръд, и го спря върху лицето ѝ. Каква красива гледка, помисли си той. Естествено, дългите ѝ гъсти мигли бяха прихлупени върху високите ѝ скули. Цветът на кожата ѝ беше съвсем равномерен, като само на няколко места имаше едва загатната розовина. Устните ѝ бяха пълни и предизвикателни. Той не можеше да открие никакви следи от предишното напрежение, тъй като тя неочеквано бе заспала.

Внимавайки да не я събуди, той се претърколи и стана от леглото. Би могъл да прекара следващите няколко часа — а дори и дни — просто като лежеше до нея и я гледаше, възхищавайки се на

красотата ѝ, мечтаейки за бъдещето, което те можеха, или пък не можеха да имат заедно, но знаеше, че тя има нужда от почивка. Найдобре беше да я остави на спокойствие, реши той, и се насочи към вратата.

Два часа по-късно Дейвид вдигна поглед от вестника, който четеше, седнал до кухненския бар и видя Кортни, застанала на вратата на кухнята. Тя бе пооправила косата си, беше си сложила малко грим и бе облечена в прилепнали панталони и широка блуза, които по-скоро подчертаваха, отколкото прикриваха състоянието ѝ.

— Успя ли да подремнеш? — попита той.

— О, да — отвърна тя. — Май съм имала нужда от сън повече, отколкото мислех. В един момент бях будна и нещастна и последното нещо, което си спомням, е, че се събудих от съня си.

— Сутринта имаше доста работа в кантората, а после си се върнала и вероятно си свършила доста работа тук. Затова беше толкова изтощена. Трябва да караш по-леко, Кортни. Трябва да си доставяш повече удоволствие.

— Май в последно време само това правя. Но като говорим за доставяне на удоволствие... Казвали ли са ти някога, че страхотно разтриваш гърбове?

— Е, не току-така ми казват Дейвид „магическите пръсти“.

— Кой? — попита тя, докато той стана от мястото си и отиде да види какво ври на печката. — Кой ти казва така?

— О, откъде да знам? Просто някои хора.

Вероятно жени? — зачуди се Кортни. Но тя бързо изтика този въпрос в задните кътчета на съзнанието си — там, където му беше мястото. Не бе нейна работа да се занимава с жените от неговото минало. Това си беше негова работа, а не нейна.

И тогава тя забеляза множеството извадени върху шкафовете тенджери и тигани.

— Ти си приготвил вечерята?

— Да. Трябва да ядем нещо.

— Но тази вечер беше мой ред. Ти готви снощи.

— Това, че ще сготвя две вечери една след друга няма да ме умори. Освен това, аз обичам да готвя. Поне в твоята кухня. Повярвай

ми, да забъркаш някакво ястие на това място е радост, а не мъчение. Ти имаш всякакви кухненски съдове и прибори, даже и такива джунджурии, които нормалните хора почти не знаят за какво служат.

— Май тайната ми е разкрита, а? — каза тя, прикривайки усмивката си.

— Каква тайна?

— Аз съм маниачка на тема кухненски уреди, Дейвид.

Той се засмя.

— Е, има и по-лоши неща. Я си представи, ако си падаше по дизайнерски рокли или картини на деца с големи и тъжни очи. — Смехът му заглъхна, когато отвори едно чекмедже, откъдето извади някакво дървено съоръжение, дълго около петнадесет сантиметра, със заоблена дръжка в единия край и назъбено острие в другия. — Тъй като си специалистка в областта на кухненските прибори, кажи ми какво, по дяволите, е това. Всеки път, когато отворя това чекмедже, то веднага се напъхва в ръката ми, като че ме моли да го използвам за нещо.

— Това е свредел за лимони. Помага да се изстиска сока от лимоните много по-лесно, ако го правиш на ръка.

— О! А тази джунджурия? — Той посочи друго съоръжение, което приличаше на тъп нож с плосък край, по който имаше миниатюрни дупчици.

— Това е ренде за кората на цитрусови плодове. Вместо да се реже кората на лимоните заедно с горчивата бяла част, се използва този уред и се получава само кора. Чудесни малки стърготини.

— Да, във всяка кухня би трябало да има поне два такива уреда. Въпросът е дали го използваш.

— Да, когато ми трябват тънки стърготини от кората на цитрусови плодове.

— Предполагам, че не е много подходящо за белене на картофи?

— Не толкова, колкото моята картофобелачка.

— Имаш ли такава?

— Въщност, имам дори две. Едната само бели, а другата бели и издълбава.

— О! Издълбава картофи?

— Не, издълбават се ябълките, а не картофите. Е, може картофите, ако искаш да ги пълниш. Но аз я използвам предимно за

ябълки.

— Пълнени картофи? Това звучи интересно.

— Напомни ми, да ти сготвя някой път.

— Непременно. Но не тази вечер. Сега ще опитаме един от моите специалитети.

— Пържола с печени картофи?

— Не.

Тя подуши въздуха, но долови само острото ухание на подправки.

— Май не е и рибата на скара, която готви миналата седмица.

— Не е, но става топло.

— Нещо тестено?

Той се ухили и помръдна вежди предизвикателно.

— Става все по-топло. Опитай пак.

— Макарони?

— О, вече е съвсем горещо. Какви макарони?

— Спагети?

— Съвсем близо си, почти ще се опариш. Изведнъж устата ѝ се изпълни със слюнка.

— О, Дейвид, да не искаш да кажеш, че си сготвил фетучини „Алфредо“?

Той просто наклони глава на една страна и ѝ се ухили скромно.

— Наистина ли? Господи, любимото ми ястие.

— Знам, затова го направих.

— Но не трябваше. Не бива да ям такива силни хrани. Всичкото масло и сметана, които се слагат в тези макарони — фетучини „Алфредо“... Ще стана цял тон докато се роди бебето.

— Хайде, хайде, малко по-силна храна от време на време няма да ти навреди. Освен това, няма да ядем само макароните. Направил съм и салата. Защо не седнеш, а аз ще сервирам.

Тя се обрна с намерението да направи точно така, както той бе предложил, но един поглед към масата беше достатъчен да я спре. Той бе сложил на масата най-хубавите ѝ съдове от порцелан и кристал и най-скъпите ѝ сребърни прибори. В центъра имаше букет с цветя, а от двете страни — свещи.

— Кога направи всичко това? — попита тя.

— Докато ти спеше.

Той се беше върнал вкъщи след напрегнат ден в кантората, бе успял да разсее нейното лошо настроение, да ѝ направи най-хубавия масаж, който някога ѝ бяха правили и все още имаше енергия да слага маса и да готви вечеря? Този мъж бе истинско съкровище, помисли си тя като притегли един стол и седна. Не, дори нещо повече. Той беше рядък скъпоценен камък и всяка жена с ум би се опитала да го върже за себе си светкавично.

Тогава какво те задържа? — попита едно гласче в съзнанието на Кортни. Тя беше жена с ум. Защо не се опитваше да го върже? Защо не престанеше да се насиљва да му намира недостатъци, вместо просто да го приеме такъв, какъвто беше?

Лекотата, с която Дейвид се движеше в кухнята ѝ, я накара да почувства зараждането на някакво странно чувство у себе си. Отначало тя помисли, че вероятно това са движенията на бебето. Но после осъзна, че детето нямаше нищо общо с това. Чувството си беше съвсем нейно.

Господи, помисли си Кортни, тя май се влюбваше в него. Работеше в една и съща кантора заедно с него вече две години, бяха прекарали заедно една незабравима седмица в Сан Франциско, а скоро щеше да роди неговото дете. И въпреки това, тя едва сега осъзна, че го обича.

— Почакай само да видиш какво съм приготвил за десерт — каза Дейвид, като донесе две чинии със салата, едната от които постави на масата пред Кортни.

— И десерт ли си направил? — попита тя леко.

— Не, не съм го направил. Купих го.

Ако само Дейвид знаеше за открытието, което тя бе направила преди малко, помисли Кортни.

Да, ако знаеше, ако ти му беше казала, обади се оптимистичния ѝ вътрешен глас, може би щеше да бъде толкова изненадан, колкото и ти самата. А вероятно би могъл да те изненада с реакциите си.

Но ако той нищо не подозира, обади се пессимистичния братовчед на вътрешния ѝ глас, горкия човек би могъл да се изплаши до смърт, би могла да го отблъснеш завинаги. И тогава какво ще правиш?

От друга страна, намеси се отново пронизителния оптимистичен гласец, той може изобщо да не се изплаши. Замисляла ли си се някога,

че той може би очаква от теб някакъв знак за твоите чувства? А?
Хрумвало ли ти е такова нещо?

Имаше един-единствен начин това да се изясни, реши Кортни, събирайки цялата си смелост, която щеше да ѝ бъде необходима, за да му го каже.

Но необходимостта да сподели с Дейвид внезапното си и зашеметяващо откритие, своята вътрешна радост от това, че той бе толкова мил и добър към нея и трепета, че трябваше да се разкрие, натежаха внезапно върху вече поотпуснатите ѝ усещания. Неочаквано в очите ѝ започнаха да напират сълзи. Изплашена, че отново може да избухне в ридания, тя сграбчи салфетката си, бързо я разтвори и покри лицето си с нея.

— Хей, какво има? — каза той, като се протегна и я прегърна. — Да не би да казах нещо нередно?

— Не, разбира се, че не. Вината не е в теб, а в мен. Всичко това, което ти направи... Толкова си мил, Дейвид.

— Е, благодаря, но това не е повод да плачеш, нали така?

— Напротив. Ти правиш толкова много. Искам да кажа, че работиш по цял ден, после се прибираш и трябва да продължиш да работиш. А аз напоследък само хленча, стена, оплаквам се, плача и...

Той я притегли към себе си.

— Няма нищо, скъпа. Всичко е наред, разбирам те. Ти просто си затруднена, това е всичко. Щом се роди бебето, всичко ще бъде пак както преди.

— Там е работата, Дейвид. — Тя свали салфетката от очите си и силно издуха носа си в нея. — Нищо няма да е както преди. Всичко ще бъде различно.

— Е, това не е чак толкова лошо, нали? Всяко нещо рано или късно се променя, нали така?

— Предполагам.

Но дали и той щеше да се промени? Щом се появеше бебето, дали той щеше да престане да идва всеки ден и да се мярка само през уикенда? Дали щеше да продължи да бъде тук, когато тя щеше да има нужда от него? Господи, тя силно се надяваше, това да е така. Но можеше и да стане другояче, ако той не узнаеше какво изпитва тя към него. А можеше и да избяга, ако разбереше какви са чувствата ѝ...

— Харесвам те, Дейвид. Много те харесвам. Нали го знаеш?

Харесва го? Съвсем неочекваното ѝ признание естествено го изненада силно.

— Всъщност — каза тя, отхвърляйки всичките си мисли за предпазливост, — мисля, че дори малко съм влюбена в теб.

— Така ли?

Тя кимна със сведен поглед, стараейки се да не го гледа, изпитвайки страх от това, което щеше или нямаше да види.

— Е, предполагам, че да ме обичаш малко е по-добре, отколкото изобщо да не ме обичаш.

Безизразният му и леко разочарован глас накара Кортни да вдигне очи. Дали това, което видя в погледа му, беше болка? Нима го беше наранила? Определено ѝ се струваше така. И ако беше така, тя бързо трябваше да поправи стореното, заради себе си и заради него. Трябваше да го накара да разбере какво бе искала да каже, но не по прекалено агресивен начин.

— А ако те обичам не малко, а повече? Тогава какво ще кажеш, Дейвид?

Той я изгледа мълчаливо и продължително и в него проблесна надежда.

— Ако казваш това, което си мисля, че казваш, а Господ ми е свидетел, че се надявам да е така, това ще бъде обвързване за цял живот, Кортни. И за двама ни.

Смесица от страх и радост заплашваше да я завладее.

— Дейвид?

— Не го казвай, ако наистина не го мислиш. Искам първо да си сигурна за себе си.

— Мисля, че съм сигурна. А ти?

Той внезапно избухна в смях. После се взря в тавана и отметна назад, а после и напред хубавата си глава, замаян от недоверие.

— О, скъпа, аз съм абсолютно сигурен, че те обичам още от самото начало. Дори преди да ми кажеш, че ще имаме дете.

— И в Сан Франциско ли?

— Преди това. Сан Франциско беше глазурата на тортата. Това ми помогна да видя нещата по-ясно, по-фокусирано.

— Но ти никога не си казвал нищо.

— Кога съм имал време? В кантората имахме късмет, ако успеехме да присъстваме на едни и същи събрания, или да се разминем

в коридора. По цял ден тичаме и работим за други хора. А когато не сме били в кантората, в редките случаи, когато сме попадали на някакви събирания, и там никога не сме били сами заедно. На коледни празненства, на сватбата на твоята приятелка Елиз, където ти ме подмами.

— Ти имаше смокинг. Трябваше ни мъж със смокинг, за да се изравни бройката на шаферите.

— Знам. Но дори и когато ме покани на вечерята в твоята къща преди време, около нас пак имаше купища хора.

— Не чак толкова. Моята къща може и да е голяма, но нямам място в трапезарията чак за толкова много хора.

— Е, знаеш какво имам предвид. Става дума за това, че ние никога не сме имали възможност... докато не разбрах, че заминаваш за Сан Франциско да уреждаш нещата по сключването на сделката с Брайънт.

Внезапно просветление я осени.

— Ти нарочно ли дойде там?

— Разбира се! Знаех, че можеш да се справиш с нещата и без чужда помощ. Никога не съм се съмнявал в това. Но прецених, че това може да бъде единственият шанс да бъдем заедно сами. И ако не беше онова земетресение, или трус, или каквото и да беше това, по дяволите, щяхме пак да сме в същото положение, както и преди да заминем. Да се виждаме в кантората, да те гледам, да се опитвам да те опозная. Господи, говоря като някой гимназист, влюбен в училищната кралица на красотата.

Така звучеше, но тя не му го каза. За нея способността на един достолепен адвокат все още да умее да проявява чувства и несигурност в личните си взаимоотношение бе доста привлекателно качество. Привлекателно и много, много мило.

— Можеше да ми се обадиш и да ме поканиш да излезем, нали?

— А ако го бях направил, щеше ли да се съгласиш да излезеш с мен? Ти — „праволинейната“ мис Кортни Еймис?

— Не съм чак толкова праволинейна. Какво те накара да мислиш така?

— Не какво, а кой? Боби Бушнел. Той се изтърва да каже на едно събиране, че веднъж те е поканил на среща, а ти си го отрязала. Казала

си му, че срещите противоречат на административната политика на кантората.

— Казах му го, защото не исках да излизам с него. Той е добро момче, мисля, но просто не е мой тип. Освен това, с теб беше по-различно.

— Как така?

— Ами, ако излезех с теб, това наистина би било нарушение на правило номер едно на кантората за прекаленото сближаване на служителите. Но според мен правилата, особено глупавите, са създадени, за да бъдат изпробвани, престъпвани и нарушавани.

Дейвид сложи едната си ръка върху корема ѝ, а с другата я прегърна през раменете.

— Е, добре, ние нали нарушихме това правило? Направо го смазахме.

Той приближи лицето ѝ до своето и устните му се допряха до нейните. Кортни не се опита да се измъкне, тя просто се остави на това безкрайно приятно усещане. Крайно време беше, реши тя, да си позволи малко удоволствие. Време бе да започне да получава нещо приятно от тяхната връзка. Всъщност, време беше и за Дейвид. Да живеят заедно и да не се доближават един до друг, когато в действителност и двамата го искаха, бе доста мъчително. Но като че ли тези дни вече отминаваха.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Доктор Уелман ще убие и двама ни — каза Кортни по-късно. Тя седеше до Дейвид на канапето в залата за игри, тялото й бе допряно пълтно до него и двамата гледаха видеокасетата, която той беше взел. — След онези фетучини, а сега и това... Вероятно съм качила поне пет-шест кила. А определено не трябваше да става така.

Но за да покаже колко я е грижа за шестте килограма в повече, тя се впусна да опитва изненадата десерт на Дейвид — килограм шоколадови бонбони „Годайва“, които бяха сложени на коленете му. Тя намери един вкусен бонбон, завит в златисто фолио, взе го и разтвори хартията.

— Не се притеснявай — успокои я той. — В книгите пише, че в последния месец на бременността единственото занимание на бебето е да трупа килограми.

— Е, това се отнася за следващия месец, а какво да правя сега? Просто да продължавам да ям ли?

— В разумни граници. Той леко я потупа по корема. — Искам малкия вътре да е здрав и щастлив.

— Щастлив? Дейвид, със скоростта, с която се тъпча, това бебе ще се появи на бял свят застанало на краката си. Тогава ще видиш колко щастлива ще бъде тя.

— А ти? Ти ще бъдеш ли щастлива?

— Как мислиш? Щом свърши всичко това, ще бъда направо в екстаз.

— Да не искаш да кажеш, че нищо друго не ти трябва? Имаш всичко ли?

Би било чудесно да придобие отново предишната си фигура, помисли си тя, но знаеше, че той не говори за това.

— Какво друго ми трябва?

Дейвид пое дълбоко дъх и най-после изрече въпроса, който го измъчваше от месеци насам:

— А какво ще кажеш за съпруг?

Тя се обърна и го погледна стреснато. Въпреки че не беше сигурна защо трябва да бъде стресната. Тя си знаеше, че рано или късно въпросът ще бъде поставен. Просто не бе очаквала това да се случи тази вечер.

— Е? — попита той.

— Това предложение ли е?

— Да. Искаш ли да падна на колене и да го повторя?

— Не. Ако се преместиш, ще трябва и аз да се местя, а така удобно съм седнала...

— Кажи тогава? Ще се омъжиш ли за мен?

— Сигурен ли си, че наистина искаш да ти отговоря?

— Едва ли някога съм бил по-сигурен.

— Добре тогава — може и да не е много романтично, но: да, ще се омъжа за теб.

Романтично ли? Дори на нея ѝ се струваше плоско, безизразно, прекалено рязко и суховато.

— И няма да помислиш за развод веднага след като се роди бебето?

— Защо трябва да правя подобни неща? Как въобще можа да си го помислиш?

— Защото спомена нещо подобно в деня, когато ми каза, че си бременна. Спомняш ли си?

— Така ли беше?

— Да, мадам, така беше.

— О — махна тя снизходително с ръка, — вероятно съм била много изплашена. Не знаех как ще приемеш новината за предстоящото си бащинство и не исках да се чувствам заклещена в ъгъла, като че се опитвам да те хвана в капан. Казах го просто, за да ти дам възможност да се измъкнеш по-лесно.

— И това ли беше единствената причина? Наистина ли не искаш развод веднага след това?

— Не. А ти?

— Господи! Не! Щом веднъж се оженя, ще остана женен.

— В беди и радост, за добро и лошо, в ад и рай?

— Позна, скъпа.

— Добре, защото това е и моята представа за брака. — Тя въздъхна и се отпусна на рамото му. — Господи, ако знаех, че ще е

толкова просто да приема предложение за женитба, щях да го направя преди години.

— Не, не би го направила. Защото преди години мен ме е нямало. Радвам се, че си изчакала. — Той леко се извърна и я целуна по устните, вкусвайки шоколада и нуга-крема, които тя бе погълнала заедно с бонбоните. — Сега... за сватбата.

— Каква сватба?

— Нашата, разбира се.

Едва ли Кортни можеше да бъде по-зашеметена от репликата на Дейвид. После тя се замисли и се поотпусна.

— О, имаш предвид церемонията?

— Да. — Е, предполагам, че можем да се вмъкнем в кметството по време на обедната почивка и да...

— Не, няма да се вмъкваме в кметството по време на обедната почивка. Ще го направим както трябва.

— Дейвид, не можем.

— Защо?

— Та аз съм бременна в седмия месец, ето защо. Не се шият сватбени рокли за...

— Напротив.

— ... за жени с моите размери. Откъде знаеш?

— Нека просто кажем, че съм помолил една приятелка да провери някои неща и да забравим за това.

— Една приятелка ли?

— Да, така казах.

— Аха. А аз познавам ли я?

— Хайде сега, Кортни, нека не започваме!

— Ти започна тази тема. Искам да разбера.

— Е, добре, познаваш я — призна той неохотно.

— Руса, със сини очи, прилича на манекенка и е омъжена за италиански рекламиен агент?

Когато той не отговори, а просто се зазяпа в екрана на телевизора, Кортни без съмнение разбра коя беше неговата съучастничка.

— Кенди? Ти си изпратил Кенди да обикаля магазините в града и да търси сватбени рокли за бъдещи майки?

— Да. И се оказа, че има такива рокли. Какво толкова?

— Вероятно това е било страхотно вълнение за нея?

— Тя нямаше нищо против. Всъщност, тя предложи да го стори. Не съм я молил. Определено не се наложи да ѝ извивам ръката.

— Да, сигурна съм. Пазаруването е нейното хоби. Не, то е нейната страсть. Никога не може да откаже нещо, което дори и бегло наподобява тази дейност. Всъщност, Кенди дотолкова обича да пазарува, че тя би предпочела да живее в търговски комплекс, ако, разбира се, съпругът ѝ, Ник, се съгласеше да се премести заедно с нея.

— Спести си сарказма, Корт. Тя само искаше да помогне.

— Въпросът е в какво друго ти е помогнала, за което аз не знам.

— За какво става дума?

— За сватбата, Дейвид. За нашата сватба. Тази, която ти искаш.

Той се изкашля — признак на нервност, който Кортни досега не беше забелязала.

— Ами... всъщност, във всичко.

— Всичко ли?

— Да, почти.

— Цветята, църквата, музиката, моята рокля... даже и списъка на гостите?

— Не. Още не сме обсъждали гостите, но работим върху това. А за роклята трябва ти да решиш. Последният път, когато говорих с Кенди, тя ми каза, че е подбрала няколко модела, които можеш да огледаш и пробваш и да си избереш, ако излезете двете заедно в събота...

Кортни поклати глава, чудейки се как успява да е толкова спокойна и щастлива, когато би трябвало да е отчаяна и дори ядосана. По всяко друго време и във всяка друга ситуация, ако някой се бе опитал да вземе някакво решение вместо нея, тя би почервеняла от гняв и би му прочела конското, без каквото и да е колебание. Но този случай беше различен. Тук Дейвид беше взел решенията и тя бе съвсем сигурна, че той го е направил с най-добри намерения и с желанието да улесни продължителните приготовления около сватбата.

— А твоят смокинг? Пазиш ли го още?

— Да, но мисля да си поръчам нов. Нали знаеш как е в поговорката: „Нещо старо, нещо ново, нещо назаем, нещо синьо“?

— Мислех, че това се отнася само за булката.

— Може би е така, но аз съм привърженик на равнопоставеността между мъжете и жените.

— Значи нов смокинг, а?

— Да.

— А ще има ли нещо старо, нещо назаем и нещо синьо?

— Старото ще бъдат чорапите ми, сини вероятно ще бъдат долните ми дрехи, а...

— Страхотно! Това ще бъде голяма изненада за гостите ни.

— А що се отнася до взетото назаем... Не знам. Още не съм решил какво ще бъде.

На Кортни внезапно ѝ хрумна една идея.

— Мисля, че имам точно това, от което се нуждаеш.

— И какво е то?

— Джобен часовник, който беше на баща ми. Няма да ти го подаря, но ще ти го назаем за сватбата.

— От онези, които висят на верижка ли?

— Аха. Много е хубав. Златен, отвън е гравиран, а отвътре на капака има надпис. Всъщност, първо е бил на дядо ми, но той го е подарил на татко веднага след като се е приbral вкъщи след Втората световна война. Колкото и да е невероятно, все още показва доста точно времето. Разбира се, когато се сетя да го навия.

— И ти ще ми дадеш назаем нещо, което очевидно ти е много скъпо?

— Да, мисля, че си достоен.

Дейвид я изгледа мълчаливо, изненадан от неочекваната ѝ щедрост.

— Кортни, не знам какво да кажа.

— Тогава не казвай нищо. Давам ти го просто назаем.

— Не. Поне трябва да кажа „благодаря“. Благодаря ти.

— Добре тогава. Няма защо.

— А ти?

— Какво аз?

— Какво ще правиш ти със старото, новото и взетото назаем?

— Не знам. Не съм мислила за това.

— Е, по-добре е да се замислиш. Сватбата е съвсем скоро.

Едно все по-силно подозрение започна да се оформя във вид на буза под лъжичката ѝ.

— Какво каза?

— Съвсем скоро е.

— Да не искаш да кажеш, че вече си определил датата и всичко останало?

— Да. Тъй като появата на малкия се очаква за средата на март, мисля, че не ни остава много време да я узаконим.

— Кога, Дейвид?

— Последната събота на февруари.

— Господи, но това е след по-малко от шест седмици. Не мога да се подготвя за шест седмици.

— Можеш.

— Не, не мога.

— Успокой се, скъпа. Трябва само да си вземеш рокля и да се помъчиш да изглеждаш колкото се може по-красива. Което, ако питаш мен, няма да ти представлява особена трудност. Ако беше по-красива, нямаше да повярвам, че си истинска.

— А другите неща? Църквата, свещеника, сватбения прием, гощавката?

— Помислено е за всичко това. Дори има и хотел за гостите, които не са оттук.

— Вие с Кенди ли сте го обмислили?

И със сватбената консултантка, която наех. Тя свърши поголямата част от работата заедно със своите сътрудници. Но всъщност, и те нямаха много време. Наех ги едва преди месец.

Е, при сумите, които им плащаше, времето беше най-малкия проблем.

— Я да видим дали правилно съм те разбрала — каза Кортни. — Ти си наел консултантка? Дори преди да ми беше предложил да се омъжа за теб и преди аз да бях приела, ти си отишъл и си наел консултантка, която да урежда сватбата ни?

Каква абсолютна дързост, помисли си тя. Дейвид Балард вероятно беше най-арогантния, най-самомнителния, най-надменния, най-самоуверения, най-безстрашния, най-прекрасния човек, когото някога бе виждала.

— Нали не се сърдиш? — попита той.

— Аз да се сърдя? Не, разбира се, че не. Мисля, че това е най-милото нещо, което си направил досега.

— Сигурна ли си? Последното нещо, което искам, е да те ядосам или разстроя. И ако мислиш, че си в състояние ти да се заемеш с приготовленията, аз...

— Не, няма нищо. Ще оставим това на грижите на твоята консултантка. Тя е професионалист в тези неща, а не аз. Освен това, приготовленията около една сватба изглеждат вълнуващи само на повърхността, а всъщност това е едно голямо главоболие. Знам го. Нали помагах на Елиз да организира сватбата си с Тони. Спомняш ли си? Въпреки че и Кенди помагаше, имаше страшно много работа.

Работа, която тя не виждаше как може да свърши в сегашното си състояние.

В този момент главната ѝ грижа беше бебето. Е, тя се грижеше и за Дейвид. Но тъй като той вече беше пораснал, повече или по-малко можеше и сам да се грижи за себе си.

— Е, ако си толкова непреклонна — каза Дейвид, — мисля, че единственото, което ти остава да правиш, е да си избереш рокля.

— Трябва да посещаваме и часовете по подготовкa на раждането. Остават още два и свършваме курса.

— Да. А като че ли беше вчера, когато отидохме на първия час. Как само лети времето, а?

— На мен ли ще го разправяш? — Кортни имаше чувството, че времето щеше да лети още по-бързо сега, когато ѝ предстоеше сватба.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Спомняте ли си миналия път, когато вършихме същото? — попита Кендис, разглеждайки не особено богатата колекция от вечерни облекла в магазина за бъдещи майки. Досега като че ли не бяха открили подходяща за Кортни рокля.

— Не знам за Корт, но аз със сигурност си спомням — каза Елиз.

— Беше преди повече от година, когато вие двете неизвестно как успяхте да ме подмамите да си купя сватбена рокля. Още не мога да си обясня как позволих да се случи това.

— Не сме те подмамвали — каза Кортни. — Мамили ли сме я, Кенди?

— Кой? Ние ли? Разбира се, че не.

— Ето, виждаш ли? — каза Кортни. — Ние просто изтъкнахме факта, че сватбената рокля, както и самата сватба, е нещо специално, нещо, за което трябва да си спомняш с радост през следващите години.

— Аха — каза Елиз. — Е, искам и двете да знаете, че тази радост най-после има някаква реална основа. И на нас с Тони ни беше необходима цяла година да го разберем. Разликата между тогава и сега е, че в тогавашните си радостни планове не се виждах като бъдеща майка, каквото е сега положението. — Тя погледна един етикет и направо зяпна при вида на изписаната върху него сума. — Господи! Моята рокля изобщо не беше с такава нормална цена, каквато е тази. Та аз платих цяло състояние за нея.

— Така стана, защото ти се хвърли на модел с много дантела — каза Кортни. — В моето положение дантелите ще бъдат крайно неуместни. Колкото по-опростена е кройката, толкова по-добре.

— Без дантели ли? — попита Кендис от другия край на салона.

— Е, може да има малко — каза Кортни, — но определено не чак толкова, колкото имаше по роклята на Елиз.

— Какво ще кажеш за това?

Елиз и Кортни се обърнаха почти едновременно, като наедрелият корем на Кортни почти правеше незабележим по-лекия овал на Елиз. И

двете отвориха уста от удоволствие при вида на дългата рокля, която Кендис бе вдигнала пред очите им. Тя бе от мек копринен плат, кремава на цвят и в модерния в момента силует „трапец“, като се спускаше от скромно деколте към богата долна част, завършваща с шлейф.

— О, господи, Кенди, ти отново успя — възклика Елиз и се приближи към нея. — Как винаги успяваш да намираш най-подходящата рокля?

— Просто го прави — каза Кортни. — Вероятно има вграден радар, или нещо подобно. Въпросът е колко струва това удоволствие.

— Ти ли се тревожиш за цената? — учуди се Кенди. — Ти, която изкарваш купища пари годишно!

— Не преувеличавай. Не са чак купища. Дори и купчинки не са.

Кортни вдигна закачалката в ръцете на Кендис, за да разгледа по-добре роклята. По всичко личеше, че минималното и въпреки това с вкус поставено количество дантела се състоеше единствено от широка лента около вратната извивка и по ръбовете на свободно падащите ръкави с форма на тромпет. Не беше прекалено много, а точно, колкото ѝ се струваше подходящо.

— Не мислите ли, че изглежда малко средновековна?

— На мен ми се струва великолепна — каза Елиз, оглеждайки останалите рокли на закачалките. — Но не мисля, че това е рокля.

— Разбира се, че е рокля — каза Кортни.

— Не, не е. Това е нещо като домашен халат или някакъв кафтан.

— Ели, кафтанът всъщност е домашен халат. Кортни също огледа останалите дрехи на закачалките и ентузиазмът ѝ внезапно стихна.

— По дяволите! Тъкмо, когато си мислех, че съм намерила подходяща рокля. — Тя търсеше от доста време, но досега не бе попаднала на нещо приемливо. — С това темпо, вероятно ще мина по пътеката в църквата облечена в антуза си. Напоследък това май е единственото нещо, в което се чувствам удобно. Е, любезни дами, продължаваме търсенето.

— Защо? — попита Елиз. — Нали тази рокля ти хареса?

— Да, но това е кафтан. Няма да облека кафтан на сватбата си.

— Защо не? — попита Кендис.

— Да, защо пък не, Корт? — подкрепи я и Елиз. — Тази дреха не е дебела и обемна като някои домашни халати. От друга страна, не е и

толкова прозрачна, че да се вижда всичко през нея. Направена е така, че да подчертава прелестите на фигурата ти, а не да я обижда и знаеш ли какво? Обзала гам се, че ако сложиш някаква огърлица от перли или верижка с диаманти около шията си, никой няма да забележи.

— Да, но аз ще си знам — каза Кортни. — А също и вие двете.

— Да, но ние няма на никого да кажем, нали Ели? — успокои я Кендис.

— Не, няма. Хайде, Корт. Поне я пробвай. Ако ти не искаш, аз ще опитам.

След известно колебание, Кортни отстъпи.

— Добре, ще премеря това нещо. Но още отсега ви казвам, че ако по някаква случайност ми се стори, че ми стои добре и временно откача дотолкова, че да я купя, няма — повтарям — няма да облека това нещо на сватбата си. — Тя се отдалечи към пробната, като измърмори: — По-скоро бих облякла някоя стара пижама.

Но в мига, в който видя отражението си в голямото огледало, тя разбра, че Елиз и Кендис бяха прави и че, противно на принципите си, тя щеше да наруши — традицията. Всъщност, идващите й да разбие огледалото на хиляди парчета.

Роклята беше идеална във всяко отношение, освен в това, че тя изобщо не беше рокля. Тя като че бе направена за Кортни. Цветът, моделът, коприненото докосване на плата — всичко като че ли бе направено с мисълта за нея. Дори и дължината. Тъй като бе висока почти метър и осемдесет, тя винаги бе имала затруднения с намирането на готово облекло, което да отговаря на ръста й. Обикновено всичко й беше късо. Но тази дреха беше различна. Предният ръб леко покриваше глезните й, а множеството меко падащи гънки отзад се преливаша в елегантен шлейф.

— Знаех си — каза Елиз, зяпвайки от възхищение, когато Кортни се показа от пробната. — Казах на Кенди, че ще изглеждаш великолепно в нея. Нали, Кенди?

— Да, наред с някои други неща — съгласи се Кендис. — Тя каза също така, че ще бъдеш глупачка, ако не вземеш роклята.

— Е, така ли е? — попита Елиз.

— Глупачка ли? — пропита Кортни. — Не, разбира се, че не съм. Мисля за себе си като за доста интелигентна жена.

— Не си глупава. Исках да попитам дали ще вземеш роклята.

— Да, ще я взема. Така че и двете можете да се успокоите.

— И ще бъдеш с нея на сватбата? — попита Кендис.

— Мисля, че ако я купя, ще я облека на сватбата. Ако не за друго, реши тя, поне заради това, че времето летеше твърде бързо. След по-малко от две седмици тя щеше да стане мисис Дейвид Балард.

— До две седмици след сватбата ще стана и майка — каза Кортни по-късно, докато трите обядваха заедно.

— Вълнуващ ли се вече? — попита Елиз, дълбаейки с вилицата в голямата салата пред себе си. — Защото аз вече се вълнувам, а ми остават още четири месеца и половина.

— И на мен — добави Кендис, — но вече почти не мога да чакам.

— Да, вълнувам се — каза Кортни. — Но ако искате да знаете, изпитвам и малко страх.

— От какво има да се страхуваш? — попита Кендис.

— От всичко. Досега не съм била майка. Вярно е, че през всичките тези години съм се грижала сама за себе си, но не е същото като да носиш отговорността за някое мъничко новородено бебе. То е... страхувам се. Не разбирам от деца, още по-малко от бебета.

— Е, и нашите майки не са разбирали — каза Елиз, — но те като че ли са се справили добре, като са ни отглеждали, ако дори за себе си мога да го кажа.

— Нашите майки са имали свои майки, които са им давали съвети, когато са ни отглеждали — каза Кортни.

— С моята майка не е било така — каза Кортни. — Нейните родители са починали доста време преди аз да се родя. Но все пак, мисля, че добра работа е свършила с мен.

— Сега времената са различни — каза Кендис. — Когато нашите майки са ни отглеждали не е имало такова насилие, каквото има днес. Тогава никой не е стрелял от минаващи коли, не е имало такава употреба на наркотици, а и икономиката е била доста по-стабилна.

— Серioзно ли говориш? — попита Елиз. — Може би е било така малко преди да избухне войната във Виетнам, но все пак и нашите родители са се сблъсквали с проблема за наркотиците, когато са ни отглеждали. Господи, та точно тяхното поколение е започнало всичко това. Спомняте ли си движението на хипитата, „Децата на любовта“, разните секти? Пък и икономиката не е била в кой знае колко цветущо

състояние. Изобщо не мисля, че някога е била. Страдаме от рецесии още от времето, когато Джон Хенкок е подписал Декларацията за независимостта.

— Хей, момичета — каза Кендис, изпускайки вилицата си, — имате ли нещо против, ако сменим темата с нещо по-весело? Рецесиите, наркотиците и убийствата от минаващи коли са последното нещо, за което трябва да чуват бебетата ни.

— Точно сега те едва ли чуват нещо друго, освен сърцебиенето ни — отбеляза Елиз.

Кортни погледна към Кендис изкосо и се ухили.

— Ти ли ще ѝ кажеш, или аз?

— Какво ще ми кажете? — попита Елиз.

— Ти ѝ кажи — обади се Кендис — Нали ти ми го съобщи. Аз трябва да доям тази салата, дори ако след това умра. — Тя потрепери.

— Започвам да мразя марулите.

— За какво говорите вие двете? — попита Елиз отново.

— За бебета. Ели, скъпа, те чуват всичко, което става около тях — каза Кортни. — Дори могат да различават светло и тъмно.

— О, хайде стига. Сигурно се шегуваш.

— Не се шегувам. Доктор Уелман разказа на Дейвид и на мен за един видеофилм, който е гледал. Показвали са една бъдеща майка, на която са правили ехограма и се е виждало как плодът реагира на светлина и звук. Детето е премигвало с малките си очички, когато светковицата на камерата е светвала и е ставало много спокойно, когато са пускали, запис на определена песен.

Елиз я изгледа за момент.

— Не вярвам.

— И аз не вярвах отначало — каза Кендис и постави ръка върху корема си. — Но моето детенце тук дава определени признания, че е маниак на тема рокендрол, също като баща си. Той подскача, прави какви ли не акробатични номера и направо ме подлудява, когато се опитвам да заспя, но в момента, в който Ник пусне запис на Франк Синатра, малкият веднага се успокоява.

— Той спи на музиката на Синатра? — учуди се Елиз.

Кендис сви рамене.

— Не мога да го обясня. Просто това се случва.

— А нашето обича лек джаз — каза Кортни. — Понякога и ритъм енд блус, но само в инструментални изпълнения. Зависи какво съм яла.

Елиз само ги погледна скептично.

— Дейвид обича да слага стереослушалките си върху корема ми и да пуска касети с произведения на Шекспир или класическа музика. Предполагам, че ако доктор Уелман ни беше казал за филма с ехограмата по-рано, щяхме да ѝ пускаме и образователни записи. Ако не друго, това поне би поставило основите на класическото ѝ образование.

Кендис погледна Елиз с безизразно лице.

— Тя е убедена, че детето е момиче.

— Тя е момиче — каза Кортни.

— Не можеш да бъдеш сигурна — каза Кендис.

— Напротив. Правиха ми ехограма, не забравяй.

— Голяма работа. Там не се разбира нищо. — Кендис се обърна към Елиз. — Точно в този момент бебето е било с кръстосани крака и така и не се е видяло дали е момче, или момиче.

— Не беше необходимо да го виждам. Знам, че е момиче. Усещам го.

— Хайде стига — прекъсна ги Елиз, преди спорът да се беше разгорещил — Наистина ли полът на детето има някакво значение?

— Не, за мен няма — каза Кендис. — Кортни е обхваната от подобни мисли.

— Не съм обхваната — каза Кортни. — Просто имам едно непреодолимо усещане, че е момиче.

— А какво ще стане, ако излезе момче? — попита Кендис.

— Ще си бъде момче и аз ще бъде негова майка — каза Кортни прозаично. — Не мога да го върна обратно, нито да го сменя. Нали така? Разбира се, че не мога. Така че — каквото и да е, ще го обичам.

След тази реплика разговорът се поуспокои и трите тихо задъвкаха салатите си. Внезапно коремът на Кортни се стегна и втвърди. Това усещане не я изплаши. В последните седмици тя все по-редовно изпитваше подобни необичайни смущения, които не ѝ причиняваха болка, а само временно леко неудобство.

Без да тревожи останалите, тя съсредоточи вниманието си върху един отдалечен предмет в ресторантата и започна да си поема бавно и

дълбоко въздух, вдишвайки през носа и издишвайки през устата, както я бяха инструктирали в часовете по подготовка на раждането. И след малко твърдината в корема ѝ се отпусна. Когато отново върна вниманието си към останалите на масата, тя забеляза съсредоточеното изражение върху лицето на Елиз.

— Господи, Корт, добре ли си? — попита тя.

Кортни за последен път си пое дълбоко дъх и кимна.

— Да, добре съм.

— Сигурна ли си? Правеше много странни движения.

— Не — каза Кендис. — Това бяха дихателни упражнения по метода на Ламаз.

— Ламаз? — Елиз буквално се сви в своя ъгъл. — Да не би сериозно да смяташ да раждаш по естествен начин? Без лекарства?

— Да, плановете ми са да го родя естествено — каза Кортни. — Затова през последните няколко месеца се занимавам с упражнения за дишане и укрепване на мускулатурата. Но няма да разбера какво е, докато не дойде моментът.

— Вие с Тони не посещавате ли никакви курсове за подготовка на раждането? — попита Кендис.

— Да, разбира се — каза Елиз. — Моят лекар в Ню Йорк настоява всичките му пациенти да ги посещават. Просто ние с Тони не ходим там по същите причини, поради които Кортни и Дейвид го правят. Аз просто искам Тони да присъства на раждането, а единственият начин, по който мога да го подгответя, е да го накарам да посещава тези курсове.

— В общи линии, и ние с Ник затова ги посещаваме — каза Кендис. — Мисля, че тъй като беше заедно с мен, когато, започна всичко това, има правото и да присъства, когато ще приключим с тази история, когато ще се роди нашето бебе. Не искам той да чака в никаква натъпкана с хора задимена стая, заедно с много други бъдещи бащи. Но няма да прилагам тези теории за естествено раждане. В момента, в който почувствува болка, ще поискам да ми дадат никакво успокоително.

— Точно така — съгласи се и Елиз.

— Но там е работата, момичета — каза Кортни. — Няма да почувствате никаква болка, или тя ще бъде съвсем лека, ако прилагате правилно метода на Ламаз.

— О, така ли? — попита Елиз. — И кой ти го каза?

— Нашият инструктор в курсовете.

Кендис се изкикоти.

— Тя се хвани на въдицата, но аз не успях. И на мен ми казаха същите неща и веднага ми отнеха всичкото желание за прилагане на подобни методи. Не, моят девиз е „по-добър живот чрез постиженията на съвременната химия“.

— А Дейвид? — попита Елиз.

— Какво Дейвид? — реагира Кортни.

— Той съгласен ли е с твоето решение?

— Предполагам. Честно казано, не съм го питала дали го одобрява или не. В края на краишата, аз съм тази, която ще ражда бебето. Решението за това как ще го направя ще е мое, а не негово.

Елиз погледна изкосо и въпросително Кендис, в отговор на което Кендис само сви рамене.

— Какво да кажа? — каза Кендис. — Знаеш, че тя е независима така добре, както и аз го знам. Винаги си е била такава.

— Да — кимна Елиз, — права си.

— Просто се учудвам как така тя се е съгласила Дейвид да присъства на раждането — каза Кендис. — Доколкото я познавам, не бих се изненадала, ако искаше да направи всичко сама. Не можеш да повярваш колко време й беше необходимо докато се реши да му каже, че е бременна.

— Хайде, Кенди — намеси се Кортни, — нека не започваме отначало.

— Защо не си искала да му кажеш? — попита Елиз безкрайно учудена.

— Не че не съм искала да му кажа. Щях да му го кажа и в крайна сметка го направих. Просто не го сторих толкова бързо, колкото Кендис би искала. Но нека не говорим повече за това, а? — Тя се взря в Кендис, която, просто кимна уклончиво с русата си глава и отклони погледа си.

Кортни насочи вниманието си отново към Елиз.

— Е, колко време ще останете с Тони в Далас след сватбата?

Зелените очи на Елиз проблеснаха дяволито.

— О, известно време.

— Какво означава „известно време“? — попита Кортни.
Седмица, две седмици, месец?

— Наистина не бива да казвам — призна Елиз. — Тони ми нареди да пазя тайна, защото още не са уредени всички подробности.

Кендис зяпна от учудване.

— О, господи! Да не би вие с Тони да се местите обратно в Далас?

Лицето на Елиз бавно се изпъна в маска, която отразяваше нерешителността ѝ. Дали да им каже? Или да спази обещанието си към Тони и да не казва нищо, докато нещата не бъдат окончателно уредени? Най-сетне тя поклати глава и изстена.

— Не мога да го крия повече от вас. Но ако Тони попита, кажете, че сами сте се досетили. Нищо не съм ви казвала. Разбрахте ли?

— Да — кимнаха едновременно Кендис и Кортни.

— Добре. Да, ще се местим обратно в Далас.

— Знаех си! — Кендис се ухили и понечи да прегърне старата си приятелка. Но Елиз я спря.

— Ако — каза тя — Тони успее да се споразумее за мястото за офиси, което им трябва. И трябва да ви кажа, момичета, че досега всичко се ureжда чудесно. Всъщност, почти е сигурно. Нали знаете онази голяма банкова сграда до Централната магистрала, отсам Северозападното шосе?

— Онази петнадесететажна постройка, която стои празна вече цяла година ли? — попита Кортни.

Елиз кимна.

— Точно тя.

— Да не би тяхната компания да се опитва да наеме част от тази сграда? — предположи Кендис.

— Не, тяхната компания се опитва да я купи.

— Господи! — възклика Кортни. — Тази сграда вероятно има поне половин милион квадратни метра площ.

— В действителност е почти цял милион квадратни метра, ако се смятат и подземните гаражни площи — каза Елиз. — Но те имат нужда от всеки сантиметър, благодарение на моя умен съпруг. Той успя сам да убеди шефовете, че първо, Далас има по-централно местоположение от Манхатън; второ, данъците в този щат са доста пониски и поради това те биха могли да реализират по-високи печалби; и

трето, в северен Тексас има много свободни земи, които чакат да бъдат завладени.

— Това означава ли, че няма да има преместване в Европа? — попита Кортни, отбелязвайки си мислено да се свърже със своя борсов посредник. Новината за това разрастване на компанията на Тони би подобрило положението й на финансовите пазари.

— Не съвсем — каза Елиз. — Все още се обсъжда откриването на клонове в Лондон, Берлин и Париж. Но Тони няма да живее там. Вероятно ще ходи в командировки, но ще живеем заедно тук... в Далас.

— Това е страхотна новина, Елиз — възклика Кендис. — Ние пак ще бъдем заедно.

— Този път завинаги — каза Елиз. — Не ме разбирайте погрешно. Ню Йорк е страхотен град и на мен ми харесва да живея там. Той е почти всичко, което някога съм искала, а дори и повече от това, което искам или от което се нуждая. Но никога не съм го усещала като свой дом, нали разбирате?

— А родителите на Тони? — попита Кортни. — Те знаят ли, че той отново ще напусне Ню Йорк?

— Дори и да знаят, засега не са казали нищо на брат му, Ник — каза Кендис. — Той говори с майка си едва миналата седмица. Всъщност, повечето време говореше тя. Тя тъкмо се беше върнала от кино и му разказа филма с подробности.

— Знам, и с Тони прави същото — каза Елиз. — Тъкмо сме решили да гледаме някой филм и той случайно й спомене заглавието, тя му разказва всичко. Кълна се, тази жена би трябвало да стане кинокритик. Тя има такава дарба да прави разбор на сценарии и актьорски изпълнения.

— Значи те още не знаят — каза Кортни отново, стремейки се да върне разговора в желаната от нея насока. Да слуша Елиз и Кендис, които сега бяха етърви, да обсъждат родителите и роднините на своите съпрузи може би понякога й беше забавно, но не и днес. Сега тя нямаше настроение за това.

— Не — каза Елиз, — но те дотолкова са свикнали той да пристига и заминава от Ню Йорк, че мисля, че няма особено значение. Освен това, ако планът, който сме замислили ние двете с Кенди, успее, те скоро ще се преместят в Сънбелт.

— Да не би да се опитвате да ги убедите да се преместят наблизо?

— Всъщност, Ник и Тони изпълниха по-голямата част от плана — каза Кендис.

— За тяхно добро е — каза Елиз. — Ако всички ние живеем тук, а те са далече, никога няма да виждат внуките си, както беше и с нашите дядовци и баби. А и нашите деца няма да познават баба си и дядо си, което също ще бъде доста тъжно. Мама и татко Джулиани са добри хора всъщност, те са направо страховити.

— Е, аз не ги познавам така добре, както ти — каза Кендис, — тъй като ние с Ник живеем тук, в Далас. Но доколкото ги познавам, ми харесват. Те държат на семейството си.

— Да, така е — съгласи се Елиз. — Те са италианци, а както е известно, семейството е важно за италианците. Особено за фамилията Джулиани.

Семейство, помисли си Кортни по-късно този следобед, докато караше към къщи. На седалката до нея бе грижливо опакованата в кутия сватбена рокля. През по-голямата част от живота си, от смъртта на майка ѝ, семейството им се състоеше от нея и баща ѝ. Но когато и той почина, нещата се промениха. Тя остана сама и като че ли се примири, колкото и да не бе доволна, с това да бъде едночленно семейство. Това положение обаче скоро щеше да се промени, в момента, в който тя се омъжеше за Дейвид и се родеше тяхното дете.

О, малкото ми, помисли си тя и въздъхна, поставяйки ръка върху корема си. Никога няма да разбереш колко си щастливо. Ти си имаш чудесен баща, който те иска и те обича още преди да си родено. А от само себе си се разбира, че и аз те обичам и те искам. Само се надявам ние да бъдем точно тези родители, от които ти имаш нужда.

Независимо от това колко уверена беше по отношение на кариерата си, правото и личния си живот, Кортни знаеше, че най-големите ѝ страхове бяха свързани с предстоящото ѝ майчинство. Щеше ли да бъде добра майка?

Дали детето ѝ щеше да я обича и уважава? Щеше ли тя да може да го обича и въпреки това да го възпитава правилно?

Всичко това няма значение, малкото ми. Ние ще направим най-доброто, което можем. Аз ще направя всичко, което трябва. Обещавам ти.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *Tи ли настояваше за голяма сватба?* — поклати недоверчиво глава Тони, взирайки се в бъдещия младоженец.

— Разбира се. Защо не? — отвърна Дейвид, наливайки бира от каната в своята чаша. — Реших, че щом ние с Корт ще го правим, ще бъде както трябва, както му е редът, с всичките подробности.

— Аз по-скоро бих се измъкнал — отбеляза Тони.

— Ние с Кенди се измъкнахме — ухили се Ник — И знаете ли какво открих? И в двата случая си еднакво женен.

— Да, знам, че е така — каза Дейвид. — Но една църковна сватба е заявление, не мислите ли? Искам да кажа, тя ви събира с приятелите и семейството ви, позволява ви заедно да споделите щастието на момента. Тя потвърждава вашите намерения. Тя...

— Струва цяло състояние — обади се Тони. — Ето това е голямата сватба. Това е единствената полза от нея, доколкото аз разбирам.

Ник погледна към Дейвид и преметна ръка през рамото на Тони.

— Какво ще кажеш, а? Моят по-малък брат — миллионер се притеснява за пари. Ще ти кажа, братко, че сърцето ми се изпълва с радост от това, че някой с твоето финансово състояние все пак може и да се прави на скромен.

— Не се правя, Ник — каза Тони. — Аз съм скромен, тъй като не съм миллионер. Всъщност съм доста далече от тях.

— Може и да не си, но с това твое „топло“ местенце си доста подготвен за живота. Петцифрена заплата, акции, премии на половин година, здравна програма, която президентът много би харесал...

— Вярно е само това за здравната програма. Заплатата ми е около средата на петте цифри, възможностите за закупуване на акции са изключително скромни, както и премиите, които между впрочем не са два пъти в годината, а само веднъж. Както и да е, ако това, което планираме, се осъществи, а аз се надявам това да стане, тогава твоите

преувеличения няма да са чак толкова силни. Но едва ли мога да се смяtam за уреден в живота, докато това не стане.

— Значи преместването в Далас не е съвсем сигурно? — попита Дейвид.

— Още не — каза Тони, — но предстои. Близо е. А и самият аз се надявам да е още по-близо. Много бих искал да се върна отново в Далас.

— Предполагам, че и Елиз би искала — каза Ник.

— Да. На нея ѝ харесва да живее в Гринич Вилидж, но знам, че ѝ е трудно, в това положение и тъй далече от дома. Не че лекарят там не е добър — напротив, той е един от най-добрите. Просто знам, че тя би се чувствала по-удобно, по-сигурно, когато живее близо до приятелите и семейството си и посещава своя лекар. Как му беше името, Уелборн?

— Уелман — казаха едновременно Дейвид и Ник. Те се спогледаха учудено, а после се засмяха.

— Като че ли трите дами имат повече общи неща, отколкото ние си представяхме — каза Ник.

— Да, май е така — съгласи се и Дейвид. — Разбира се, Елиз и Кенди имат не само дългогодишно приятелство и един и същ акушер-гинеколог, но и общо фамилно име. Сега и двете са Джулиани, тъй като са омъжени за вас, момчета. А вдругиден Кортни вече ще бъде просто Балард.

— Хей, слушай — обади се Ник — ако се тревожиш и ако тя ще се разстрои, че не е от нашия род, ние винаги бихме могли да помолим родителите си да те осиновят.

Дейвид се засмя, приемайки предложението със същото чувство за хумор, с което то бе направено.

— Не, благодаря. От тридесет и осем години насам съм си Балард. Мисля, че вече съм свикнал. Ще си продължавам така.

— Е, добре. — Тони се протегна и премести каната с бира на другия край на масата, по-далеч от брат си. — Стига толкова за тази вечер, братко.

— Какво значи това „стига“? Та аз съм изпил само две чаши!

— Като те слушам, не ми изглежда да е така — Тони поклати глава с отвращение. — А питаш ли го дали иска да бъде осиновяван от нашия род? И без това си имат достатъчно деца и внучи, не мислиш ли?

— Само се пошегувах — каза Ник. — Върни каната на мястото й.

— Не. Не трябва да прекаляваш. Остави си място и за шампанското.

Ник изгледа Дейвид с любопитство.

— И шампанско ли ще пием след всичката тази бира? Искам да кажа — знам, че празнуваме, но няма ли да прекалим?

— Няма да пием шампанско тази вечер — каза Тони. — Ще го пием вдругиден, на сватбения прием, забрави ли?

— О, да, сватбата.

— Да, сватбата — Дейвид надигна своята чаша и изля в устата си последните останали в нея капки бира.

— Хей, нали не започваш да се плашиш? — попита Ник. — Защото, ако е така, няма никакъв проблем ние с брат ми да те разубедим да не правиш всичко това.

— Не се плаща — каза Дейвид.

— Добре — съгласи се Ник. — Няма и от какво да се плашиш. Изобщо не боли да загубиш извоюваната си с труд свобода. Нали, Тони?

— Не, никак, Дейв.

— Момчета, повярвайте ми. Не се плаща — каза Дейвид. — Поне не от сватбата или от това, че ще се оженя за Кортни. Повече се беспокоя за нея и за бебето.

Престорената смелост на Ник внезапно се изпари.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не, не, разбира се, че не — успокои го Дейвид. — Последния път, когато я водих на консултация, Джон — искам да кажа доктор Уелман — каза, че всичко върви чудесно. Прекалено чудесно, според мен. — Забелязвайки учудването им, той добави: — Докторът каза, че бебето проявявало първите признаци на спадане.

— Спадане ли? — попита Тони.

— Господи — каза Ник и направи гримаса. Нали няма да изпадне от Кортни?

— Не, няма да изпадне — каза Дейвид, хилейки се.

— Просто спада и заема положение. Очевидно всички бебета се съмкват надолу няколко седмици преди да се родят. И ако наистина е така, има голяма вероятност то да се роди преди март.

— Виж ти! — възклика Ник. — Ако я хванат болките, това ще попречи на първата брачна нощ.

Каква ти брачна нощ! — зачуди се Дейвид. Той би се смятал за щастливец, ако Кортни му позволеше да спи в едно и също легло с нея след сватбата. Да се любят? Това вече го бяха правили и той се надяваше отново да го правят, но в сегашното й състояние и дума не можеше да става за подобно нещо.

— Това ще провали и медения месец — отбеляза Тони.

— Няма да караме меден месец — каза Дейвид. — Поне не веднага след сватбата. Раждането съвсем е наблизило. Може да отидем някъде през лятото, ако успеем.

— Заедно ли? — попита Тони. — Исках да кажа само двамата ли?

— А бебето? — попита Ник. — Вкъщи ли ще го оставите?

— Не, не можем да направим това — отвърна Дейвид. — Ще го вземем с нас.

Ник поклати глава.

— Това не ми прилича на меден месец. Когато се ходи някъде с деца трябва да се носят много неща. Пелени, одеяла, дрехи, шишета, колички... Дори и на кратки разстояния.

— Ти пък откъде знаеш? — попита го Тони. — Нали досега не си бил баща?

— Не, но съм бил по-голям брат пет пъти. Придобил съм известен опит. Ще ти кажа, че всеки път, когато мама и татко ходеха някъде докато бяхме деца, дори и на църква, тъй като бях най-големия, влачех торбата с пелените. Колкото повече деца имаха, толкова повече торбата натежаваше. Като че мама бе поставила оловна тежест на дъното й.

— Не само ти си носил торбата на мама през цялото време — каза Тони. — И аз съм я мъкнал. Но погледни на нещата откъм друг ъгъл — следващите торби с пелени, които ще мъкнем, ще бъдат пълни с нещата на нашите деца, а не на братята и сестрите ни.

— Да, моето дете... — каза Ник със замислен поглед. — Още не мога да повярвам, че ще бъда баща.

— И аз — присъедини се Тони. — Страхотна отговорност поемаме.

— Да, страхотна е — намеси се и Дейвид, — но аз с нетърпение я очаквам. Струва си да помогнеш за появата на нов живот на света и да го направиш значим. Това прави и мене значим, нещо повече от просто съществуване.

Ник сухо се изкашля.

— Като че досега съществуващето ти е било безсмислено. Колко престъпници си пратил зад решетките досега в кариерата си? Сто? Двеста?

— Аз не пращам престъпниците зад решетките — каза Дейвид.
— Това е работа на областния прокурор. Моето задължение е да помагам да бъдат защитени добрите хора, онези, които са невинни, онези, които са обвинени в престъпления, които не са извършили. Онези, които са измамени от големи корпорации, или от някого с повече пари, повече влияние и които сами не могат да се справят с това.

— Занимавал ли си се някога с пласьори на наркотици? — попита Тони.

— Не — наблегна върху отговора си Дейвид. — Според мен пласьорите на наркотици, които са заловени, си заслужават наказание за това, което са извършили. Същото се отнася и за онези, които използват закона за лично облагодетелстване.

— Чуй го, братко — каза Ник. — Като че ли слушам твърдолинеен консерватор.

— Що се отнася до наркотиците — да — каза Дейвид. — Но по отношение на други въпроси, като основните човешки права и равнопоставеността пред закона, мисля, че съм по-скоро либерал.

Ник го изгледа продължително и изпитателно.

— Мислил ли си някога да се занимаваш с политика?

Дейвид се засмя.

— Кой? Аз ли? Никога! Твърде настрани съм от политиката. Пускам бюлетината си в изборната урна, подобно на всички други американски данъкоплатци и дотук се простират политическите ми стремежи.

— Да, но с твоите познания и амбиции и физическо присъствие — каза Ник, — вероятно би могъл да напреднеш в политиката. Занимавал съм се с рекламните кампании на доста бъдещи политици и мога да позная кой би имал успех в подобни начинания.

— Благодаря ти, но предпочитам да не издигам официално кандидатурата си — каза Дейвид. — Пожелавам успех на хората, които имат влечеие към подобни неща. Единственото, което искам сега, е да се занимавам с право от девет до пет, след което да се прибирам у дома при жена си и детето си.

— Не ти ли минава мисълта да станеш съдия? — попита Ник, чувствайки желание да задълбочи темата.

Дейвид се поколеба, очевидно обмисляйки по-сериозно предложението на Ник.

— Може би — каза той. — Когато останея. Когато почувствам, че съм готов. Но не сега.

— Е, когато му дойде времето — каза Ник, — само ми дай знак и ще направим така, че да станеш съдия.

— Ти работиш в рекламата — каза Тони. — Какво разбираш от провеждането на политически кампании?

— Да продадеш на гласоподавателите определен кандидат е същото, като да им продадеш тоалетна хартия, братко — каза Ник. — Представяш им продукта по такъв начин, че да ги развлнува, да привлече интереса им, да ги накара да почувстват непреодолимо желание да направят всичко възможно, за да го купят. Или, в случая с политиката, да изтичат до изборните бюра и да гласуват за твоя човек.

— Виж, Ник — каза Дейвид. — Ако някога решаш да се кандидатирам за съдия, ти ще бъдеш първия, когото ще поканя да ръководи моята кампания. — Той допи последната гълтка бира от чашата си и погледна часовника си. — Но точно сега трябва вече да се прибирам вкъщи. Бъдещата ми булка вероятно ме чака за вечеря.

— Не, не те чака — успокои го Ник. — И нашите булки не ни чакат.

— И къде е Кортни щом не си е вкъщи? — попита Дейвид.

— Тя не ти ли е казала? — учуди се Ник.

— Не, не ми е казала.

Тя още спеше сутринта, когато той излезе, за да отиде на работа, а и цял ден не бяха сечували.

— Те с Ели и Кенди имаха планове да излязат заедно тази вечер — обясни Тони. — Нещо като предсватбено парти, мисля. Нали разбиращ, вечеря и кино. — Той поклати глава. — Въпреки това е лошо. Още не сте женени и се започва.

— Какво се започва? — попита Дейвид.

— Напъните на Кортни за независимост — обясни Тони. — Нали разбираш — това, че не ти е казала къде ще ходи, е сигурен признак, че и тя ще бъде същата като Ели и Кенди.

— Не са само двете — намеси се Ник. — Цялото женско племе изпитва този стремеж към независимост. Не че имам нещо против. Няма такова нещо. Харесва ми това, че Кенди мисли самостоятелно и взема решенията си сама. Просто бих искал да не е чак такава индивидуалистка, а да има повече склонност към игра по двойки. В края на краишата, нали затова е бракът — да бъдем заедно в отбора.

— Мислех, че е по-скоро нещо като съдружие — каза Дейвид. — Всяка страна прави това, което иска, със знанието и, по възможност, одобрението на другата страна. Това че си индивидуалност не бива да те отдалечава от партньора ти. Не бива да застрашава ничия свобода, нали?

— Да, но не е така — обади се Тони. — И тъкмо твоята свобода ще бъде застрашена. Преди да го осъзнаеш, тя ще иска да разбере къде отиваш, кога ще се върнеш и с кого ще се срещаш, докато не си при нея. Разбира се, това всичко се отнася само до теб. Тя е убедена, че на нея от Бога й е дадено правото да върши каквото си иска.

Дейвид сви рамене и стана, оправи вратовръзката си, облече шлифера си и взе куфарчето си.

— Е, в такъв случай, предполагам, че тази вечер аз ще бъда този, който ще я чака вкъщи.

— Така изглежда — потвърди Ник.

— Да, така е — съгласи се и Тони.

— Слушайте, момчета — каза Дейвид, — чудесно беше да се срещнем след работа и да пийнем. Трябва пак да го направим някой път.

— Да, непременно — съгласи се Ник.

— Ако все още съм в града, можете да разчитате на мен — обеща Тони. — Карайте внимателно. Улиците са ужасно хълзгави.

— И вие — каза Дейвид. — Ще се видим на сватбата.

Докато си проправяше път през множеството в кръчмата към вратата, Дейвид си помисли, че би било добре, ако следващия път Ник и Тони са в по-ведро настроение. Те се бяха държали като двама паднали духом мъже, озовали се на обществено място без съпругите

си, които обикновено им служеха за сигурно прикритие. Едва ли беше възможно бракът чак до такава степен да сломява духа на человека, да го прави тъй уязвим и несигурен.

Когато излезе отвън, той поклати глава и се измъкна под изливащия се дъжд. Може би подобно поведение бе естествено за някои мъже, но не и за него. Той никога нямаше да падне духом дотолкова, само заради това, че Кортни не е до него. Той би могъл да се задържи на краката си във всяка ситуация. А сигурно и тя би могла.

Кортни стоеше сред другите жени, подвикваше и пляскаше с ръце в такт с дрезгавия и силен ритъм на музиката.

— Не е ли страхотно? — попита Кенди на висок глас.

— Да, а освен това е и секси — каза Елиз. Тя пъхна два пръста в устата си и свирна толкова силно, че накара жените около нея да се обърнат и да се засмеят.

Кортни просто поклати глава недоверчиво и извика, когато мъжът стриптийзор в средата на сцената пристъпи към работата си. Той бе започнал номера си, облечен в делови костюм от панталон, жилетка и сако. Но щом зазвуча музиката и той завъртя бедрата си, костюмът му мигновено се смъкна. След това той започна систематично да се лишава от различни детайли от облеклото си, докато накрая остана само по една тънка и украсена с пайети препаска. Ако гърдите му бяха малко по-космати и не беше чак толкова мускулест, щеше да изглежда почти като Дейвид, помисли си тя.

Накрая стриптийзорът се приближи до ръба на сцената. Няколко жени от публиката изпищяха и се втурнаха към него, опитвайки се да мушнат пет и десет долларови банкноти в оскъдния му слип.

— Чудесна вечер, нали? — каза Елиз, отпускайки се в стола си, след като номерът бе свършил и стриптийзорът бе слязъл от сцената.

— Господи, Корт, радвам се, че предложи да дойдем тук.

— Напротив, удоволствието беше изцяло мое — каза Кортни и също се отпусна в стола си. — Реших, че ние трите имаме нужда да поизлезем някъде. Без мъже, без караници, да се позабавяваме просто така — по женски.

— Сега може и да се забавляваме — каза Кендис, — но ако Ник разбере...

— Какво ще направи? Ще те изпрати в стаята ти без десерт ли? — попита Елиз.

— Не, но може да каже на Тони и Дейвид — каза Кендис — и тогава всички ще загазим.

— Но ние нищо не сме направили — каза Кортни.

— Да не би да сме тръгнали да си търсим мъже по улиците, както правехме едно време като тийнейджърки. Вечеряхме и то с толкова добре балансирано меню, че даже и нашият лекар би го одобрил. Всяка от нас изпи по две джинджифилови бири и се поразпуснахме малко.

— Ти дори се поразпусна повече от нас — каза Елиз.

— Да — съгласи се Кендис. — В твоето напреднало състояние, вероятно въобще не трябваше да си тук.

— Защо?

— Е, доктор Уелман сигурно би се противопоставил, ако знаеше — каза Кендис.

— Но не знае. А това, което не знае, не може да навреди на никого.

— А Дейвид? — попита Елиз. — Той сигурно ще обезумее...

— От какво? От това, че съм се забавлявала? Вижте, нищо ми няма. Добре съм. Не съм се подлагала на кой знае какво напрежение, или на нещо рисковано. Чувствам се страхотно. Освен това, след два дни ще се омъжвам и имах нужда от малко волност. А също и вие двете.

— Е, и какво ще им кажем, когато ни попитат къде сме били цяла вечер? — притесни се Кендис! — Да изльжем и да кажем, че сме ходили на кино?

— Защо трябва да лъжем? — учуди се Кортни. — Чисто и просто ще си кажем истината. Ще кажем, че сме ходили на най-съблазнителния мъжки стриптийз в града и сме гледали как тълпа здрави мъже въртят бедра и поклащат хълбоци. Аз поне така ще направя.

— И какво мислиш ще каже Дейвид? — попита Елиз. — Не смяташ ли, че ще те ревнува и ще се ядоса?

— Ако стане така, това си остава негов проблем. Той все още не ми е съпруг. А докато стане, мога да правя каквото си искам. По дяволите, дори и след като се оженим мога да правя каквото си искам. В никакви разумни граници, разбира се.

— Разбира се — обадиха се едновременно Елиз и Кендис, разменяйки си съзаклятнически погледи.

— Виж, Корт, има нещо, което мисля, че трябва да знаеш — каза Елиз. — Мъжете се променят, след като кажат „да“.

— О, да — подкрепи я и Кендис.

— О, така ли? — попита Кортни.

— Да, точно така.

— И как?

— Ами, например, придобиват чувство за собствена територия — обясни Елиз.

— Територия, а? Както кучетата обикалят около някое дърво, така ли? — изкикоти се Кортни. — Бих искала да видя това.

— Не, не, нямах това предвид — каза Елиз. — Може би територия не е точната дума. Може би по-скоро е чувство за собственост. Нали разбиращ, те искат да залепят етикети на всичко, което е тяхно и да не допуснат никого близо до него.

— Започват да се държат и бащински — каза Кендис. — Наистина като бащите.

— Искате да кажете, че трябва да съобщавам на Дейвид къде отивам и кога ще се върна? И ако не се прибера до определен час, той ще ме лиши от джобни пари и ще ми чете конско?

— Не, но определено ще се държи странно — каза Елиз. — Ако е като Тони, ще пухти и сумти известно време, а после ще мълкне и няма да ти говори…

— Или ще ти отговаря с кратки, едносрични изречения — поясни Кендис.

— Да, а след време ще се държи като наранен или обиден, като че си направила нещо, само за да му отмъстиш за нещо, което той е направил преди време.

— О, искаш да кажеш, че ще се държи като дете?

— Точно така! — едновременно се обадиха Елиз и Кендис.

— Тогава ще се наложи да го погалиш по главата и да му се извиниш — каза Елиз. — Ще трябва да го увериш, че не си искала да

го нараняваш и че никога повече няма да правиш така, дори и когато всъщност нищо не си сторила.

Кортни ги изгледа за момент, а после поклати глава.

— Съжалявам, че ще ви разочаровам, момичета, но Дейвид не е такъв. Той е възрастен. Той се държи като възрастен.

— И Тони беше такъв.

— Да, и Ник също.

— Но се промениха — каза Елиз. — Както вече казах, в момента, в който произнесат „да“, те се променят.

— Дейвид няма да се промени — каза Кортни самоуверено усмихната.

— В какво? — попита Дейвид.

— В клуб за мъжки стриптийз — повтори Кортни. — Нали го знаеш? Близо до централната магистрала, точно до Стария град.

— Да, знам го. И за какво, по дяволите, сте ходили там?

— Всъщност, без особена причина. Просто си помислих, че тъй като Ели е в града и може би скоро ще се върне в Ню Йорк, би било чудесно ако трите заедно прекараме една вечер навън. Когато бяхме неомъжени често излизахме заедно.

Знаейки, че Дейвид я слуша, Кортни окачи шлифера в килера на долния етаж и бавно се изкачи по стълбите към стаята си.

— И редовно ли посещавахте такива заведения за мъжки стриптийз? — попита той.

— Не, и това е странното. До тази вечер никоя от нас не беше ходила на подобно място. Винаги сме говорили, че ще отидем, защото почти всичките ни познати — жени, имам предвид — са ходили. И тъй като ние не бяхме, аз реших, че би било добре да внесем известна промяна — вместо да заседнем в някое кино, да отидем на мъжки стриптийз. В края на краищата, мъжете непрекъснато гледат жени, които се събличат, особено по разни ергенски вечери.

— Да не искаш да кажеш, че това е вашата представа за женска вечер преди сватбата?

— Да, защо не. И ти ще имаш такава вечер, нали?

— Всъщност, не.

— О! И защо?

— Прекалено съм зрял за подобни младежки прояви.

Кортни застана пред вратата на стаята си, обърна се и го изгледа.

— Дейвид, Дейвид, никой мъж никога не е прекалено зрял за подобни неща. И не са младежки. Според мен са напълно естествени. Е, може би са малко извратени, но въпреки това са разбираеми.

— Искаш да кажеш, че ако аз заедно с група мъже тръгна да обикалям разни барове пълни с полуоголи жени, ти не би имала нищо против?

— Зависи.

Кортни плъзна ръка по вътрешната стена на стаята си и натисна ключа за осветлението. Разговорът придобиваше нова насока, а тя не беше сигурна, че сега ѝ се обсъждат подобни теми.

— От какво? — попита той.

— О, от много неща, предполагам. Коя вечер ще е това... И дали ще ходиш там с определена цел или просто защото ти се иска да се позабавляваш.

Или да си навлечеш неприятности, помисли тя. Вероятно, за да си отмъстиши на мен за нещо, което не съм сторила?

Може би в края на краищата Елиз и Кендис бяха прави, помисли си Кортни. Вероятно Дейвид имаше по-развито чувство за собственост, отколкото тя си бе представяла. Поне така изглеждаше.

— Ако ти можеш да отидеш на стриптийз, просто за да се забавляваш, не виждам защо аз да не мога.

— Е, щом е само за развлечение, не виждам какъв е проблемът — каза тя и понечи да влезе в стаята си.

Дейвид протегна ръка и я спря.

— За теб може би няма проблем, но за мен може и да има. Всъщност, така е.

Тя го погледна с недоверие.

— Ти се сърдиш, защото съм излязла тази вечер?

— Не, не се сърдя, че си излязла. Неприятно ми е, че сте ходили там. Господи, Кортни, та ти си бременна почти в деветия месец. Можеше да получиш болки по средата на онези номера и да родиш моето дете върху пода на бар.

— Но не получих болки, а и това не беше бар.

— Но там сервираха алкохол, нали?

— Не и на нас. В много ресторани в града сервират алкохол, но ти не би ги нарекъл барове, нали? Не, разбира се, че не. Но само защото Ели, Кенди и аз сме отишли на място, което ти очевидно не одобряваш, въпреки че никога не си ходил там и не знаеш нищо за него, това ти дава правото да го наричаш бар.

През двете години, откакто познаваше Дейвид, Кортни само веднъж бе виждала ноздрите му да треперят от яд. Тогава той бе попаднал в една заплетена съдебна ситуация, разпитваща някакъв свидетел и бе извънредно ядосан от изобличаващите отговори на човека и от това, че не можеше да му попречи да говори. Когато сега забеляза ноздрите на Дейвид да треперят, а сините му очи да се присвиват до стоманени точки, тя разбра как се е чувствал свидетелят — като хванат в капан. Но тя не беше хваната в капан и нямаше да се върже на неговата собственическа мания. Щеше да прекъсне този разгорещен спор преди той да се обърне в безсмислена разправия, или още по-лошо — в неприятна свада.

— Съжалявам, Дейвид, но...

— Би трябвало да съжаляваш. Довличаш се вкъщи след полунощ, улиците вероятно вече са покрити с лед... Караж ме да се притеснявам до смърт. Не знаех къде си. Мислех, че ти се е случило нещо.

Тя поглеждаше дълбоко в очите на Дейвид, опитвайки се да запази спокойствие.

— Дейвид, ще си легна. Можеш да останеш тук и да пухтиш и сумтиш, ако искаш и цяла нощ, но аз ще затворя тази врата, ще се съблека и ще си легна. След два дни се омъжвам и имам нужда от почивка. Лека нощ.

Дейвид не се опита да я спре, въпреки че силно се изкушаваше да го направи. Той просто постоя отвън до вратата ѝ, взирайки се в лъскавата месингова дръжка, после се обърна и бавно заслиза по стълбите.

— Жени — промърмори той ядовито. Никога нямаше да ги разбере. Особено Кортни.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

— Казах ти, че той ще се държи хладно към нея — каза Елиз. — Не бяха ли същите думи, Кенди?

— Да, чух те — кимна Кенди. — Така беше, Корт.

— Дейвид просто беше притеснен, това е всичко — каза Кортни, която бе седнала на ръба на леглото и се напъваше да обуе чорапогащника си. Тя успя да го вдигне до коленете, но после трябваше да спре. Губеше ѝ се въздухът и тя се изправи, облегна се назад като подпра ръцете си на матрака зад себе си. Вдишваше бързо и късо, въпреки че би искала да си поеме по-дълбоко дъх, но не можеше.

— Върнах се късно, а той не знаеше къде съм. Имаше пълното право да бъде разтревожен.

— Тоест, той все още ти говори? — попита Елиз.

— Ако не ми говореше, едва ли щяхме да се женим след няколко часа, нали? Щяхме да отменим сватбата. И нямаше да изтърпявам тези мъчения, опитвайки се да се облека.

Кортни си пое дълбоко дъх и отново се наведе, като едновременно с това се повдигна леко от леглото и хвана чорапогащника си. Щом успя да стане, тя отново започна да се опитва да обуе мъчителния аксесоар, подпирачки се сама от едната страна, а с другата ръка придръпваше материията нагоре. После смени положението, за да изравни чорапите.

— Как мразя тези неща!

— С всички ни е така — каза Кендис, съчувствайки на неудобството на приятелката си.

— О, господи — каза Кортни и спря за момент. — Каква ужасна мисъл!

— Кое? — попита Елиз.

— Почекай и ще видиш, какъв късмет имам само. В мига, в който успя да го обуя, ще ми се наложи да отида до тоалетната и после отново започва същото.

— Изобщо не мога да разбера защо се измъчваш с тези чорапогащи — обади се Кендис. — Нямаш ли колан с жартиери и чорапи?

— Да, но ми стават само чорапите. Коланът изобщо не се побира върху корема ми. Имате ли нещо против някоя от вас да застане зад мен и да ми помогне да вдигна това ужасно нещо?

Елиз се приближи, поклащащи глава.

— Щом те кара да се чувстваш толкова неудобно, просто го махни и обуй три четвърти чорапи. Никой няма да разбере. Роклята ти е достатъчно дълга и широка и изобщо няма да личи.

— Бих го направила, но не мога — каза Кортни.

— Напротив, можеш — Кендис се протегна и взе чантата си от шкафа. — Имам резервен чифт, за в случай че се пусне бримка на тези, които съм обула.

— Не, благодаря, но не мога. Доктор Уелман не одобрява чорапите до коленете.

— Сериозно ли говориш? — учуди се Кендис. — Никога не ми е казвал подобно нещо.

— Да, но на мен ми каза. Последният път, когато ходих на консултация, бях направила грешката да обуя такива чорапи. Той ми прочете дълга лекция за това как те спират кръвообращението към краката и как ще причинят подуване на глезните ми. А тъкмо днес най-малко от подути глезнени имам нужда, при все че никой няма да ги види. — Тя въздъхна облекчено, когато Елиз най-после успя да намести удобно ластика на чорапогащника върху корема ѝ. — Въпреки голямото изкушение, по-добре е да не рискувам. Той ще бъде в църквата днес.

— Поканила си доктора на сватбата? — учуди се Елиз.

— Не, Дейвид го покани — отвърна Кортни.

— Те са стари приятели и играят заедно голф — обясни Кендис.

Елиз вдигна вежди изненадано.

— Колко е малък светът, а?

— Не е достатъчно малък — каза Кортни. — Вероятно го е поканил, за да бъде сигурен, че няма да се отклонявам от диетата си и да изпия чаша шампанско или да изям второ парче торта. Ха! Бих била щастлива, ако мога да изям дори и едно. Напоследък апетитът ми нещо се загуби.

— Де да беше така и с моя — обади се Кендис.

— Като стана дума за сватбената торта — каза Елиз, — видях я.

— Кога? — попита Кортни.

— Тази сутрин. Когато двамата с Тони излизахме от хотела, вратата на банкетната зала, където ще бъде тържеството беше отворена. Надникнахме и...

— Шшт! — спря я Кендис. — Не ѝ казвай нищо повече.

— Защо? — попита Елиз.

— Да. Защо пък не? — попита Кортни, когато главата ѝ се измъкна от дългия до пода комбинезон, който току-що бе успяла да навлече.

— Защото сватбеното тържество би трябало да е изненада — изсъска Кендис раздразнено. — Ето, сега почти всичко развалих, като ви споменах, за това.

— Как така? — попита Елиз. — Да не би тя да не знае, че след венчавката ще има прием?

— Разбира се, че знам — обади се Кортни. — Просто не знам никакви подробности, като например цвета на салона, украсата, цветята, менюто. Ще ядем ли нещо, Кенди?

— Дано. Умирам от глад.

— Как може да не знаеш нищо за приема? — учуди се Елиз. — За бога, та това е твоята сватба!

Кендис се усмихна самодоволно.

— Дейвид е наел професионална консултантка по организирането на сватби.

— Да, Бог да я благослови — каза Кортни, като се протегна за роклята си и я извади от найлоновия плик. — Тя уреди всички подробности вместо нас. А също изтърпя и всичките главоболия да организира нещата за толкова кратко време. Но ти си видяла тортата, така ли е, Ели?

— Да, великолепна е, Корт.

— Е, разбира се — каза Кендис сухо. — Какво друго може да се очаква? Дейвид е известен адвокат в Далас. Той има репутация, която трябва да защитава, стандарт, който трябва да бъде поддържан. Такъв виден човек не би се задоволил с някоя дреболия от кварталната сладкарница. Той би искал най-голямото и най-хубавото, което може да

се намери. Добре е, че може да си го позволи. Поканил е много влиятелни хора, на които трябва да направи впечатление.

— Какво е направил? — Кортни застина на мястото си, поразена от последната реплика на Кендис.

Кендис я погледна и премигна учудено.

— Какво искаш да кажеш?

— Въпросът беше какво разбираш под „много влиятелни хора“?

— каза Кортни. — Ние с Дейвид се разбрахме да направим малка сватба — само приятели, някои колеги и няколко делови партньори.

Кенди бе дотолкова впечатлена, че зяпна от удивление.

— Виж ти! Дейвид трябва да е доста по-влиятелен, отколкото си мислех, след като смята кмета, губернатора и сенатора Блейсдел за свои близки приятели.

— Господи! Нима те ще дойдат? — Кортни се отпусна на столчето пред огледалото.

— Хайде не се разстройвай — каза Ели и погледна предупредително Кортни. — Може и да са важни, но все пак са просто хора. Ако се замислиш, те не са кой знае колко по-различни от нас с теб.

— Има една огромна разлика, която веднага мога да ти посоча — каза Кортни. — Аз съм бременна почти в деветия месец, а те не са! Какво ли си е мислил той, за бога, като е поканил всички тези известни хора на нашата сватба? Искам да кажа, достатъчно неприятно е, че сме чакали чак досега, докато напредна толкова много, за да се оженим, но да поканиш градски, щатски и национални величия да гледат всичко това...

— Може би той просто изплаща някои стари обществени дългове — предположи Кендис.

Кортни зяпна.

— Току-що ми хрумна още една ужасна мисъл.

— Каква? — попита Елиз.

— Ами, близко до ума е, че щом кметът, губернаторът и сенаторът Блейсдел ще бъдат на сватбата ми, вероятността да има и репортери е доста голяма. Репортери с камери и телевизионни оператори от различните канали и сателитни мрежи. Господи, боже мой! Цялата проклета страна ще разбере!

Елиз въздъхна и спокойно се пресегна към воала на Кортни.

— Успокой се и престани да трепериш. Нищо не знаеш със сигурност. А дори и да дойдат тези хора, те може би ще пътуват инкогнито.

— Губернаторът никъде не може да пътува инкогнито — каза Кортни. — А след последното гласуване в Сената за контрола над въоръженията, това не може да стори и сенаторът Блейсдел. Вероятно пред църквата ще се събере група протестанти от Националната асоциация на оръжейниците.

— Тя е безнадежден случай — каза Елиз. — Дай й чаша вода, Кенди, моля те.

Кендис кимна и тръгна да излиза от стаята, но Кортни я спря.

— Не искам вода. Това, което искам... това, от което имам нужда сега, е да проведа дълъг и личен разговор с Дейвид. Трябва да му кажа някои неща и само аз мога да го направя.

— Е, това е невъзможно — каза Елиз, — тъй като точно сега няма как да се свържем с Дейвид. Той се приготвя за вашата сватба, което и ти би трябвало да правиш, вместо да седиш и да се разстройваш от разни съмнителни предположения.

— Съмнителни ли? — попита Кортни. — Но Кендис току-що каза...

— Знам какво каза Кендис току-що, чух я. Тя каза, че Дейвид е поканил кмета, губернатора и сенатора Блейсдел. *Поканил*, Корт. Не съм я чула да казва нито дума за това, че те са приели поканата. Пък и откъде да знаеш, може изобщо да не дойдат. Помисли. Те са заети хора, непрекъснато получават покани като тази от Дейвид, но рядко успяват да присъстват. И ако и днес нямат възможност да се измъкнат, ще се окаже, че напразно си треперила.

Кортни се замисли за момент, после въздъхна безсилно.

— Нашата сватба трябваше да е малка. Така се бяхме разбрали двамата с Дейвид.

— Все още би могла да е такава — каза Елиз.

— Да, би могла — подкрепи я и Кендис, — но това никога не можеш да знаеш със сигурност, докато не приключиши с обличането и не тръгнеш, нали?

— Е, май е така — отстъпи Кортни и взе обиците и огърлицата от перли, които възнамеряваше да сложи. Но някъде в задните кътчета на съзнанието ѝ продължаваше да трее беспокойството. Тя нямаше

нищо против да мине по пътеката към олтара в присъствието на няколко близки приятели и колеги — в края на краищата, почти всичките й познати знаеха за състоянието ѝ. Но външни хора? Абсолютно непознати? И, което бе най-немислимото — пресата! Ако това се случеше, Дейвид можеше да се окаже притежател на световния рекорд за човека, който е бил женен за най-кратко време.

След двадесет минути, тъкмо когато привършваше с грима си, те чуха звънела на входната врата.

— Кой може да е това? — попита Кортни.

— Ще отида да видя — каза Кендис и излезе от стаята.

— Ако е някой търговски пътник, не е уцелил подходящия момент — каза Кортни. Тя хвърли последен поглед към отражението си в голямото огледало, после се обърна към Елиз.

— Е, как изглеждам?

Елиз я изгледа за момент, след което ѝ се усмихна.

— Красива.

— Благодаря ти. Страхувах се да не кажеш, че съм блъскава. Никоя жена в толкова напреднала бременност не би могла да блести. Не е приятно, но е факт.

— Чак като стигнем в църквата ли ще си сложиш воала?

— При това време навън, като че ли така е най-добре. Колко е студено?

— Не много — каза Елиз. — Все още е над нулата, но се очаква да стане мразовито по-късно вечерта, когато проникне нов въздушен фронт. Ще ти трябва палто. Имаш ли дълго дебело палто, което да ти става.

— Става ми, но не е дебело. То е от кадифе, подплатено със сатен. И е ярко розово, с качулка.

Елиз се изсмя.

— Аха, като на Червената шапчица.

Кортни изстена.

— В моя случай, както сама виждаш, вълкът е сторил доста повече, отколкото само да ме изплаши.

— Честна дума, Корт, бих искала да престанеш да говориш така за Дейвид. Той е добро момче, порядъчно момче. И, което е по-важно, той те обича.

— Знам. И аз го обичам, ако наистина искаш да знаеш. Мисля, че просто съм в гадно настроение. Като че всичко върви наопаки и няма скоро изгледи да се оправи.

— Още две седмици — успокои я Елиз — и всичко ще свърши.

— Ако имам късмет.

— Какво имаш предвид?

— Не знам. Просто имам странното усещане, че ще се забавя с две-три седмици. Искам да кажа, че напоследък нищо не се случва. Бебето като че престана да се движи. Преди тя ме риташе непрекъснато, а сега само си лежи.

— Нали всичко е наред?

— Да. Доктор Уелман казва, че сърдечните тонове са все така ясни, както и преди и че тя нараства добре.

— А може би в това е проблемът. Вероятно е прекалено голяма и затова вече не може да се движи.

Кортни сви рамене.

— Възможно е. Оох!

Тя трепна, хвани с две ръце стомаха си и започна да диша дълбоко и равномерно.

— Какво има?

Щом кратката контракция отмина, Кортни пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Може би малко прибръзано казах, че ще се забави. Просто този път се стегнах малко повече от преди.

— Да не би да започват болките? Да броя ли през колко минути са?

— Само ако искаш да загубиш своето време, а и моето. Нищо няма. Вероятно така ми се е сторило.

В този момент Кендис се появи на вратата широко усмихната.

— Никога няма да предположиш какво е направил твой скъп бъдеш съпруг.

— Не ми казвай — каза Кортни. — Предполагам, че е наел екип от Си Ен Ен да отразява всички възвишени и досадни моменти на сватбата.

— Не, направил е нещо по-добро от това — каза Кендис. — Много по-добро. Изпратил е лимузина, която да ни закара до църквата.

— Лимузина? — попитаха в един глас Кортни и Елиз.

— Аха. Дълга, черна лимузина заедно с висок и красив униформен шофьор. Той е долу сега и ни чака с шапка в ръка.

— Какво ти разправях? — каза Елиз, като грабна палтото и шапката си, докато Кортни бързо извади от килера своето ярко розово палто. — Твойт Дейвид Балард е един на милион.

— Нали не си притеснен? — попита Тони, като гледаше как Дейвид за двайсети път крачи напред-назад. Те стояха вътре в помещението за молитви, близо до олтара, в задната част на църквата.

— Кой? Аз? Не, не съм притеснен. Може би съм изплашен до смърт, но не съм притеснен.

— Изплашен, притеснен — каква е разликата? — попита Ник. — Тя ще пристигне навреме, така че успокой се.

— Да, лесно ти е да го разправяш — каза Дейвид. — Опитах се, но не мога. Мисля, че няма да мога да се успокоя напълно докато не се уверя, че Кортни е стигнала благополучно до църквата, жива и здрава и че няма да промени решението си в последната минута.

В този момент свещеникът, преподобният Томпсън, се измъкна тихо иззад завесите, като изглеждаше едновременно весел и въпреки това тържествен.

— Без да искам чух последната ви забележка — обърна се той към Дейвид. — По-добре е да се вслушате в съвета на приятеля си и да се успокоите. Прекрасната ви невеста пристигна благополучно преди малко. Поговорихме си с нея в чакалнята, която е до вестибюла.

Дейвид шумно въздъхна от облекчение.

— Добре ли е тя, отче? Искам да кажа наред ли е всичко?

— Изглежда чудесно — увери го свещеникът с леко строг поглед. — Може би е малко притеснена, но в нейното напреднало положение, мисля, че това неудобство е разбираемо.

— Ето, както ти разправяхме? — каза Тони. — Напразно се тревожеше.

— Да, май бяхте прави — съгласи се Дейвид.

— Разбира се — намеси се и Ник. — Това е големият ден на Кортни. Би било много глупаво от нейна страна да не дойде на подобно събитие, а тя не е глупачка. Все пак, тя е главната атракция.

Ако тя е главната атракция, какво ли съм аз тогава, помисли си Дейвид. Може би втория банан? Да, втори банан, който като че ли вече бе пуснат в сокоизстисквачка. А дори още не беше женен.

— Е, готови ли сме, господа? — попита свещеникът. — Мога ли да дам знак на органиста?

— Давай, отче — каза Тони, като направи на свещеника знак с ръка, давайки му път пред тях да мине през завесата. — Хайде, Дейв. Булката и гостите чакат.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кендис почука на вратата на малката баня.

— Кортни, добре ли си? Започнаха да свирят сватбения марш.

— Само няколко секунди, моля те — отвърна Кортни.

— Но ти седиш вътре вече почти три минути!

— Три минути са нищо в сравнение с времето, което употребих, за да обуя този чорапогащник. Ще дойда, не се притеснявай.

— Добре, но побързай.

След по-малко от минута Кортни отвори вратата и се измъкна, притеснена както от големия си корем, така и от тясното пространство. На Кендис се стори, че тя е леко зачервена, но не обърна особено внимание на това.

— Имаш ли нужда от помощ за чорапогащника?

— Не, благодаря. Оправих се и сама.

Когато Кендис се обърна и тръгна към фоайето, Кортни извърна глава и погледна към банята. Новият ѝ чорапогащник се бе превърнал в една влажна купчинка с телесен цвят върху пода. Тя го погледна презрително, опитвайки се да си внуши, че в нейното положение изобщо не си струваше да си създава затруднението да го обува. Толкова беше неудобен. Сега беше там, където му беше мястото.

Докато вървеше полека през фоайето към вестибиюла, където я чакаха Елиз и Кендис, тя се молеше да успее да издържи през следващите няколко часа без особени затруднения. Последните няколко минути, които бе прекарала в банята малко я изплашиха. И преди бе получавала леки контракции, но не толкова често. Тя го прие като предупреждение, че нещо не беше съвсем както трябва, че нещо може би щеше да се случи, но реши да не позволява това да я спре. Тя щеше да се омъжи за Дейвид буквально след няколко минути. Трябваше да мисли само за това и за нищо друго.

Когато Кортни стигна до вестибиюла, Елиз ѝ подаде букета от бели рози и орхидеи, а после бързо огледа булката от всички страни, за да се увери, че всичко е наред. Воалът беше на мястото си, шлейфът

също падаше добре и имаше само няколко едва забележими гънки, образували се при седенето в колата по пътя до църквата.

— Наред ли е всичко? — попита Кортни.

— Всичко е чудесно — отвърна Елиз. — Готова ли си?

— По-готова едва ли мога да бъда — каза Кортни. — Хайде, побързо да свършваме с това.

По-бързо? Една мисъл премина през съзнанието на Елиз, докато тя тръгна пред Кортни по пътеката към църковния олтар. Но после тя мислено сви рамене и отхвърли глупавото и неоправдано подозрение, което бе просветнало у нея.

Кендис и Елиз вървяха бавно по пътеката, стараейки се стъпките им да бъдат в ритъма на музиката от органа, която изпълваше сводовете на огромната църква. Когато стигнаха до олтара, органистът премина към по-висок регистър, което бе сигнал за гостите да станат прави. Всички се изправиха и сред общото шумолене се обърнаха към задната част на църквата.

Тъй като баща й бе отдавна починал и нямаше близък приятел, който да я предаде на младоженеца, Кортни вървеше сама по пътеката. Тя усещаше върху себе си многобройните погледи и долавяща шепота от многото коментари. Дано изглеждам добре, мислеше си тя, дишайки дълбоко и на равни интервали. Надяваше се да успее да стигне до олтара и до Дейвид, без да се случи нещо, което би объркало и двамата, като например да се спъне в роклята или да припадне. Той изглеждаше тъй красив и прекрасен, тъй... толкова невинен, застанал там и я чакаше. Ако само знаеше...

Кортни стигна до олтара и свещеникът изчака докато тя подаде букета си на Елиз, след което започна церемонията. Той тихо накара нея и Дейвид да си подадат ръце, после се усмихна и огледа гостите.

— Скъпи присъстващи — започна той, — събрали сме се днес по радостен повод — да съединим тук присъстващите Кортни и Дейвид във връзките на свещен брак...

Както го слушаше, Кортни изведнъж почувства, че смисълът на думите му не достига до нея. Внезапно, подобно на мощна вълна я обгърна една силна болка, по-силна от първата, която бе почувствала преди това. Тази вълна помете усещането й за всичко, което ставаше около нея, мислите й, способността й да мисли. Единствено благодарение на усилията на волята си тя успя да не издаде никакъв

звук и да не изплаши Дейвид с това, което ставаше с нея. Вместо това, тя призова на помощ всичките знания и умения, които бе придобила в многобройните курсове за изучаване на метода на Ламаз. Наложи си да съсредоточи вниманието си върху някакъв предмет зад свещеника, вдиша дълбоко през носа и бавно издиша поетия въздух през устата.

След няколко секунди болката започна да стихва и накрая отмина. Тя се чувствуше слаба и трепереща и бавно възвърна вниманието си към това, което ставаше, около нея. Един поглед към Дейвид ѝ беше достатъчен да види загрижеността в очите му. Той повече от всички останали тук имаше право да знае какво става, осъзна тя, но се поколеба да го изрази гласно и само му се усмихна леко и като че ли малко извинително и леко кимна утвърдително.

— О, господи — каза Дейвид гласно, без да съзнава, че прекъсва свещеника.

Не обръщайки внимание на лекото раздвижване сред публиката, преподобният Томпсън вдигна поглед от страниците на молитвеника си и изгледа строго и изкосо Дейвид. После изгледа и Кортни, видя червенината, която обливаше бледите ѝ страни и осъзна какво бе причинило неочеквания възглас на младоженеца. Той се изкашля и продължи да говори, този път по-силно, за да успокои шума сред присъстващите.

— Дейвид, повтаряй след мен: Аз, Дейвид, вземам теб, Кортни, за моя законна съпруга...

— Аз, Дейвид, вземам теб, Кортни, за моя законна съпруга... През колко време са болките?

— На три-четири минути — отвърна Кортни. — Не знам точно.

Преподобният Томпсън отново се изкашля.

— ... да бъдем заедно в добро и зло, в радост и скръб, сега и завинаги...

— ... да бъдем заедно в добро и зло, в радост и скръб, сега и завинаги — повтори Дейвид. — Джон е тук. Искаш ли веднага да тръгнем за болницата.

Кортни поклати глава.

— Не, не докато не се оже... — Тя изохка и спря, като пусна ръката на Дейвид, за да хване корема си. — О, господи! Пак започна.

— Джон, по-добре е да дойдеш! — извика Дейвид, подхващайки Кортни, която тъкмо понечи да се свлече на пода. — Бебето тръгна

малко по-рано.

Елиз хвърли своите цветя и букета на Кортни към Кендис. Кендис, на свой ред, подаде цветята, а също и своя букет, на някакъв съвсем непознат човек, седнал на първия ред. И двете се втурнаха към Кортни, Елиз коленичи така, че Кортни да се подпре на скута ѝ като на възглавница.

До този момент всички гости вече се бяха изправили и говореха шепнешком, изпъвайки вратове, за да успеят да видят какво става.

Дейвид свали сакото на смокинга си, сгъна го и внимателно го сложи под главата на Кортни. Елиз вече можеше да стане ѝ да се опита да помогне с нещо.

Дейвид наблюдаваше Кортни, държейки ръката ѝ и пресмяташе продължителността на контракцията по часовника си. Най-после тя въздъхна дълбоко и той се отпусна.

— Стига глупости — каза той. — Отиваме в болницата.

— Не, нищо ми няма — противопостави се тя.

— Как ли не.

С настървено ръмжене тя сграбчи предниците на украсената му с жабо риза така, че той се изравни с нейното ниво.

— Чуй ме, Дейвид Балард. Ние няма да напуснем тази църква докато не се оженим! Разбра, ли?

— Но ти имаш болки, за бога!

— Не ме интересува. Ще завършим това, което сме започнали.

— По-късно — каза той. — Можем да се оженим и по-късно, след като се роди бебето.

— Не! Или ще се ожениш за мен веднага, или изобщо никога няма да се ожениш за мен. И не са глупости. Това беше твоя идея. Не си ли спомняш? Дяволски добра идея.

— По-добре да направиш както тя иска, Дейвид — намеси се Джон Уелман. — Това е сериозно нещо, тя не се шегува.

— Но бебето... — опита се да протестира Дейвид.

— То ще се появи, когато му дойде времето, независимо дали мястото е църква, болница или задната седалка на линейката.

Доктор Уелман коленичи до Кортни и опипа корема ѝ.

Почти толкова объркан, колкото и разтревожен, Дейвид се взря в преподобния Томпсън, като че търсеше някакъв знак свише.

— Да караме по съкратената процедура, става ли? — предложи свещеникът.

— Да, мисля, че да — съгласи се Дейвид.

За гостите следващите няколко минути преминаха като миг. За Дейвид обаче времето се влачеше безкрайно. За Кортни, която лежеше върху килима, времето не беше нищо друго, освен поредица от контракции, накъсана от кратки моменти на трудно достигимо просветление, когато тя трябваше да повтаря думите, казани от свещеника. В един момент тя усети, че Дейвид слага нещо на пръста ѝ — венчалният пръстен, осъзна тя замаяна, измъквайки се за секунда от своя транс.

— Къде е твоят пръстен? — попита тя.

— Ще го намеря по-късно — успокои я той.

— Не, сложи го сега. Ели, къде е пръстенът?

— Ето го, Корт — каза Елиз.

— Дай ми го.

Елиз ѝ подаде пръстена и тя погледна към свещеника за указания.

— С този пръстен те вземам за свой съпруг... — каза преподобният Томпсън.

— С този пръстен те вземам за свой съпруг...

— И те дарявам с всичките си добродетели.

Кортни повтори думите като едваоловима въздишка.

— По силата на пълномощията, дадени ми от щатската власт на щата Тексас, ви обявявам за мъж и жена.

Усещайки участеното биене на сърцето си, преподобният Томпсън най-после въздъхна облекчено. От години не се беше вълнувал така на сватба. И ако зависеше от него, нямаше никакво желание и друг път да изпитва подобно вълнение. Едно непредвидено раждане по време на сватба му беше достатъчно за години напред.

Той огледа присъстващите, които още стояха прави, дори някои се бяха навели през банките, за да виждат по-добре. При вида на напрегнатите им от очакване лица той се намръщи. После сведе очи и видя, че и младоженецът го гледаше. Внезапно свещеникът осъзна, че не бе свършил с всичко, противно на това, което си мислеше.

— О, съжалявам — каза той. — Забравих: Дейвид, можеш да целунеш булката.

Все още коленичил, Дейвид се наведе и постави устните си върху тези на Кортни. Не се обезпокои от това, че тя не отвърна на целувката му. Тя бе обхваната от поредната контракция и не обръщаше внимание на нищо, освен на страданието си.

След момент тя си пое дълбоко дъх и той разбра, че болката е отминала.

— Сега вече е официално, скъпа — каза той. — Имаш халката и всичко останало. Сега вече сме законно женени. Можем ли сега да тръгнем за болницата?

Тя се усмихна едваоловимо.

— Да. Помогни ми да стана.

— Някой иска ли кафе или нещо безалкохолно? — попита Ник и бръкна в джоба си. — Видях един автомат на ъгъла.

— Аз бих пийнала нещо, ако е без захар и без кофеин — обади се Кендис.

— Да, и аз — съгласи се Елиз.

— За мен кафе — каза Тони. — С много сметана и без захар.

— Значи, две диетични питиета и кафе със сметана — Ник тръгна по коридора на болницата, броейки монетите в ръката си.

— Ама че сватба! — обади се Тони.

— На нас ли ще разправяш — каза Кендис. — Беше много повълнуваща, отколкото вашата с Елиз. Да не говорим за нашата с Ник.

— Така е, защото ние с теб не бяхме бременни — каза Елиз. — А пък и вие с Ник се измъкнахте. Но не бих казала, че вашата сватба беше скучна.

— Не, в никакъв случай — призна Кендис с усмивка. — Просто беше доста спонтанна.

— Колко мислите, че ще продължи? — попита Тони.

— След тези чести контракции в църквата, не бих казала, че ще се забави — каза Кендис. — Пък откъде да знам? Не съм лекар.

— Изненадана съм, че не роди бебето в колата по пътя насам — каза Елиз.

— И аз — каза Кендис. — Но знаете ли какво? Може би това, че я докарахме, е позабавило контракциите.

— Възможно ли е? — усъмни се Тони.

— Защо питаш нея? — каза Елиз. — Не я ли чу току-що, че не е лекар?

Тони сви рамене.

— Говори като че разбира от тези неща.

— Две диетични безкофеинови кафета и две със сметана — каза Ник, който се появи иззад ъгъла на чакалнята.

— Съвсем навреме, братко.

— Слушайте, ако искате нещо друго — сандвичи, бисквити, сладолед, — там има цяла редица автомати.

— Може би по-късно — каза Кендис.

— А може би по-скоро, отколкото по-късно — възрази Елиз. — Не знам за вас, но аз умирам от глад. Обядвах много рано.

— Сега, като отвори дума, и аз усетих глад — каза Кендис.

— Можехме да отидем на приема, вместо да идваме тук — каза Ник.

— Да — подкрепи го Тони.

— Не, не можеше — възрази Кендис. — Нямаше да е правилно. Кортни има нужда да сме до нея.

— И въпреки че не го познавате достатъчно отдавна — добави Елиз — и Дейвид има нужда от вашата подкрепа, момчета.

— Да, но голямата сватба означава и голяма гощавка — каза Тони. — А тортата, която зърнахме вчера, не е за изпускане. Обзалагам се, че ще има и много неща за ядене. Дори може да остане много излишна храна.

— Не се заблуждавай — каза Ник. — Ще имаме късмет, ако въобще е останало нещо, докато се придвижим оттук до ресторантата на хотела. Дейв вероятно е поканил над двеста души на сватбата.

— Сто и десет, а не двеста — поправи го Кендис. — А и мнозина от тях няма да могат да дойдат на приема. Знам, защото помагах на консултантката, която Дейвид беше наел, да преброи отговорите на поканите.

— Ти си помагала на консултантката? — попита Тони.

— Да.

— Във всичко ли?

— Почти — отвърна Кендис. — Защо?

— И какво е менюто?

— Сватбена торта, шампанско, сладкиши, кафе...

— Имах предвид извън традиционните неща — каза Тони. — Каква е храната? Има ли нещо истинско за ядене?

— Моят съпруг — каза Елиз на Кендис, поклащајки презрително глава — само за ядене мисли. Ядене, ядене...

— Да, Тони, има истинска храна — каза Кендис. — Дейвид поръча на главния готвач на хотела да приготви печено, пълнена пуйка, морски деликатеси, много и различни зеленчуци, гарнитури и подправки. Той искаше да организира истинско празненство и вярвам, че в хотела са успели да го постигнат. Така че, моля те, престани да мислиш за стомаха си. Ще останат тонове храна.

— Дано. — Тони приседна на неудобното канапе в чакалнята и погледна часовника си. — Чудя се колко ли ще продължи.

— Виждам вече горната част на главичката — каза Джон Уелман.
— Кортни?

— Какво?

— При следващата контракция искам да си поемеш дълбоко дъх, да задържиш въздуха и да напънеш колкото можеш по-силно.

Дейвид подръпна яката на дългата си зелена болнична престиилка и се надвеси над Кортни.

— Справяш се чудесно, скъпа. Просто чудесно. Само още няколко минути и ще сме готови.

Тя го погледна с очи, замъглени от болка.

— Какво искаш да кажеш с това „ние“? Аз върша цялата работа!

— И я вършиш чудесно.

— Дейвид?

— Да.

— Трябва да ти кажа нещо.

— И какво е то, скъпа?

— Този метод на Ламаз не действа. Изобщо не помага. Аз... О, господи! Ето пак.

— Напътай силно, скъпа. Напъни силно.

Кортни това и направи, полагайки всичките си усилия, докато Дейвид я подпрая отзад, така че да седне. Лицето ѝ се изкриви и силно почервя. От гърлото ѝ се изтръгнаха стонове.

— Добре, спри напъните — каза доктор Уелман. — Почини си малко.

Задъхана и обляна в пот, Кортни се отпусна назад върху родилната маса. Тя почувства как Дейвид стисна ръката ѝ, обърна глава и го погледна, усмихвайки му се леко, но окуражително. Той бе удържал на обещанието си да бъде до нея по време на цялото раждане. Едва сега тя осъзна какво значеше това — тя и бебето означаваха много за него. А тя бе сигурна, че и за нея Дейвид и бебето бяха всичко.

Откъмния край на масата, където стоеше лекарят, се чу силно изхлипване, последвано от рязък вик. Кортни отклони вниманието си от Дейвид и се надигна, опитвайки се да погледне в огледалото, закачено зад гърба на доктор Уелман. Сред купищата сини чаршафи успя да зърне една малка главичка, покрита с гъста тъмна коса.

— Я какви мощни бели дробове има това дете — отбеляза доктор Уелман. — Още не се е показало изцяло, а вече напира да се впусне в живота.

— Тя започва да проявява нетърпение — поправи го Кортни.

Дейвид рязко се вцепени.

— Момиче ли е?

— Не мога да бъда сигурен докато не го измъкна целия... него или нея — лекарят успя да надвика плача на бебето. — Едно е сигурно — при следващата контракция ще излезе. Хайде, татко, помогни на майката.

По съвета на доктор Уелман, Кортни отново започна да се напъва, толкова силно, колкото ѝ позволяваще изтощеното ѝ тяло. Накрая, когато се бе напънала с всичките си възможни сили и ѝ се струваше, че не би могла да упражни по-голям натиск, едно огромно чувство на облекчение премина през нея.

Бебето — нейното и на Дейвид — беше родено.

Доктор Уелман надзвърна към младия баща над ръба на синята си маска, а присвитите му очи грееха от смях.

— Е, татко, искаш ли да дойдеш да прережеш пъпа?

— Може ли?

— Нали в курсовете за подготовка на раждането са ви показвали как се прави?

— Да — отвърна Дейвид.

— Тогава, мисля, че можеш да го направиш толкова квалифицирано, колкото и аз.

Дейвид още веднъж се увери, че Кортни е добре легнала на масата, с глава, подпряна на възглавница, след което бавно се приближи към доктор Уелман. Въпреки множеството сини чаршафи, които покриваха тялото на Кортни, никак не му беше трудно да види мъничкото вресливо телце, което лежеше върху вече плоския й стомах.

— Господи! — възклика той с развълнуван глас, а внезапно разтреперилите му се пръсти завързаха възелът на мъничката пъпна връв.

— Добре ли е тя? — попита Кортни.

— Скъпа — обади се Дейвид. — Той е просто чудесен.

— Той? Не, Дейвид, бебето е момиче.

— Не, скъпа, момче е. Виждам го. Определено е момче.

На Кортни изобщо не ѝ хрумна да се чувства разочарована или недоволна от крайния резултат. Напротив, в нея се надигна едно вълнение, което заплашваше да я погълне.

— Момче? — попита тя, а очите ѝ се изпълниха със сълзи на радост. — Имаме син?

— Здраво, щастливо, едро момченце — каза доктор Уелман. — И, доколкото разбирам от бебета, мога да кажа, че това тежи поне четири килограма, а може и повече. Яко малко човече, нали, татко?

Дейвид се ухили.

— Трябва да бъде голям. Ще бъде шампион на Америка по футбол.

Без да обръща внимание на самодоволните реплики, Кортни се усмихна, изпълнена с копнеж.

— Момче. Колко хубаво.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Видяхте ли го? — попита Кортни, гледайки със светнали очи Елиз и Кендис, когато те влязоха при нея в стаята. Късното зимно слънце, което проникваше през полуувдигнатите щори я озаряваше със своето сияние без тя да го усеща.

— Само за миг — каза Кендис.

— Твоят и нашите съпрузи се бяха залепили на вратата на детското отделение — каза Елиз.

— Да, но ние с Ели успяхме да ги отместим и да го видим. Той е разкошен, Кортни.

— Той е нещо повече — каза Елиз. — Няма да повярваш, Корт. Твоят син не е навършил още и един ден, а вече е толкова хубав, че е заобиколен от цял рояк малки момиченца.

— Това е така, защото е единственото момче в родилното отделение.

— Все пак, това е предупреждение за проблемите, които ви чакат тебе и Дейвид в бъдеще.

— Е, за това ще се тревожим, когато му дойде времето, не по-рано от петнайсетина години. — Кортни се намести по-удобно върху повдигнатото откъм главата болнично легло.

— Ако не възразявате, точно сега искам да си почина. О, преди да съм забравила, искам да ви благодаря, че дойдохте с нас в болницата снощи. Но можеше и да не го правите.

— Но ние искахме да дойдем — каза Елиз.

— Да, ние трите сме преживели толкова неща заедно — каза Кендис. — Детската градина, шините на зъбите, първото влюбване, завършването на гимназията... Не можехме да не сме заедно, когато първата от нас роди бебето си.

— Знам — каза Кортни, — но можеше после да отидете на приема.

— Кой казва, че не сме отишли? — попита Елиз.

Кортни премигна изненадана.

— Ходихте ли?

— Разбира се, че отидохме — отговори Кендис — Трябаше да успокоим всички, че майката, таткото и момченцето са добре.

— Освен това — каза Елиз, — Тони се страхуваше, че няма да остане нищо за ядене. Ха! В мига, в който пристигнахме в балната зала на хотела, той се залепи за бюфета. Честна дума, човек можеше да си помисли, че не е ял поне от седмица. Но лакомията му изигра лош номер по-късно. — Тя се засмя подигравателно. — Посред нощ се събуди от болки в стомаха.

— Не беше така — обади се Тони, който тъкмо влизаше в стаята. Брат му Ник и Дейвид го следваха. Дейвид се приближи и седна на леглото до Кортни. — Ако някой имаше проблеми, това беше ти, скъпа ми съпруго.

— Е, какво чудно име? — попита Елиз. — Откакто съм бременна, непрекъснато страдам от лошо храносмилане. — Тя погледна безизразно към Кортни. — Но според майката на Тони и Ник, това не било странно.

— Кое? Проблемите с храносмилането ли? — попита Кортни.

— Да. Мисис Джулиани ми разказа за едно повerie на старите италианки. Колкото повече киселини в стомаха имаш, с толкова погъста коса ще се роди бебето.

— Ако това е вярно — каза Кендис, поставяйки ръка върху заобления си корем, — аз вероятно ще родя горила. Господи, Ник, защо не си ми казал досега?

— Не знаех — оправда се той. — Все пак аз не съм стара италианка.

— Да, ти всъщност си само един млад съпруг — италианец — каза Кендис, като отметна назад глава и му изпрати въздушна целувка.

— А сега — намеси се Тони, — мисля, че е време да си вървим.

— О, не бързайте — противопостави се Кортни, облягайки се удобно върху ръката на Дейвид. — Та вие току-що дойдохте.

— Трябва да вървим — каза Ник. — Времето за посещения почти приключва. А долу на вратата има една огромна сестра, която гледа страшно всички, минаващи покрай нея. Имам чувството, че ако не си тръгнем навреме, ще дойде и ще ни изхвърли.

— Е, сигурно за този път ще направят изключение. — Кортни погледна умолятелно новия си съпруг. — Не може ли? Ели и Тони

заминават утре за Ню Йорк. Кой знае кога ще се видим отново.

— Веднага мога да ти отговоря — каза Тони. — Ще се видим след месец.

— Обратно в Далас ли ще се връщате? — попита Кендис.

— Да — усмихна се Елиз — и този път ще е за по-дълго.

— Днес следобед се уреди окончателно — поясни Тони.

— Страхотно! — грейна Кортни. — Пак ще бъдем заедно.

Една дребна женица, облечена в бяла униформа на сестра, надникна в стаята.

— Съжалявам — каза тя любезно, — но часовете за посещение за днес приключиха. След малко ще донасяме бебетата на майките. Можете да дойдете отново утре.

Ник изчака докато тя се отдалечи по коридора и смигна на останалите.

— Какво ви казах, а? Същинско чудовище.

— Не е ли страхотен? — Дейвид седеше на леглото до Кортни, държейки между палеца и показалеца си мъничката ръка на своя син. — Има си всичко, само че в умален вид — пръстчета на ръцете и краката, уши... Господи, колко е красив! И ти си толкова красива, скъпа.

Той се наведе и я целуна леко. Всъщност, той би искал да я целуне и по-силно, с повече страсть, да ѝ покаже колко я обича и оценява това, което тя бе изтърпяла заради него. Но не го направи. Знаеше, че ще има време за това по-късно, когато те двамата, заедно с техния син останеха сами вкъщи. Тогава той щеше да разполага с цялото време на света, за да изразява любовта си към нея.

— Не се чувствам много добре — каза Кортни. — Всичко ме боли, като че съм родила диня, а не бебе. Но при тези четири и половина килограма какво друго може да се очаква?

— Джон беше прав. Той разбира от бебета. А малкият е доста едър.

— Джон съвсем не разбира от бебета толкова, колкото разправя. На мен ми каза, че ще бъде момиче и аз, глупачката, взех, че му повярвах.

— Разочарована ли си? Имам пред вид, нали се беше настроила за момиче?

— Колкото и да е странно, изобщо не съм разочарована. От момента, в който се роди малкият, разбрах, че го обичам. Това, че не беше, момиче, изобщо няма значение.

— И не възразяваш да го наречем Дейвид Младши?

— А как иначе да го наречем? — попита тя. — Я го погледни. Той е същински Дейвид Младши. Той е твоето копие. Господи, дори ушите ти е взел. Ако има и окосмени гърди, спокойно бихте могли да минете за близнаци.

— Но устата прилича на твоята. Виждаш ли?

В този момент бебето се прозя и малките му розови устенца се разтвориха, разкривайки беззъба кухина.

Кортни се засмя.

— Много благодаря.

Дейвид се усмихна и пипна ръчичката на детето.

— Не уцели момента, синко.

Когато развеселеността им премина, те се върнаха към предишната тема — разглеждането на новородения им син, а главите им бяха толкова близо, че бузите им се докосваха.

— Дейвид?

— Да?

— Това, което казах в родилната зала...

Какво беше казала? Дейвид силно се напъна да си спомни, опитваше се да си повтори всички думи, които тя бе произнесла по време на раждането, изпитвайки ужасни болки.

— Какво?

— Може би беше малко прибързано. Не, беше много прибързано. Знам, че не биваше да го казвам.

Той реши, че е крайно време да ѝ даде да разбере, че не се сеща за какво става дума и въздъхна.

— Е, за какво точно говорим? Ти каза толкова много неща в родилната зала. Почти толкова други неща каза и в колата на път за болницата. В един момент бях добър, в следващия ме наричаше с какви ли не обидни думи.

— Знам, и за това също съжалявам. Ти си добър. Много добър. Но не говорех за това.

— Така ли?

— Не. Имах предвид онова, което казах докато ме вкарваха с носилката в родилната зала. За това, че никога повече няма да изтърпя подобни мъки.

— О, това ли?

— Не го мислех наистина. Тоест, в онзи момент го мислех. Но не и сега.

Дейвид се отдръпна и я изгледа продължително.

— Дали казваш това, което аз си мисля, че искаш да кажеш?

Тя кимна, а на устните ѝ се появи лека и плаха усмивка.

— А как иначе ще имам и дъщеря? Не мислиш ли, че Дейвид има нужда от една сестричка?

— Сестричка? Той не е навършил още и двадесет и четири часа, а ти вече правиш планове за друго бебе? След всичко, което преживя, Кортни, ти вероятно не си с ума си.

— Напротив, съвсем сериозна съм. Искам семейство, Дейвид. Голямо семейство. Аз бях единствено дете и докато тогава това ми се струваше не чак толкова лошо, сега, като се замисля, виждам, че много неща съм пропуснala. Не искам това дете да преживее самотата, която аз съм имала.

— И колко голямо семейство планираш да имаме? — попита Дейвид.

— Достатъчно деца, за да можем да ги обичаме, но и не повече, отколкото можем да си позволим да отгледаме и изучим.

Мисълта, че тя искаше да го направи баща на много свои деца, му достави огромно удоволствие. Това означаваше, че тя го обича достатъчно много, за да иска да бъдат заедно поне още известно време. Що се отнасяше до него, той би искал да е част от живота ѝ поне през следващите петдесет години.

— Би ли назовала някаква по-определен бройка? — попита той.

— Какво ще кажеш за четири-пет?

Дейвид едва успя да сдържи вика си.

— Господи! Та аз съм на трийсет и осем години сега. Почти на трийсет и девет. Докато стигнем до последното, ще наблизавам петдесетте.

— Да, но ще бъдеш доста запазен за петдесетте си години. — Кортни изстена гърлено и зарови пръсти в разтворената предница на

ризата му и го притегли към себе си. — Млад... мъжествен... красив... секси. Сигурно непрекъснато ще трябва да разгонваш рояци жени около себе си.

— С какво? С бастунчето си?

Дейвид не се възпротиви, когато жена му допря устните си до неговите. Той бе копнял за този момент, всъщност, често пъти си го бе представял. Харесваше му тя да е агресивна, да има желания и да очаква той да ги задоволява. А той би могъл да ги задоволява и щеше да го прави, с всички сили.

— Едно по едно, скъпа — каза той, като я притисна към себе си и докосна шията ѝ с устни. — Хайде да караме с бебетата едно по едно. Целият живот е пред нас.

Издание:

Автор: Сара Джоузеф

Заглавие: Сега и завинаги

Преводач: Силвияна Златева

Година на превод: 1993

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Нов Златогор“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Балканпрес“

Редактор: Кирил Кадийски

Художник: Иван Димитров

Коректор: Василка Ангелова

ISBN: 954-492-038-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11078>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.